

இப்படிக்கு அன்புள்ள அம்மா

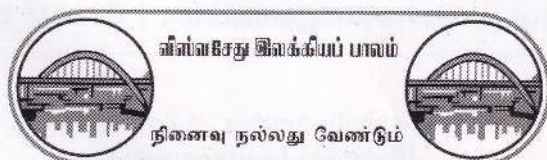
கலாநிதி ஜீவகுமாரன்

ஓப்பாடிக்கு அன்புள்ள அம்மா

மூலம்

டெனிஷ் மொழியில்
கலாநிதி ஜீவகுமாரன்

தமிழில்
வி.ஜீவகுமாரன்

இலங்கை

Jeevakumaran5@gmail.com

இந்தியா

நாமின் நம்நாளை நுகர்ப்போம்

விவசேது
நாமின் நம்நாளை நுகர்ப்போம்

| இப்படிக்கு அன்புள்ள அம்மா |
| கவிதை நடையில் ஒரு காவியம் |
| மூலம் - டெனிஷ் மொழியில் கலாநிதி ஜீவகுமாரன் |
தமிழில் வி.ஜீவகுமாரன் | முதல் பதிப்பு: டிசம்பர் 2010 |
| மொத்த பக்கங்கள்: 164 |
| அட்டை மற்றும் உள் வடிவமைப்பு: இவள் பாரதி |
தொடர்புக்கு: visvasethu@gmail.com | ☎: 0045 22303134 |

| Ippadikku anbullaa ammaa | A novel on Poesy |
| Kalanithi Jeevakumaran |
| First Edition : December 2010 | Total Pages: 164 |
| Wrapper and Inner Designed By: Ival Bharathi |
| Contact: visvasethu@gmail.com | ☎: 0045 22303134 |

பதிப்புரை

இப்படிக்கு அன்புள்ள அம்மா!

விஸ்வசேது இலக்கியப் பாலத்தின் இரண்டாவது படைப்பாக இது வெளிவருதல் பற்றி மனம் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகிறது.

காரணம் இதில் வரும் அம்மாவுடனும், அவரின் மகன் ஹரியுடனும், பதிப்பாளராகவும், மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் கடந்த ஆறு மாதகாலமாக நான் பயணப்பட்டுக் கெண்டு இருக்கின்றேன்.

பிரிவு!

வாழ்வின் முதல் அத்தியாயத்தில் தொப்புள் கொடியை விலக்கும் பொழுது ஆரம்பிக்கும் இந்தப் 'பிரிவு', இறுதி அத்தியாயத்தில் உலகத்தை விட்டுப் பிரியும் வரை தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கின்றது.

சில பிரிவுகள் மகிழ்ச்சியாக உணரப்படுகிறது. பிறந்த வீட்டைப் பிரிந்து புருந்த வீட்டுக்கு செல்லும் பொழுது இந்தப் பிரிவு ஆனந்தக் கண்ணீரால் வரவழைக்கப்படுகிறது.

சில பிரிவுகள் ஆன்மாவில் மாறாத்தமும்புகளை தந்து விட்டுப் போகின்றன. காக்கை தூக்கிச் செல்லும் வடையாக மறைந்து போகும் உயிர்களின் பிரிவு தரும் சோகங்கள்... இத்தியாதி. . . இத்தியாதிக்களால் உயிர்கள் வதைக்கப்படுகின்றன.

இந்த இரண்டு பிரிவையும் சுமந்து கொண்டு டெனிஷ் மூலத்தில் கவிநடையில் வெளிவந்த இந்த நாவலை தமிழுக்கு வெளிக்கொண்டு வர வேண்டுமென விரும்பிய பொழுது அந்தப் பணியை என்னையே செய்யுமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டேன். ஆன்மார்த்தமாக அந்த முகம் தெரியாத தாய்க்கு என்னை நானே தத்துக் கொடுத்த பொழுது பிரசவித்தது தான் இந்த அன்புள்ள அம்மா.

அவளுடனும், அவளின் சின்ன வயது தோழிகளுடனும் பூப்பிடுங்கி மாலைகட்டியிருக்கின்றேன்.

நெற்கதிரை மூடிநிற்கும் வயல் வெள்ளத்தில் ஓடிவிளையாடியிருக்கின்றேன். மாங்காய் திருடி உப்புடனும், தூளுடனும் உண்டு களித்திருக்கின்றேன்.

அவளின் இல்லற வாழ்வில், அவளின் மகிழ்ச்சிகளைப் பங்கு போட்டிருக்கின்றேன். ஹரியினால் அவள் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிக்கும் பொழுது அதைப் பார்த்து உருகியிருக்கின்றேன்.

ஆம்!... அவளுடன் அழகிய அந்தக் கிராமத்தில் வாழ்ந்திருக்கின்றேன்.

ஆண்டவா! கடைசியில் அவளுடன் அந்தக் கிராமத்தை விட்டு ஒரு நள்ளிரவில் இடம் பெயர்ந்து இருக்கின்றேன்.

மரணம் நீட்டிய கைகளைத் தட்டியபடி அவளுடன் சேர்ந்து நடைப்பயணம் செய்திருக்கின்றேன்.

அவளுடன் அவள் பிள்ளையையும், உறவுகளையும் தொலைத்து இருக்கின்றேன்.

இறுதியில் அவளுடன் டென்மார்க்கில் உள்ள ஒரு முதியோர் இல்லத்தில் வாழ்ந்து இருக்கின்றேன்

கணினியையும், கைத்தொலைபேசியையும் அவள் கையாளும் விதத்தைப் பார்த்து வியந்திருக்கின்றேன்.

மொத்தத்தில் எதையுமே எதிர்பார்க்காத அன்பு 'தாய்' என்பதை எனக்கு மீண்டும் ஒரு தரம் உணர்த்தியிருக்கின்றது இந்த "இப்படிக்கு அன்புள்ள அம்மா".

ஒருவரின் அந்தரங்கங்கள் நிறைந்த நாட்குறிப்பேட்டை வாசித்த அனுபவம் எனக்கு.

அதற்கு என்னையும், வாசகர்களையும் அனுமதித்த திருமதி. கலாநிதி ஜீவகுமாரனுக்கு நன்றிகள்.

விஸ்வசேது பதிப்பகம் சார்பாக

வி.ஜீவகுமாரன்

-நினைவு நல்லது வேண்டும்-

முன்னுரை

முன்னுரைகளை முதலிலேயே படிப்பது எனது வழக்கமில்லை. ஆக்கத்தைப் படித்தபின், அது பிடித்திருந்தால் பின்னர் முன்னுரையை வாசிப்பது வழக்கம். நீங்களும் என்னைப் போன்றவராயின் எனது முன்னுரையை இந்தப் படைப்பைப் படித்தபின் வாசிப்பீர்கள் என நம்புகின்றேன்.

திருமதி கலாநிதி ஜீவகுமாரன் எழுதிய இந்தச் சிறந்த படைப்பை முதலில் அவரின் டெனிஷ் மொழி ஆக்கத்திலேயே படித்தேன். முதற் சில பக்கங்கள் படித்ததுமே இந்தப் படைப்பு முழுக்கமுழுக்க டெனிஷ் மொழியிலேயே சிந்தித்து எழுதப்பட்டுள்ளது என உணர்ந்தேன்.

மொழியின்றிச் சிந்தனை இல்லை. எந்த மொழியில் நாம் சிந்திக்கின்றோமோ அந்த மொழியினதும், அதன்வழி தோன்றிய கலாசாரத்தினதும் செல்வாக்கு எழுதப்படுகின்ற படைப்பில் காணப்படுவது தவிர்க்கமுடியாதது.

டென்மார்க்கின் முதியோர் இல்லமொன்றில், தொண்ணூறு வயதைத் தொட்டுவிட்ட ஒரு ஈழத்தமிழ் அன்னையின் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதி, அந்த மூதாட்டி வாயிலாகவே சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. சித்தரிப்பு என நான் குறிப்பிடுகையில், இதை நான் படிக்கையில் என் மனத்திரையில் தோன்றிய சித்திரங்கள், அவை எனது சிந்தனையில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் என்பவற்றைக் கருத்திற்கொண்டே குறிப்பிடுகின்றேன்.

மொழி ஆதியில் ஒன்றிரண்டு சொற்களாக, சொற்தொடர்களாக, கவி வரிகளாக உருவாகியது என எண்ணுகின்றேன். கவிதையாய் அமையும் சொற்கூட்டங்கள், வாசிப்பதில் நெருடலின்றி அவை குறிப்பிடும் உணர்வுகளை, உணர்ச்சிகளை, காட்சிகளை இலகுவில் புரிந்துகொள்ளத் துணைபுரிகின்றன. இந்த வகையில் இது எழுதப்பட்ட நோக்கம் மிக இயல்பாகவே நிறைவேறுகின்றது.

இந்த மூதாட்டி தனது மனதின் இறுதி ஆசையை, தனது ஆதங்கங்களை, உணர்வுகளை, இளம் பிராயத்திலே காணாமற்போன தனது முதற் பேற்றான மகனுக்குக் கூறுகின்ற, எழுதுகின்ற வகையிலேயே இந்த நெடுங்கதை இலகுவை வடிவத்தில் அமைந்துள்ளது. இதனில் பெண்மை பேசுவதைவிடத் தாய்மையே பேசுகின்றது. இந்தத் தாயின் உணர்வுகளை இன்னுமோர் அன்னையினால்தான் முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும். அதனாற்றான் போலும் இந்த மூதாட்டியின் கதை அற்புதமாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

டென்மார்க்கின் பருவகாலங்கள் நான்காகவே வகுக்கப்பட்டுள்ளன. வசந்தத்தின் முன்னோடியான இலைதுளிர் காலத்தில் வரும் அன்னையர்

தினத்தன்று ஆரம்பிக்கும் இக்கதை அடுத்த அன்னையர் தினத்தன்று நிறைகின்றது குறிப்பிடத்தக்கது.

வசந்தம், கோடை, இலையுதிர்காலம், குளிர்காலம் என்ற நான்கு பருவகாலங்களுக்கும் சிறப்பான மலர்கள், மரங்கள், பறவைகள், காலநிலைகள் மட்டுமல்லாது அவை அனைத்தும் டெனிஷ் மக்களின் மனங்களிலும், வாழ்விலும் ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களைக் கதையோட்டத்துடனேயே இயல்பாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளமை இதன் சிறப்புக்கோர் காரணம்.

இந்த ஆக்கம் ஒரு ஈழத்தமிழ் மூதாட்டியின் கதையை மட்டும் எமக்குக் கூறவில்லை. ஈழத்துப் போரில் அவர் இழந்தவை மட்டுமல்லாது, எமது தமிழினம் கூட்டாக அனுவித்த கொடுமைகள், வேதனைகள் போன்றவற்றையும் அவை நிகழ்ந்த காலகட்டங்களையும் எமக்குக் கூறுகின்றது. ஏதிலிகளாக இந்தப் பனிபடர் பூமியில் வேரறுந்த பனைகளாக கொண்டுவந்து நாட்டப்பட்ட எமது கதையைச் சொல்கின்றது. அந்தப் பனைகளின் வடலிகள் தாம் வளரும் காலத்தில் படநேர்ந்த சிறுமைகளையும், சிரமங்களையும் கூறுகின்றன. ஒருவரின் வாழ்வில் அவரது பாசமே சுயநலமாக மாறிவிடுவதால் ஏற்படும் விபரீதங்களைக் கூறுகின்றன. அத்துடன் பெரும்பான்மையான டெனிஷ் மக்களின் பரந்த மனப்பான்மையையும் சொல்கின்றது.

சொல்லப்பட்டவை உண்மையாக இருப்பதனால் அதன் ஒளி படைப்பில் பிரகாசிக்கின்றது.

இத்தகைய சிறந்த டெனிஷ் ஆக்கத்தின் தமிழ் மொழி மாற்றம் எப்படி இருக்கின்றதோ என்ற எண்ணத்துடன் ஆக்கத்தின் தமிழ் வடிவத்தை வாசித்தேன். கலாநிதியின் கணவர் ஜீவகுமாரன் எந்த வகையிலும் மூலப் படைப்பிற்கு பங்கம் ஏற்படாது அதற்கு மேலும் மெருகு சேர்த்துள்ளார் என்பதை உணர்ந்தேன்.

டெனிஷ் மொழியிலேயே சிந்தித்து ஆக்கிய இக்கவிதை நூலை தமிழ்ச் சிந்தனை வடிவமாக மாற்றியது சிறப்புக்குரியது. உதாரணமாக, 'கிணற்றிலிருந்து நீரை மொண்டு அள்ளித் தலையில் ஊற்றிக் கொள்வது போல', 'படைகள் அல்ல பாடைகள் வந்தன' என்பன போன்ற பல சந்தர்ப்பங்களைக் கூறமுடியும்.

இப் படைப்பு என்னை மிகவும் ஆழ்ந்து சிந்திக்க வைத்தமைக்கு எனது வயதும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். ஒரு எழுத்தாளன் என்ற வகையிலும் இது என்னுள் சில சிந்தனைகளைத் தோற்றுவித்தது.

இக் கதையின் நாயகியான மூதாட்டி தனது இறுதிக் காலத்தை டென்மார்க்கில் கழிக்க நேர்ந்தமை அவரது பேரதிர்ஷ்டமே. எமது தாய் மண்ணில் மிக அதிகமாகப் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பெண்களே!

இந்த ஆக்கத்தைப் படிக்கையில் அவர்களே மீண்டும் மீண்டும் என் மனதில் தோன்றினர்.

அங்கு இப்போதும் எத்தனையோ முதிர்வயதினர், விதவைகள், தனித்துப்போன அன்னையர், இளம்பெண்கள் என்போர் வறுமையிலும், துன்பத்திலும் வாழ்கின்றனர் என்ற உண்மையை இக் கதை எனக்கு மீண்டும் மீண்டும் நினைவூட்டிக் கொண்டிருக்கின்றது.

ஒரு சிறந்த படைப்பின் முக்கிய இலட்சணம் அது நெஞ்சத்தைத் தொடவேண்டும். அதன்வழி சிந்தனையை அருட்டிச் செயலுக்கு ஊக்கம் அளிக்கவேண்டும். அந்த வகையில் இப் படைப்பு ஒரு மூதாட்டியின் அந்திமக்கால உணர்வுகளைக் கருவாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட போதிலும், சிந்தனைக்கான எத்தனையோ விதைகளைத் தன்னிடத்தே கொண்டுள்ளது.

அச் சிந்தனை விதைகள் நல்ல நெஞ்சங்களில் வீழ்ந்து, பயிராகி, ஒன்று பத்தாகவும், நூறாகவும் நற்கனிகளை ஈயவேண்டும் என வாழ்த்துகின்றேன்.

கலாநிதியும் ஜீவகுமாரனும் இத்தகைய ஆக்கங்களை மேலும் எமக்கு அளிப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்கின்றது.

நிலக்கிளி. அ. பாலமனோகரன்
பாறாம், டென்மார்க்
01.10.2010

அணிந்துரை

இலக்கியம் மனிதனின் சிக்கலைக் கலைத்துவ பாணியில் எடுத்தியம்புவது ஆகும். இப்பொழுது நாம் வாசிக்க எடுக்கின்ற புத்தகம் எளிமையான கவி நடையில் புதுக்கவிதை நடையில், வயோதிக மாது ஒருவரின் மனக்குமுறலை பதிவு செய்கின்றது.

முதுமை என்பது ஒரு பெரும் நூல் நிலையத்திற்குச் சமனானது என ஒரு அமெரிக்க வாய்மொழி ஒன்று உண்டு. எமது நாட்டினுடைய - ஈழத்து மக்களின் சமகால வாழ்வு உலகமெங்கும் சிதறிய வாழ்வாக, முதுமையான பெற்றார்களை ஆதரிக்க முடியாத ஒரு வாழ்வாக அமைந்திருப்பது எமது சாபக்கேடுதான்.

புலப்பெயர்வுகளால் குடும்பங்கள் குலைந்து போக, பெற்றோர்களை விட்டுப் பிள்ளைகளும், பிள்ளைகளை விட்டுப் பெற்றோரும் வாழ்கின்ற நிலைமை. யாழ்ப்பாணத்தில் வாழும் நாடக ஆசிரியர் குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம் 'எந்தையும் தாயும்' எனும் நாடகமொன்றில் முதுமையான ஒரு தந்தையின் பாத்திரத்தை வைத்து எழுதியுள்ளார். பதினொரு பிள்ளைகளைப் பெற்ற அந்தத் தந்தையின் முதுமை வாழ்வைப் பங்கிட அருகில் ஒருவருமில்லை. ஈழத்து யுத்தம் தந்த பரிசுகளில் அதுவும் ஒன்று. இதனைவிட, 'நீ செய்த நாடகமே' எனும் இன்னுமொரு நாடகத்தை யாழ்ப்பாணம் கைதடியில் அமைந்துள்ள முதியோர் இல்லத்தில் வாழும் பெரியவர்களை மையப்படுத்தி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நாடக மேடையேற்றம் நடைபெற்ற அன்று 'முதுமை' என்கிற நூலொன்றும் வெளியிடப்பட்டது.

இவ்வாறு முதுமை சார்ந்த பல சிக்கல்களை பேச வேண்டிய ஒரு உலகத்தில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். ஏனென்றால் நமது பாரம்பரியமானது கிராமிய வாழ்க்கை முறைக்கு முரணாக மாறி வருகின்றது. சிறுவர்களை, முதியோர்களை ஆதரிக்குமொரு குடும்பச்சூழலிலிருந்து நாம் விலகிச் செல்கின்றோம். முதியோர்களின் பௌதிக, மருத்துவ, சுகாதாரத் தேவைகளோடு அவர்களது கலையுணர்வு, உளவியல் தேவைகளைக் குடும்பமும், சமூகமும், கோயிலும் இயல்பாக நிறைவேற்றி வைத்தன.

'இப்படிக்கு அன்புள்ள அம்மாவுக்கு' என்கின்ற கவி நடையில் அமைந்த திருமதி.கலாநிதி ஜீவகுமாரனின் இலக்கியப் படைப்பின் நாயகியும் ஒரு வயதான அம்மா. இந்த மூதாட்டி ஈழத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்து டென்மார்க்கில் வாழும் நாயகி. இம்மூதாட்டியின் மிப்பெரும் அவலம் தனது மகனை ஈழத்தில் இழந்ததுதான். அவரின் இறப்புக்காலம் நெருங்க நெருங்க அந்தப் பிள்ளையின் நினைவுகள் இம்மூதாட்டியை அல்லல்படுத்துகின்றது. அவர் அதனை - தன் மனக்குமுறல்களை கொட்டும் ஒரு வடிகாலாக - துயரங்களைக் கடிதங்களாக எழுதி தன்னை ஆற்றுப்படுத்துகின்ற ஒரு ஓட்டமாகத்தான் இந்த இலக்கிய வடிவத்தை அச்சில் கொண்டு வந்துள்ளார்.

மூதாட்டி தன் வாழ்வைக் கடிதம் மூலம் மகனுடன் பகிர்ந்து

கொள்வதனுடாக டென்மார்க் தேசத்து வசதியான வாழ்வும், மருத்துவ வசதிகளும், மனித உறவுகளின் தொடர்புகளும் பங்களிப்புகளும் இந்த இலக்கியத்தில் பதிவாகின்றன. திருமதி கலாநிதி ஜீவகுமாரன் தாங்கள் கண்டுகொண்ட வாழ்க்கையை - கூடிப்பழகிய மனிதர்களின் உறவுகளை இங்கு நன்கு பதிவு செய்கின்றார்.

இவ் நவீன காவியம் தனித்தனி அத்தியாயங்களாக எழுதப்பட்டுள்ளது. அவை 10 அத்தியாயங்களாக 145 பக்கங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளன. கேன்சர் நோயால் அவதிப்படும் இம்முதாட்டியின் நினைவலைகளுடாக ஈழத்து இடப்பெயர்வு அவலங்களையும், தன்மகனை இழந்த சோகத்தையும் கொண்டு இக்காவியம் புனையப்பட்டிருக்கிறது. இது ஒரு வகையில் மகனின் இழப்புத் துயரைப் போக்கும் வடிகாலாகவும் அமைகின்றது. இங்கு இப்பாத்திரத்தின் சுய ஆற்றுப்படுத்தல் கவிஞை தனக்கும், தன் போன்ற ஜீவன்களுக்கும் ஆற்றுப்படுத்தும் ஒரு ஊடகமாகவேக் கொள்ளலாம். இவ்விடத்தில் கவிஞரின் சொற்களின் வேகம் எம்மையும் திணற வைக்கிறது.

“மரணம் நீட்டும் கைகளைத் தட்டியபடி
மரணத்தின் வாசனையைத் நுகர்ந்தபடி
நடைப்பயணம் வேகமெடுக்கத் தொடங்குகிறது” (பக்கம்-67)

இவ்வாறு யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வை பதிவு செய்கின்றார். எரிந்துபோன கிராமங்கள், யுத்த அவலங்கள், கிபீர் தாக்குதல், கிரனைட் வீச்சு என ஒரு யுத்த களமே கண்முன் நிறுத்தப்படுகின்றது.

‘வாணந்தான் சிவப்பாவதுண்டு
இங்கு பூமி சிவப்பாகியது
எங்கள் நடைப்பயணம் வேகமெடுக்க தொடங்குகிறது’ (பக்கம்-68)

இடப்பெயர்வுக்கு முன்னரே தன் மகன் ஹரியை இழந்து விட்ட இந்தத் தாய் தொடர்ந்தும், தனது வாழ்வுக்குழலை ஹரியுடன் வாழ்வதாகவே கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

முதாட்டியின் நினைவுப்பாதையில் அவரின் இரண்டு கட்ட வாழ்வு பதிவாகின்றது. ஈழத்து வாழ்வு ஒரு வட்டம். புலம்பெயர் வாழ்வு அடுத்த கட்டம். செம்பருத்திப் பூக்களின் ஈழத்துக் காட்சியும், டென்மார்க் முதியோர் இல்லத்தில் பூக்கும் செம்பருத்தியும் இங்கு பதிவுபெறுகின்றன. ஈழத்தில் ஹரியின் இழப்போடு தந்தையின் காலில்பட்ட கிரனைட் காலையே கொண்டுபோன விதி. பதிவு இப்படிச் செல்கின்றது.

‘மரணம் - எங்களின் பக்கத்தில் நின்று
கை குலுக்கிக் கொண்டிருந்தது
எப்போது எவரைக் கூட்டிச்செல்லும்
என்பது மட்டும் தெரியவில்லை’ (பக்கம் 78-79)

இன்னொரு நாள் மதி காயப்பட்டதும், ரக்ரர் ஒன்றில் ஆஸ்பத்திரிக்கு விரைந்ததும், அவளின் குழந்தை ஹரிணி தாயின் மார்பகத்தைத் தேடியதும் வலி மிக்கக் காட்சிகள் - தாயும் இறக்க ஹரிணி இவளின் பொறுப்பாகிறாள்.

நாங்கள் சிலுவையிலிருந்து இறக்கப்பட்டோம்.

நாங்கள் மீண்டும் உயிர்த்தெழுந்தோம். (பக்கம்-83)

கவிஞர் தொடர்ந்து இசை சார்ந்த படிமங்கள் ஊடாகத் தன் பதிவை நகர்த்துகின்றார்.

‘கவினுக்காகவும் ஹரிணிக்காகவும்

கொஞ்சம் புன்சிரிப்பை மீதம் வைத்திருந்தோம்.

சிரிப்பை மறந்த புன்சிரிப்பு.

வாய் யூபாளம் பாடும் -

கவினுக்கும் ஹரிணிக்கும் முன்.

மனது முகாரி இசைக்கும்.

என் கண்களும் முகமும்

கறுப்புக் கண்ணாடி போட்டுக்கொள்ளும்’ (பக்கம் 83)

ஒரு புலம்பெயர்ந்த ஒருவரின் எழுத்தாக இது இருந்தபோதும் யாழ்ப்பாணத்து கிராமியப் பயன்பாடுகள் தாக்கமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“ஆட்டின் முன்னே நீட்டிய குழைக்கப்பட்டுபோல” (பக்கம் 93)

“கிணற்றில் தண்ணியை மொண்டுகொண்டு” (பக்கம் 25)

தனது மகன் ஹரியை எங்கெல்லாம் தாய் தேடினார்? எப்படியெல்லாம் தேடினார்? இணையத்தளத்தில் பேஸ்புக்கில் கூட தேடிக்கொண்டார். இருந்தாலும், மகாபாரத ஒப்பீட்டையும் கவிஞர் விட்டுவைக்கவில்லை.

“ஹரிக்கு மரணமில்லை

நீ கர்ணனும் இல்லை

உன்னை வழியனுப்ப

நான் குந்திதேவியுமில்லை” (பக்கம் 96)

இவ்வாறு கலாநிதி ஜீவகுமாரன் தான் உருவாக்கிய தாயின் கதையை சொல்லிக்கொண்டே செல்கின்றார். வாசிக்க வாசிக்க முடிவில்லாத ஒரு தொடராக, வாசித்தாலும் ஒரு முடிவிலாத் தொடராகவே இக்காவியம் அமைந்து விடுகிறது. இங்கு கடந்துபோன வாழ்வு - தொலைந்து

போன வாழ்வு - புலம்பெயர்வு வாழ்வு என வாழ்வின் புதுமைகளும் புலம்பல்களும் கவித்துவத்துடன் வடிக்கப்பட்டுள்ளன. நூலின் இறுதியில் கிறிஸ்துமஸ் பற்றியும், உயிர்த்தெழுதல் பற்றியும் கவிஞர் சொல்லிச் செல்கின்றார். அவரின் தத்துவம் இப்படிச் செல்கிறது.

“இங்குள்ள அனைவருக்கும் இருட்டும் ஒன்றே
வேதனையும் ஒன்றே வளிகளும் ஒன்றே
உங்கள் சூரியன் தான் எங்களுக்கும்
உங்கள் சந்திரன் தான் எங்களுக்கும்
ஆனால் உங்களுக்குக் கிடைக்கும்
புரிந்துணர்வு எங்களுக்கில்லை. (பக்கம் - 145)

உயிர் உடலை விட்டுப்போகும் வரை தன் பழைய நினைவுகளுடனேயே வாழ்ந்து முடிக்கும் அன்னையின் கதை, மீள் பிறப்பெடுக்கும் ஈழத்தமிழர்களின் கதையென்றால் மிகையாகாது.

“இங்கு
தினம் தினமும் ஒரு மறுபிறப்பா
தினந்தினமும் ஒரு தீக்குளிப்பா
தினந்தினமும் ஒரு பாலன் பிறப்பா” (பக்கம் 144)

டென்மார்க்கின் டெனிஷ் மொழியில் எழுதப்பட்ட இக்காவியத்தினை திரு.வி.ஜீவகுமாரன் தமிழுக்கு மொழிபெயர்த்துள்ளார். ஈழத்தமிழரின் புலம்பெயர் அனுபவங்கள் பல்வேறு மொழிகளிலும் பதியப்படுவது பரந்திருக்கும் மனிதக் கூட்டத்திற்கு வழங்கப்படும் எமது அனுபவக் கதைகளாகும்.

தொடரட்டும் புலம்பெயர் தம்பதிகளின் எழுத்துலகம்.

கலாநிதி கந்தையா ஸ்ரீகணேசன்
தலைவரும் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளரும்
ஆங்கில மொழிக் கற்பித்தல் பிரிவு,
வவுனியா வளாகம்,
யாழ் பல்கலைக்கழகம்,
வவுனியா,
13-12-2010

வாழ்த்துரை

ஏறத்தாழ இருபத்தைந்து வருடத்தின் பின் கலாநிதியின் குரலை போனிலே கேட்டேன்.

கணீரென்ற அதேகுரல். வழமைபோல் தெளிவான பேச்சு.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1980களின் நடுப்பகுதியில் எம் கீழ் தமிழ்ச்சிறப்பு நெறியைப் பயின்ற மாணவி கலாநிதி.

அவளின் பழையநினைவுகள் நிழலாடின.

வீட்டுக்கு வந்து, விடயங்களை உரையாடி, நூல்களைப் பெற்றுச் செல்லும் மிகச் சில மாணவிகளில் கலாநிதி ஒருவர்.

சராசரி மாணவர்களை விட தனித்துக் காட்சி தந்த கலாநிதி துருதுரு என்று இருப்பாள். நிறையக் கேள்விகள் கேட்பாள். அவதானத் திறன் மிக்கவள்.

அவள் அணியும் ஆடை பருத்தி ஆடை. அவளின் எளிமையான ஆனால் கம்பீரமான தோற்றமும், உறுதிமிக்க தெளிவான பேச்சும், இலட்சியத் தாகமும் எம்மை மிகவாகக் கவர்ந்தது.

அவளும் மாகலட்சுமியும் இணைபிரியாத் தோழிகள். மகாலட்சுமி மட்டக்களப்பில் சத்துருக் கொண்டான் மாணவி. அவளை இப்போது நாம் இழந்து விட்டோம். அவளும் இவளைப் போன்றதொரு மாணவியே.

இலட்சியத்தாகமும் வித்தியாசமான சிந்தனைப் போக்கும் கொண்ட இம்மாணவர்கள் மீது நாம் மிகுந்த நம்பிக்கை வைத்திருந்தோம்.

இருபத்தைந்து வருடங்கள் தொடர்பேயில்லை. திடீரென தொடர்பு மாத்திரமல்லாமல் நம்பிக்கைகளை மெய்ப்பிப்பதற்கான செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டிருக்கின்றார் என்ற செய்தியும்.

தனது செயற்பாடுகளைத் தெரிவித்து தன் நூலுக்கு ஒரு செய்தியும் கேட்டிருந்தாள்.

அவள் படைப்புத் துறையில் ஈடுபடும் செய்தி எமக்கு வியப்பை மாத்திரமின்றி பெருமகிழ்ச்சியையுமளித்தது.

கலாநிதி தனது இயல்புக்கு ஏற்ப புலம்பெயர்ந்த வழமையான பெண்களின் வாழ்வின்னது சற்று மாறி வெளியீடு படைப்புத் தொழில் ஈடுபட்டிருக்கின்றார்.

அவர் எழுதிய இந்நூல் கலாநிதி பெற்ற வாழ்பனுவலங்களையும், வாழ்க்கையை அணுகும் முறையில் அவருக்கு ஏற்பட்ட சிந்தனை முதிர்வையும் காட்டுகின்றது.

இந்நூலில் வரும் தாய் ஒரு வகை மாதிரியான பாத்திரமாகும். எனக்கு இந்தத் தாயில் பிடித்த அம்சங்கள் இரண்டு.

ஒன்று, அத்தாய் தனது இறுதிக் காலத்திலும் சோர்ந்து விடாது, நம்பிக்கையிழந்து விடாது ஒரு பிடிப்போடு வாழ்வதுவும் தனது வாழ்வனுபங்களை எழுத்தில் வடிப்பதும்.

மற்றது அந்தத் தாய் புலம் பெயர்நாடுகளில் வாழும் சராசரித் தமிழ்த் தாயார் போல பழமைகளுக்குள் தேங்கி நின்று விடாது மாறும் பண்பாடுகளையும், வாழ்க்கை நோக்குகளையும் புரிந்து கொண்டு தன்னை அவற்றிற்குத் தக இசைவாக்கிக் கொள்வதாகும்.

மொத்தமாகச் சொன்னால் அத்தாயின் வாழ்வு ரசிப்பும், வாழும் ஓர்மமும் அழுத்தமாக இதில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. வயது முதிந்தோருக்கு வலுத்தரும் படைப்பு இது.

இப்படைப்பு வழமையான நடைப்பாணியில் இருந்து வித்தியாசமான முறையில் அமைந்துள்ளது.

வித்தியாசமானவர்கள் எப்போதும் வித்தியாசமாகவே நினைப்பார்கள், செய்வார்கள். அவர்களால்தான் வளர்ச்சிகளைச் சாத்தியப்படுத்த முடியும்.

கலாநிதி மென்மேலும் செயலாக்கமுடன் வாழ என் வாழ்த்துகள்.

சித்திரலேகா மௌனகுரு

பேராசிரியை

கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் இலங்கை

வந்தாறுமூலை

செங்கலடி

17-12-2010

நுழைவாயிலில்...

இன்னமும்
நான் ஐந்து வயதில்
எழுதிய கடிதங்களைத்
தன் தலையணைக்குக் கீழ்
வைத்துப் படிக்கும் என் அப்பா!

கடிதம் எழுதினால்
கண்ணீர் வரும் என்பதால்
இன்றுவரை கடிதமே எழுதாத
என் அம்மா!!

பிள்ளைகளின் குரலுக்காக
ரெலிபோன் அருகே இதயத்தை வைத்துக் கொண்டு
ஏங்கி ஏங்கி கடைசிக்காலத்தை
டென்மார்க்கில் கழித்த என் மாமா மாமி!!!

யுத்தத்திற்கு பிள்ளைகளைக் காவு கொடுத்த
ஆயிரம் ஆயிரம் என் அம்மாக்கள்
இவர்கள் வரிசையில் இந்த யசோ அம்மா -
‘இப்படிக்கு அன்புள்ள அம்மா’வின் கதை நாயகி!

இவர் உங்களுக்கு ஒன்றும் புதியவர் அல்லர்
வலிகளைச் சமந்த ஒரு தாய்
எங்கள் வீடுகள்... எங்கள் வீதிகள்...
எங்கும் இவரை நீங்கள் காண்பீர்கள்

அவரின் வலி
தினம் தினம் நாம் அனுபவிக்கும் இந்த வலி
நம் தமிழரை துரத்திய வலி!
துரத்திக் கொண்டிருக்கும் வலி!!
துரத்தப் போகும் வலி!!!

புத்திர சோகம்!
இது நம் தேசத்தின் சாபம்!!
இந்த வலி -
என் அப்பா அம்மா பட்ட வலி
என் மாமா மாமி பட்ட வலி
இது என்னையும் துரத்திய போது
என்னுள் எழுந்ததுதான் இந்த
“இப்படிக்கு அன்புள்ள அம்மா”
இது டெனிஷ் மொழியில் கருவானது!

பணிபடர்ந்த இந்த தேசத்தில்
25 வருடம் இங்கு நான் வாழ்ந்து விட்டேன்.

இந்த நாடு

என்னை உள்ளங்கையில் வைத்துத் தாங்கியது.
ஆதரித்து அரவணைத்து ஆளாக்கி விட்டிருக்கும்
இந்த மண்ணுக்கு என்ன கைமாறு செய்தாலும் தகும்!
என்னிடம் கொடுப்பதற்கு எதுவுமில்லை -
என் எழுத்துகளைத் தவிர.

நான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்
இந்த நாட்டின் மொழியிலேயே
அதனைப் பிரசவம் செய்தேன் - இது
டெனிஷ் சமுதாயத்திற்கும்
தமிழ் சமுதாயத்திற்கும்
ஒரு புரிந்துணர்வுப் பாலமாக இருக்கும்
என்ற ஒரு நம்பிக்கையுடன்...

‘நன்றி’ என்று இலகுவில் சொல்லிவிட்டு
நாளை அதனை மறக்காமல்
என் வாழ்நாள் எல்லாம்
என்னுடனும் என் யசோ அம்மாவுடனும்
என் இதயத்தில் வாழ இருப்பவர்கள்:

1. வடிவமைப்பில் என் கவிதைக்கு உயிர்கொடுத்த இவள் பாரதி,
அட்டைப்படத்துக்கு அழகு சேர்த்த திருமதி. நல்லம்மா சபாரத்தினம்,
அவரைத் தன் காமிராக்கண்களால் பதிவு செய்த பாஸ்கர்

2. எழுத்துப் பிழைதிருத்தி தந்த குஞ்சக்கா (திருமதி. முல்லையூரன்),
குப்பினான் நாதணன்னை (திரு. லோகநாதன்), திருமதி. சுந்தரவதனி
பாவானந்தன்.

3. வீட்டின் முற்றத்து ரோஜாக்கள் முன்னே இருந்து எழுதிய
என் எழுத்துகளை உலகம் முழுக்க, குறிப்பாக இலங்கையின்
பாடசாலைகள், வாசிகசாலைகள் வரை கொண்டு செல்லும் விஸ்வசேது
இலக்கியப்பால அமைப்பினர்.

3. நான் டெனிஷ் மொழியில் பேசியபடி கைபிடித்துக் கொண்டு
வந்த யசோ அம்மாவைப் பக்குவமாக தமிழ் மொழியில் பேசி
அரவணைத்துச் சென்ற என் ஜீவகுமாரன்.

4. முன்னுரை தந்து ஆசீர்வசித்த டென்மார்க்கில் எமக்கு
முன்னேடியாக விளங்கும் திரு. ‘நிலக்கிளி’ பாலமனோகரன் அங்கிள்.

5. என் பண்டிதத் தமிழ் வகுப்புத் தோழனும் என்னவரின் ஆங்கில வகுப்புத் தோழனுமாகிய சிரேஷ்ட ஆங்கில விரிவுரையாளர் திரு. ஸ்ரீகணேசன்.

6. தம் தமிழால் எனை வளர்த்து, தம் ஆளுமையை என்னுள் பதித்து, இன்று ஆசியும் அணிந்துரையும் வழங்கி என்னைப் பெருமைப்படுத்திய குருவானவர்களான பேராசியர்கள் திரு. மௌனகுரு, திருமதி சித்திரலேகா மௌனகுரு தம்பதியினர்.

7. எனது யசோ அம்மாவிடாக தங்கள் வேலைகள் அனைத்தையும் ஒதுக்கி வைத்து விட்டு அவர் வீட்டுத் திண்ணையில், தோட்டத்தில், வைத்தியசாலையில் அவருடனும், அவர் தினம் தினம் பேசி மகிழும் சிட்டுக் குருவிகளுடனும், ரோஜா மலர்களுடனும் உரையாட இருக்கும் அன்பு வாசக உள்ளங்கள் அனைவருக்கும் மீண்டும் ஒரு தரம் நன்றி கூறி இந்த நூலை எம் அடுத்த சந்ததிக்குக் கையளித்து அன்புடன் விடைபெறுகின்றேன்.

அன்புடன்
கலாநிதி ஜீவகுமாரன்
டென்மார்க்
20-12-2010

சமர்ப்பணம்

என்

செல்ல

அப்பா அம்மா

திரு. திருமதி. சேதுகாவலர்

அவர்களுக்கு...

1. முதியோர் இல்லம்

முதியோர் இல்லத்தில்
வாழும் இலங்கை கிழவி நான் -
டென்மார்க்குக்கு வந்து
வருஷங்கள் பலவாய் போச்சது.
இந்த அழகாக யன்னல்கள் -
எதைதையோ எனக்குச்
சொல்லுகின்றன.

இயற்கை இன்று கண் விழித்துப்
பிரகாசமாய் பார்க்கின்றது.
மரங்களின் இலைகள்
மொட்டுகளாக முகிழ் விடுகின்றன.
சின்ன சின்னக் குருவிகள்
'கீச் கீச்' என்கின்றன.
சூரியன் மெதுவாகச் சிரிக்கின்றான்.

ஆம்!
இலைதுளிர்காலம் என் கண்கள்
முன்னால்..
இன்று மதாஸ் டே!
காலையில் பிள்ளைகள்
வந்திருந்தார்கள்.
அறை முழுக்கப் பூக்கள்
சிவத்த ரோஜாக்கள் -
என்னைப் பார்த்துப் புன்னகைக்கின்றன.

என் பேரப்பிள்ளைகள் - தம்
பிஞ்சுக்கைகளால் சுமந்து வந்தவை.
அந்த சிவத்த ரோஜாக்கள்
என் நெஞ்சத்தைத் தொடுகின்றன.
அவை எப்பொழுதும்
எனக்குப் பிரத்தியோகமானவையே.

ஆம்!
என் மூத்த பையனுக்கும்
சிவத்த ரோஜாக்கள் என்றால் உயிர்.
என் மூத்த கன்றுக் குட்டி..

அவனின் நினைவுகள்
வரும் பொழுதெல்லாம்
நான் தனிமையில் தவித்துப்போவேன் -
யாருமில்லாத அனாதை போல!

50 வருடத்துக்கு முதல்
அவனை நாம் இழந்திருந்தோம் -

இலங்கையில் சண்டை நடந்த பொழுது
அவனை நாம் இழந்திருந்தோம்!
அன்றுதான் எம்வாழ்வின்
இருண்ட நாள்.
அவரும் நானும்
அழுது கொண்டே இருந்தோம் -
எம் கண்மணியை இழந்து...

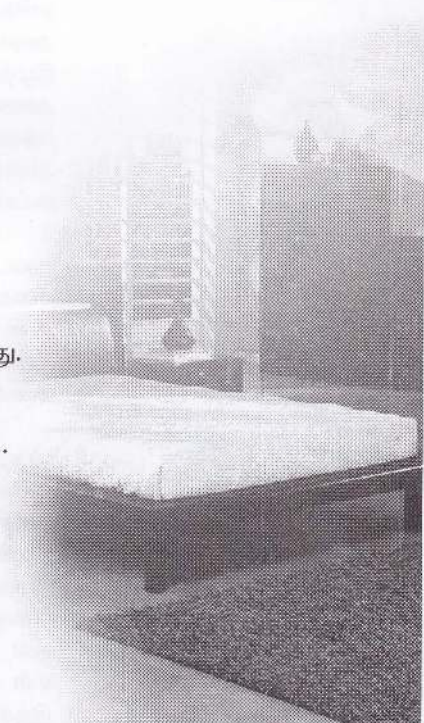

பின்பு...
பசியோடு இருந்த
மற்றப் பிள்ளைகளுக்குக்காய்
வாழக் கொஞ்சம் பழகிக் கொண்டோம்.
நாலாம் நாள் தான்
அடுப்பில் உலை வைத்தோம் -
அதுவரை எல்லாம்
அக்கம் பக்கத்தவர் தான்.

நேற்றுத்தான் வயதும்
தொண்ணுறானது எனக்கு.
ஐந்து வருடத்துக்கு முதல்
அவரும் போயிட்டார்.
உந்த மூலையில் கிடந்த
கட்டிலில்தான் படுத்திருந்தவர்...
இப்பவும் அவர் படுத்திருக்கிற
மாதிரித்தான் இருக்கு.

எனக்கு
இருதயம் நல்லாய்ப்
பழுதாய்ப் போச்சது.
நெஞ்சடைப்பு வந்து பலூன் வைச்சது.
இனியும் வந்திடுமோ என
டாக்டர்மார் பயப்பிடுகினம்.
ஞாபகங்கள் காற்றிலே கரைகின்றன..

அடிக்கடி எல்லாம் மறக்குது
அறளை பேந்த சனம் போல...
இந்த அறைக்குள்ளே
நானும் என் வாழ்வும்.
இந்த தனிமை...
இந்த வயோதிப மட வாழ்க்கை...
இது ஒரு விசித்திரம்!

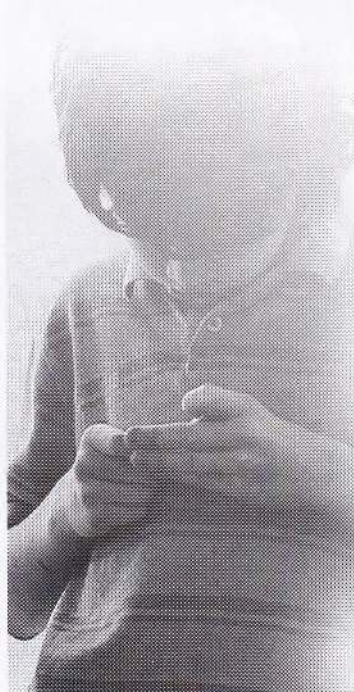
தனிமை என்னைக் கொல்லுது.
முன்னும் பின்னும்
நாலு சுவர்களுக்குள்ளே நடக்கின்றேன்.
என் நினைவுகள்
முன்னாலும்... பின்னாலும்...
ஓடுகின்றன.

வலிகள் நிறைந்த நினைவுகளுடன்
இந்தத் தாய்!
என் கண்மணியின் இழப்பு
இன்னமும் என்னைக் கொல்லுது!
அவனை இழந்த அந்தக் காலத்தைவிட
இப்போது அது இன்னமும்
என்னைக் கொல்லுது!!

தாயாக இருக்கும் வேதனை
யாருக்குத்தான் புரியப் போகின்றது?
இன்னும் எத்தனை நாளைக்குத்தான்
எனக்கு ஞாபகங்கள்
இருக்கப் போகின்றதோ!!
ஏன்தான் அவனை இப்போது
அடிக்கடி நினைக்கின்றேன்?...
இழந்து தவிக்கின்றேன்?
அவன் அடிக்கடி
கதவடியில் நின்று
அம்மா என்று
சுப்பிடுமாப் போலிருக்கு...

கடைசிக்காலம்
எனக்கு வந்திட்டுதா?
கண் கலங்குது - என்
கண்மணியைக் காணாது
போகப் போறன் எண்டு...

அந்த சிவத்த ரோஜாக்கள் மீண்டும்
என்னைப் பார்த்து சிரிக்கின்றன.
அந்திமச் சூரியன்
எனக்கு கைகாட்டி விட்டுப்
போவது போல இருக்குது.
அவனும்
தன் தாயிடம் தான் போகின்றானா?
என் மகனும்
இந்த அந்திமத்தாயிடம் வருவானா?

ஒருநாள் அவன் என்னிடம் வந்தால்
அவனிடம் கொடுக்க
என்னிடம் என்ன இருக்கின்றது?

ஆம்!

ஒவ்வொரு வருடமும்
அவனின் பிறந்தநாளுக்கு
அவனுக்காக வாங்கிய
அழகிய பிறந்தநாள் அட்டைகள்...
அதில் கண்ணீரை மையாக்கி
அவனுக்கு நான் எழுதிய கடிதங்கள்...
அத்தனையும் அலமாரியில் இருக்கு -
முகவரி இடப்படாத கடிதங்களாய்!

அத்தனையையும் அவன் கையில்
கொடுக்க வேண்டும்.
நடுச்சாமம் பன்னிரண்டாகிறது.
எல்லா அறைகளிலும்,
நடைபாதைகளிலும், மயான அமைதி!
இரவுத்தாதி சத்தமின்றி
என் அறையுள் வந்து மெதுவாக
விளக்கைப் போடுகின்றாள்.
“என்னமா நித்திரைக் குளிசை
வேண்டுமா?”
“ஓம்” எனத் தலையாட்டுகின்றேன்.
குளிசையும் தந்து
அதை விழுங்க தண்ணீரும் தந்து
என் தலையை தடவி விட்டுப் போகின்றாள்.

மருந்து அலமாரியைப் பார்க்கின்றேன்.-
நிறைந்து போயிருக்கு -
மருந்துகளும்
என் மகனின் நினைவும் தான்
என்னை வாழ வைத்துக் கொண்டிருக்கு.

இலங்கையில் என்றால்
எப்போதோ போய்ச் சேர்ந்திருப்பேன்.
எனக்கு களையாய்தான் கிடக்கு.
ஆனாலும் நித்திரை வருகுதில்லை.
டி.வி.யைப் பார்த்தால்
நித்திரை வரும் என
என் மகள் ஒரு நாள் சொன்னவள்.
ஆனாலும் ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை.

என் கண்கண்ட கடவுளைப்
பார்க்கின்றேன்.
கண்ணாடிப் பிரேமினுள் இருந்து
கிருஷ்ணன் சிரிக்கின்றான்.

“ஏதாவது வழியைக் காட்டா”
இப்பொழுதும் அவன் சிரிக்கின்றான்...
“ஹாய் யசோ அம்மா
உலக பந்தங்கள் தான்
உன்னுடைய துன்பங்களின் ஊற்று.
உலகின் மிகப் பெரிய சந்தோஷம்
நானே.
அம்மா!
உன்னுடைய
துன்பங்களில் இருந்து விடுபட
உனக்கு நான் கற்பிக்க வேண்டும்”

பெரிதாய் உபதேசம் பண்ண வந்திட்டார்,
“கிருஷ்ணா நீ ஒரு பிள்ளையை
இழந்திருக்கின்றாயா?”
என் கண்கள் கசிகின்றது.
மீண்டும் அவன் சிரிக்கின்றான்.

அம்மா...
உன் வலிகளை எல்லாம் விட்டுவிடு...
எதற்காக அவற்றைப்
பிடித்துக்கொண்டு இருக்கின்றாய்?
பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் வரைதான்
வலி!
தூக்கிக்கொண்டிருக்கும் வரைதான் பாரம்!!
எல்லாவற்றையும் விட்டு விடு.
வலியும் இருக்காது -
பாரமும் இருக்காது.
அனைத்தையும் என்னிடம் தந்து விடு.

வாழ்!
உனது வாழ்க்கையை வாழ்!!
அதை இன்றே... இப்பொழுதே செய்...
ஆனந்தமாய் இரு.
பலமாய் இரு.
நீ கோழை அல்ல.

கண்ணாடிச் சட்டத்துள் இருந்து
கண்ணன் தான் சொல்லுகின்றான்.

எனக்கு என் ஹரிக்குட்டி
சொல்வது போல இருக்கு.
உண்மையான சந்தோஷம்

ஆத்மாவில் இருந்து தான் பிறக்கின்றது.
அது என்னில் இருந்து தான் பிறக்கிறது.

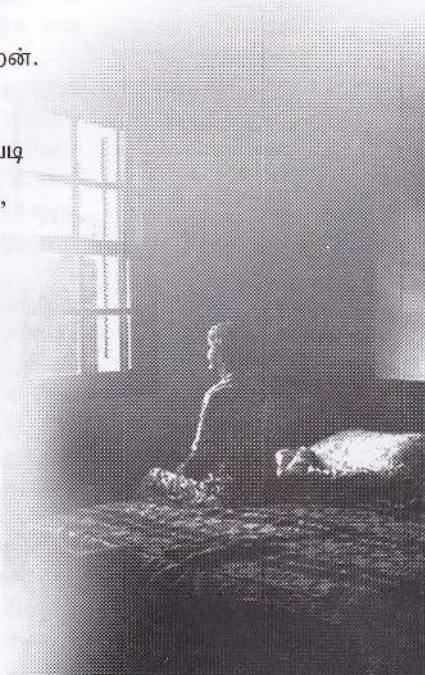
உன்னுடைய மகிழ்ச்சியின் ஆதார
சுருதியே நான் தான்.
உன் இருதயத்துள் நான் வாழ்கிறேன்.
என் இதயத்துள் நீ வாழ்கின்றாய்.

“இப்போ நீ தூங்கச் செல்”
சொல்வது கண்ணனா?
இல்லை என் ஹரியா?
கண்ணாடியுள் இருந்து
மீண்டும் கண்ணன் சிரிக்கின்றான்.

“என்ன யசோ அம்மா
தூங்கவில்லையா?”
மீண்டும் இரவுத்தாதி கேட்கின்றாள்.
லைற் வெளிச்சம் வெளியில்
தெரிந்திருக்க வேண்டும்.
“ஏதாவது உதவி வேண்டுமா?”
“இல்லை” எனத் தலையாட்டுகின்றேன்.
அவள் என்னருகே வருகின்றாள்.
என் கைகளைப் பிடித்தபடி
தலையைத் தன் மார்புடன் சாய்த்தபடி
“யசோ அம்மா,
உங்களில் எனக்கு நல்ல விருப்பம்”
அன்பாகச் சொல்லுகிறாள்.

ஓத்தடம் தந்தது போல இருக்குது.
“நான் மீண்டும் வரும்பொழுது
உங்களுடன் இருந்து ஆறுதலாக
கதைக்கின்றேன்”
சொல்லிவிட்டு கதவைச்
சாத்திக்கொண்டு போகின்றாள்.
அவளுக்கு என்னில் நல்ல பிரியம்.
அவ்வாறே மற்றவர்களுக்கும்
அவர்கள் எல்லோருக்கும்
எங்கள் எல்லோரிலும் பிரியம்.
ஆனால்,
இருந்து கதைப்பதற்குத்தான்

அவர்களுக்கு நேரம் இருப்பதில்லை.
 “உங்களில் நாங்கள் பிரியமாய்
 இருக்கின்றோம்”
 அடிக்கடி இந்த அழகிய
 வார்த்தைகளைக் கேட்கும் பொழுது
 மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருக்கிறது.
 ஆனால் அடுத்த கணமே
 தனிமை வந்து கொல்கிறதே!

நாங்கள் இங்குள்ள முதியவர்கள்!
 ஆத்மாவுக்குள் அமைதியைத்
 தேடிக்கொண்டு இருக்கின்றோம்.
 எங்கள் குடும்பத்தின் பிரிவைச்
 சுமந்து கொண்டு வாழ்கின்றோம்.
 எங்கள் பிள்ளைகளின் பிரிவைச்
 சுமந்து கொண்டு வாழ்கின்றோம்!
 எங்கள் பேரப்பிள்ளைகளின் பிரிவைச்
 சுமந்து கொண்டு வாழ்கின்றோம்!!

என்னால் இன்னமும் தூங்க முடியவில்லை.
 மருந்து அலுமாரியைப் பார்க்கின்றேன்.
 மெதுவாக எழுந்து போகின்றேன்.
 மீண்டும் ஒரு நித்திரைக் குளிசையை
 கை எடுக்கின்றது.

மருந்துகளின் கைகளுள்
 எங்கள் வாழ்க்கைப் போய்விட்டது.
 சுவரில் உள்ள லைற்றின் சவிட்சாய்
 என் உணர்வுகளை அணைக்க
 ஆசையாய் இருக்கு.
 என் ஆத்மாவுக்கு அமைதி வேண்டும்!

அழகிய அந்த யன்னலுக்கு
 வெளியே தெரியும்...
 தெளிந்த வானமும்...
 கண் சிமிட்டும் நட்சத்திரங்களும்...
 என் வீட்டுக்காரரை
 எனக்குக் காட்டுகின்றன...
 என் ஆன்மா அரவணைக்கப்படுகின்றது.
 “நிம்மதியாக தூங்கு யசோதா”
 அமைதியாக சொல்லுகின்றார் -
 என் கண்கள் அவருள் ஐக்கியமாகின்றன!
 நானும் தூங்கப் போறன்.
 நாளை தொடர்கின்றேன்.

2. ஹரி என் கனவில் வந்தான்

“குமோன் யசோ...”

கெலா வந்து என்னை எழுப்பினாள்.

“குமோன் கெலா”

நானும் சொல்லிக் கொண்டேன்.

காலை விழித்திருந்தது.

அதிக நேரம் தூங்கி இருக்க வேண்டும்.

ஹரி வேறு கனவில் வந்திருந்தான்.

அவனைக் கனவில் காணும் இரவுகள்...

வாழ்க்கையைக் திருப்பித் தரும்

அமுத சுரபிகள்!

கிணற்றில் மோண்டு அள்ளிய தண்ணியை

தலையில் கொட்டிக் குளிக்கும் சுகம்!

இன்றும் அப்படித்தான் -

இலங்கை போல இருக்கு ...

அவனைப் படுக்க வைப்பதற்காகக்

கொண்டு போகின்றேன்.

“அம்மா தூங்குவதற்கு முதல் கதை சொல்லு”

இப்பவும் காதில் கேட்டுக் கொண்டிருக்கு...

அந்தக் குரல்!

அது என்னை விட்டு

மறையாமல் இருப்பதற்காக

மீண்டும் கண்ணை மூடிப் பார்க்கிறேன்.

கிணற்றில் மோண்டு அள்ளிய தண்ணியை

தலையில் கொட்டிக் குளிக்கும்

அந்தச் சுகம்...

அது எனக்கு மீண்டும் மீண்டும் வேண்டும்!!

அவனின் குரல்

கேட்டுக் கொண்டே இருக்குது.

மருந்து அலுமாரிக்கு

கிட்டாவாக போகின்றேன் போலும்.

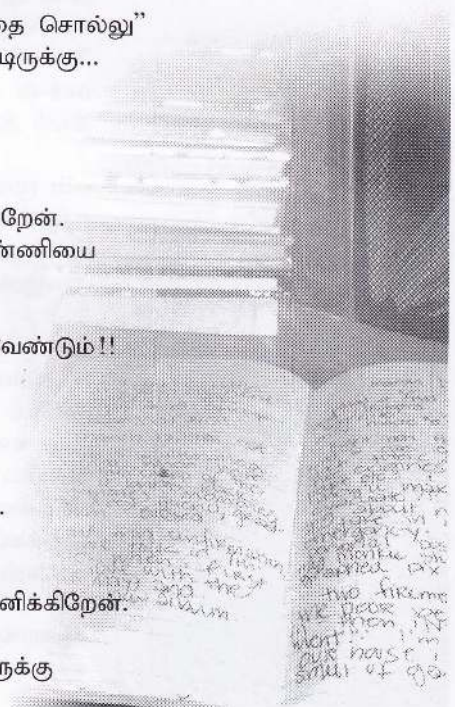
எல்லா நித்திரைக்

குளிசைகளையும் எடுக்கின்றேன்.

யன்னலுக்கு வெளியே எறிய எத்தனிக்கிறேன்.

நான் இந்த நித்திரைக் குளிசைகளுக்கு

அடிமையாகக் கூடாது!

இனி அவை என்னைத்
தூங்க வைக்க வேண்டாம்.
அவற்றின் கால்களில்
நான் நிற்க வேண்டாம்.
இனி என் கைகளில்
நான் நிற்க வேண்டும்.

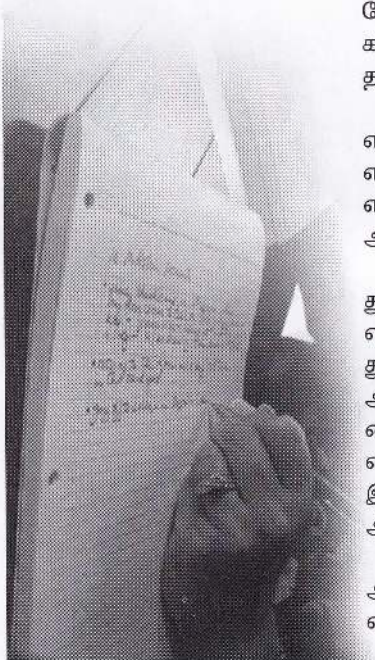
என் கண்மணி ஹரிக்கு
கண்ணயராது இருந்து எழுத வேண்டும்!!
என் மூச்சு நிற்பதற்குள்
எல்லாம் எழுத வேண்டும்.
என்னைத் தேடி அவன் வரும்போது
அவனுக்கு பரிசாக நான்
அதைக் கொடுக்க வேண்டும்.

ஆம்!
நான் அதைச் செய்ய வேண்டும்
நான் உயிருடன் இருக்கும் பொழுதே
நான் அதைச் செய்ய வேண்டும்!
அவன் திரும்பி வரும் காலத்தில்...
நான் இல்லாத உலகத்தில்
என் எழுத்துக்கள் அவனுடன்
பேச வேண்டும்.
காலன் ஒற்றைக் காலில்
தவம் இருக்கின்றான்.

என் முன்னே இன்னமும்
எத்தனை நாட்கள்?
எனக்குத் தெரியாது!
அவனுக்குத் தெரியும்.

துருப்பிடித்த இந்த தலையுள் இருந்து
எத்தனையைத்
துலக்கி எடுக்க முடியும்?
அது எனக்குத் தெரியாது!
கையில் பலமும் கண்ணுள் ஒளியும்
எத்தனை நாட்களுக்கு
இருக்கப் போகின்றன?
அதுவும் எனக்குத் தெரியாது!

ஆனால்
எல்லாம் எழுத வேண்டும்!

என் கண்மணி ஹரிக்கு
எழுத வேண்டும்!!
என் கையை விட்டு
அவன் நழுவின நாளிருந்து
அத்தனையும் எழுத வேண்டும்!!!

என் மகிழ்வுகள்... மறைவுகள்...
வேதனைகள்... வலிகள்...
சந்தோசங்கள்...
அத்தனையும்...
எல்லாம் எழுத வேண்டும்.

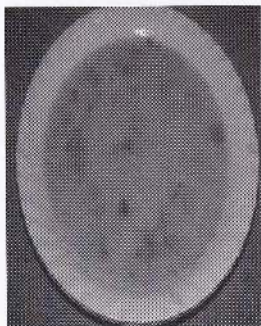
ஆனால்,
எனது காலத்தை இன்னமும் நான்
வீணடிக்கப் போவதில்லை.
எழுத வேண்டும்!
என் கண்மணிக்கு எழுத வேண்டும்!!
நான் அனுபவித்த எல்லாத்தையும்
என் கண்மணிக்குச் சொல்ல வேண்டும்!!!

இலைதுளிர்...
கோடை...
இலையுதிர்...
பனி...
சூரியச் சுழற்சியில்
காலம் மாறியதை
அவனுக்கு எழுத வேண்டும்.

ஆரம்பம் இன்றே ஆக வேண்டும்.
நாளை என்பது நடக்காத ஒன்று.
இப்போதே...
இந்தக் கணமே...
பிள்ளையார் சுழி போடும் பொழுது
முற்றத்து சிவத்த ரோஜாக்கள்
என்னைப்பார்த்து சிரிக்கின்றன.

முன்னும் பின்னும்
இறந்த காலத்திற்கும்
நிகழ்காலத்திற்கும்
எதிர்காலத்திற்கும்
கால ஊஞ்சல் ஆடத் தொடங்குகின்றது.
அது என் வலிகளை அதிகமாக்குகின்றது.

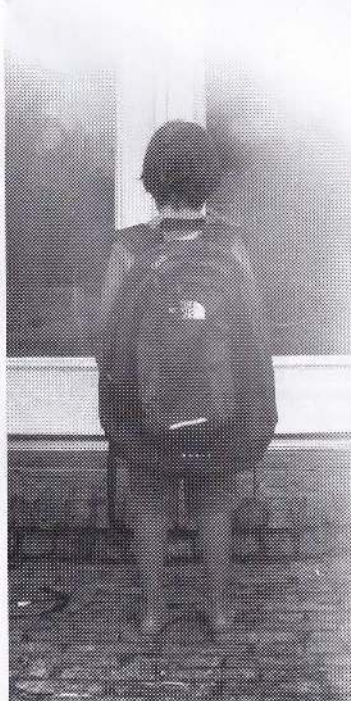
என் எழுத்துக்கள் அவைக்கு
ஒத்தடமாகின்றன.
என் வலிகள்...
இந்த நெஞ்சில் இருக்கும் வலிகள்
எல்லாவற்றையும் எழுத வேண்டும்!
இப்போதே எழுத வேண்டும்
அவன் என்னை விட்டுப்
பிரிந்ததில் இருந்து
எல்லாவற்றையும் எழுத வேண்டும்!

அவன் கனவில்
வந்து போனது தொடக்கம்
கண்கள் தாரைதாரையாகக் கொட்டுகிறது.
அந்தக் கண்ணீர் அருவியை
தடுத்து நிறுத்த எனக்குப் பலமில்லை.

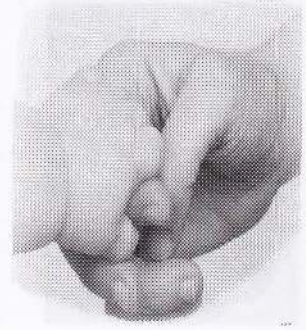
என் இனிய மகனே!
நலமா?
அம்மாவை அடிக்கடி நினைக்கின்றாயா?
அம்மாவை அடிக்கடி பிரிந்து
வேதனைப்படுகின்றாயா?
பொறு.. எல்லாம் சொல்லுகின்றேன்.
அதன் பின் என்னை மன்னித்து விடு!
அன்றில் தண்டித்து விடு!!
இரண்டாலுமே நான் மகிழ்வேன் !!!
நீ சொன்ன அந்த வார்த்தை
இப்பவும் எனக்குள்ளே நிறைந்திருக்கடா
தினம் தினம் நினைப்பேன்.

காலையில்...
மாலையில்...
விபூதியைத் தொட்டு நெற்றியில்
பூசும் போதெல்லாம் நினைப்பேன்...
அது தான் நீ எனக்குச் சொன்ன
தாரக மந்திரம்.
நீ எனக்குத் தந்து விட்டுப் போன
பைபிள்... பகவத் கீதை...
குர்ரான்... எல்லாம் அது தான்.

“அம்மா
நீ என்னில் விருப்பம் என்றால்
நீ எனக்காக அழக் கூடாது”
சொல்லிவிட்டு அன்று
பள்ளிக்கூடம் போனவன் தானடா நீ.

திரும்பி வரவேயில்லை.
உனக்கு அன்று காலையில் தடிமன் என்று
உனக்குப் பிடித்த புளிக்கஞ்சி காய்ச்சி
வைத்திருந்தேன்.
அப்பாவும் நீ வரக்குடிப்போம்
எனக் காந்திருந்தார்.
நீ வரவே இல்லையடா...

செக்கல்படப் பட
என் ஈரக்குலை நடுங்கியதை
நீ அறிவாயோ...
நீ இந்த உலகத்திற்கு
மெல்லத் தவழ்ந்து வந்த நாளிலும் சரி...
எடுத்து எட்டடி வைத்த நாளிலும் சரி...
இன்று போல் காலைச்சூரியன்
பிரகாசமாகவே இருந்தான் -
உன் முகம் போல!

உன் சின்ன அழகைகள்...
சூரிய கண்கள்...
பொத்திய கைகள்...
பிஞ்சுக் கால்கள்...
அந்தச் சின்னக் குஞ்சை
எப்படி மறப்பேன்?
சின்னச்சூரியன் என மகிழ்ந்திருந்தேன்.
அப்பா ஏழாவது உலகத்தின்
உச்சியில் ஏறி நின்றிருந்தார்.
நான் உன் சின்னக் கைவிரல்களை விரிக்க
நீ இறுக்கிப் பிடித்தாய்.

அப்பாதான்
உனக்குப் பெயர் வைத்தார்.
“ஹரி கிருஷ்ணா”
“ஹரி” என்றால்
“கடவுளின் சக்தி”
“கிருஷ்ணா” என்றால்
“அனைத்தையும் கவருபவன்”
அவனே வாழ்வின் மகிழ்ச்சி!
அவனே அன்பின் ஊற்று!
நீயே அவனானாய்!
அவனாய் எம்மை ஆட்கொண்டாய்!!

அன்பு ஊற்றெடுத்து
‘அருவியாய்’ பாயும் நாடு ஒன்றுக்கு

நீ மன்னாக வேண்டும்
என ஆசைப்பட்டார் உன் அப்பா.

அனைத்து ஜீவராசிகளும்
உன் அன்பால் ஆசீர்வதிக்கப்பட
வேண்டும் எனக்
கற்பனையில் மிதந்தார்.
யுத்தமில்லா பூமியில்
புத்தராய் நீ இருக்கக் கனவு கண்டார்.
செங்கடல் பிரிந்து போக
ஜேசுநாதராய் நீ அவதரித்தாய் என
எண்ணி மகிழ்ந்தார்.
உன் உலகத்தில்
காட்டிக் கொடுப்புகள் இல்லாததால்
என் பிள்ளைக்குச்
சிலுவை சுமப்பு இல்லை என
இறுமாப்படைந்தார்.

புதிய உலகம்...
புதிய சமயம்...
புதிய வேதங்கள்...
புதிய ஆகமங்கள்...
அப்பாவின் கனவு முடிந்து
கண் விழிக்க முதல்
எங்கே நீ போனாய்?

பள்ளிக்கு போன முதல் நாள்...
அப்பா உன்னைத் தோளில் தானே
சுமந்து போனார்.
ஊருக்கே கொஞ்சம்
பரிகாசமாய்த் தான் இருந்தது.
தலைமை வாத்தியார்
பிள்ளையை தலைக்கு மேல் வைச்சுப்
போறார் எண்டு!

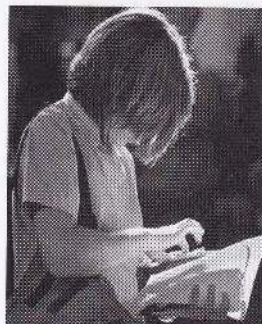
பள்ளியில் எல்லாத்திலேயும்
நீ தானடா முன்னுக்கு
“சுவிச் செல்லும் இயந்திரமாய்
வகுப்பை நீ தானே இழுத்துச்
செல்லுகிறாயாம்”

உன் வகுப்பு டீச்சர் வந்து சொல்ல
அன்று முழுக்க என் கண்களால்

ஓடிக் கொண்டு இருந்தது.
கொப்பர் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தார்.
“ஏன் என்று”.

வாயைத் திறந்தால்
இன்னும் பெரிதாய் அழுது விடுவேன்.
என்று எதுவுமே பேசவில்லை.

நேற்று மாதிரி இருக்கடா...
முன்னே போனவனே
இப்போ எங்கே போய் மறைந்தாய்?
நீ எந்த மடத்தில்? எந்த காட்டில்?
எப்படி உள்ளாய்?

அம்மாக்கு வயது 90 ஆகிட்டுது.
நம்புவாயா?
அப்போ உனக்கு 60 இல்லையா?
நம்ப முடியவில்லை!

இந்த இல்லத்தில்
எல்லோரும் நல்லாய்த்தான் இருக்கின்றோம்.
ஆனால் இது தான்
எங்கள் புகைவண்டிப் பிரயாணத்தின்
கடைசி ஸ்டேஷன்.
கடைசிப் பயணத்திற்கான காத்திருப்பு.
எல்லோருக்கும் இது பற்றிக் தெரியும்.
ஆனால் எவருமே எவருடனும்
இது பற்றிக் கதைப்பதில்லை.

ஆனால் ஹரி!
வாழ்வின் இறுதியை
சந்தோஷமாக அனுபவித்திட வேண்டும்.

ஒவ்வொரு தினத்தையும்...
ஒவ்வொரு மணியையும்...
ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும்...
ஒவ்வொரு வினாடியையும்
இவை திரும்பி வரப்போவதில்லை!
திரும்பிக் கிடைக்கப் போவதில்லை!!
அம்மாக்கு கண இடத்திலை
சுருக்கங்கள் வந்திட்டுதடா.
கண்ணடியிலை...
நெற்றியடியிலை...

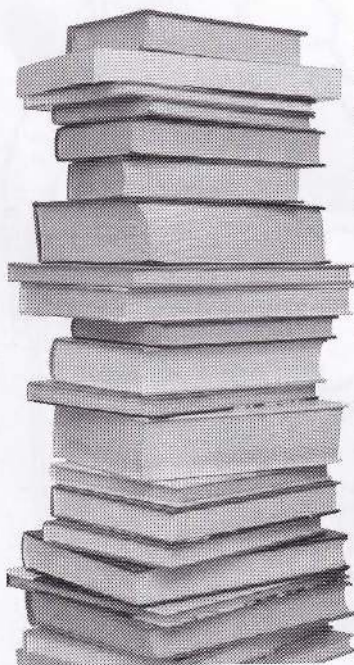

கைகளிலை...
கண்ணூம் கொஞ்சம் மங்கல்..
வடிவாய் தெரிவதில்லையடா...

றோட்டிலை என்னை நீ கண்டாலும்
அடையாளம் காண மாட்டாய்!
உனக்கு வடிவான
உன் அம்மாவைத் தானே தெரியும்!
இந்தக் கிழவியைத் தெரியாது தானே?
எங்களுக்கு
வயது போட்டுது என்பது தான் உண்மை.
சாய்மைணைக் கதிரையில்
இருந்து கொண்டு
வாழ்க்கையை இரையீட்டிக்
கொண்டிருக்கின்றோம்.
ரொம்ப மகிழ்ச்சியாய் இருக்கின்றோம்.

அப்பெல்லாம்
அப்பா கொண்டு வாற புத்தகங்களை
வாசிக்க நேரமே கிடைப்பதில்லை.
உன்னையும் உன் தம்பி தங்கைகளையும்
பார்ப்பதிலேயே நேரம் போய்விடும்.

இப்பெல்லாம்
வாசித்து வாசித்து ரொம்ப
அறிவாளியாகி விட்டோம்.
சில வேளைகளில் கவலைப்படுகின்றோம்.
அதுதான் தனிமைக்குள்
எம்மைப் பூட்டுகிறது.

நாங்கள்
முன்னே விதைத்ததின் அறுவடைதான்
எங்கள் மகிழ்ச்சியும் கவலைகளும்!

எப்படி எப்படி
எங்கள் வாழ்க்கையைக் கெடுத்தோம்...
எவனெவனை வஞ்சித்தோம்....
எவனெவனை ஏறி மிதித்தோம்...
கால தேவனின் கணக்கெடுப்பில்
தராசு மேலே போனால்
இப்பொழுது சாப்பிடுபவை செமிக்கும்
கீழே போனால் அடிக்கடி பிரக்கேறும்.

ஹரி
நீ வாழ்ந்த எங்கள் வீடு
ஒரு கோயில்டா.

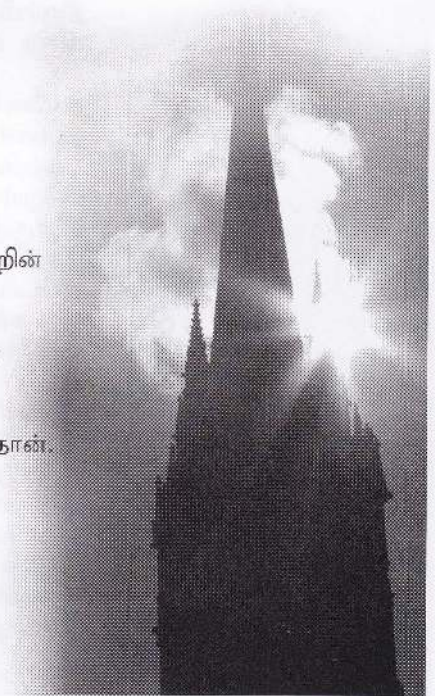
எங்கள் ஊரர் எல்லோருடனும்
நாம் வாழ்ந்த வாழ்க்கைக்கு
பெரிய அர்த்தம் இருக்கடா.
யாரையும் வஞ்சிக்காத வாழ்வின் நிம்மதியை
இங்குதான் அனுபவிக்கிறேன்.

மாலையில் பக்கத்துத் தெருவில்
மாதா கோவில் மணி அடிக்கும்போது
“அம்மாளாச்சியே” என
வாய் முணுமுணுக்கும்
பக்குவம் எனக்கு வந்திட்டுதடா.
ஒரு எல்லைக்குப் பின்
அந்தோனியாரும் ஒன்றுதான்!
அல்லாவும் ஒன்றுதான்!!

டே என் ஹரிசூட்டி
நாங்கள் மனிதர்கள் தானே.
எங்களுக்குள்ளே
பலம் இருக்கு...
பலவீனம் இருக்கு...
வெற்றிகள் இருக்கு...
தோல்விகள் இருக்கு...
வாழ்க்கை முழுக்க கற்பதற்கு
ஆயிரம் ஆயிரம் இருக்கு...
ஆனால் மற்றவனை நேசிக்க
எதுவுமே தேவையில்லை.
பாசி படியாத உன் உள்ளக் கிணற்றின்
ஊற்றுப் போதும்.
அள்ளிக்கொடு!
அள்ளி அள்ளி இறை!!
அது ஊறிக்கொண்டே இருக்கும்.

இங்கு எல்லோரும் வயோதிகர்கள் தான்.
தனிமை எங்கள் மீது
கரிய போர்வையை
இழுத்து மூடும் பொழுது
கவலையுடன் இருப்போம்.

பிள்ளைகளும்
பேரப்பிள்ளைகளும் வந்து

அவற்றை இழுத்து எறியும் பொழுது
மகிழ்ச்சியாய் இருப்போம்.

காலையில் விதைத்ததை
மாலையில் அறுவடை செய்வதுதான்
எங்கள் அந்திமக்காலம்.
எங்கள் மகிழ்ச்சியும்
மன உளைச்சல்களும் தான்
நாங்கள் நட்ட நாற்றுகள்தான்.
எங்கள் செலவுகள்
எங்கள் வரவுகளின் மேல்தான்
எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.
எங்களின்
இளமைக்காலப் புன்னகைகள் தான்
அந்திமக்கால காப்புறுதி!

இந்த வயோதிப இல்லம்!
இது தான் எங்கள் கோயில்.
இது தான் எங்கள் தேவாலயம்.
இது தான் எங்கள் மருதி.
இங்கு வந்தபின் தான்
வாழ்க்கையைத்
திரும்பிப் பார்க்க முடிகிறது.
மனித உறவுகளின் அருமை தெரிகின்றது.

மகனே!
நாங்கள் ஓடிய ஓட்டத்தில்
வெற்றியும் தோல்வியும்
பலமும் பலவீனமும்
பொருளும் பணமும்
இறுதிக் கம்பங்களாகத் தெரிந்தன.
கடைசியில் இருந்து களைப்பாற
ஒரு கம்பளம் வேண்டும் என
அனைவருமே மறக்கின்றோம்.

புரியுதா ஹரி!
உடம்பின் பலத்தை நம்பிய வாழ்வு
உள்ளத்தின் அன்பை அங்கீகாரம்
செய்யாதது ஏன்?
எல்லைகளைப் போட்ட வாழ்வு
எல்லையற்ற இன்பங்களை
மறுதலித்தது ஏன்?
அனைத்துக்கும் அர்த்தம்
இங்கு வந்த பின்புதான் தெரியும்!

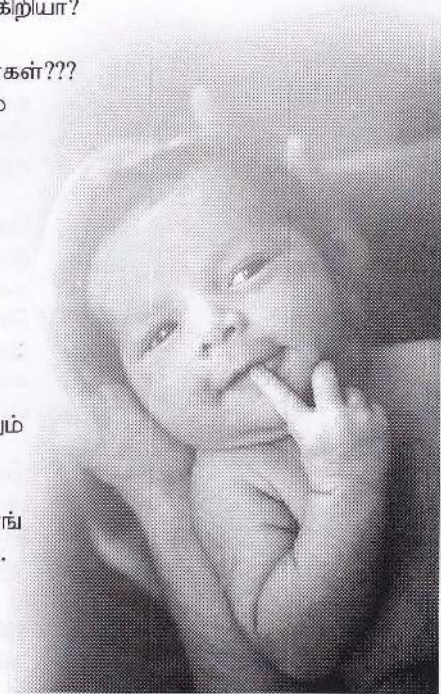
இப்பொழுது
என்ன சொல்லுகிறாய்?

அம்மா
ஞானியாகி விட்டேன் என்று பார்க்கிறியா?
இது ஒன்றும் புதிதில்லை.
நீ எங்களை விட்டுப் போன போது
தொடங்கிய தேடல்...
உன்னை வளர்த்த கைகள்...
உன்னை நேசித்த இதயம்...
அன்பைத் தவிர வேறு எதையடா சுரக்கும்?
மகிழ்ச்சி ததும்பும் வாழ்வின் எல்லைகளை
நீ தொட்டிருக்கிறியா?
நிறைந்த அன்பு...
பூரண அன்பு...
அஃதே நீ தானே..
இயற்கையிலேயே
உனக்கு பெரிய இதயம் என்பது
சின்னனிலேயே எமக்குத் தெரியும்.

அன்பான ஒரு மனைவியுடன்
வாழ்க்கையைப் பங்கு போட்டிருக்கிறியா?
எங்கே என் பேரப் பிள்ளைகள்??
சில வேளைகளில் பூட்டப் பிள்ளைகள்??
உன் அன்பின் துளிகளை எல்லாம்
அவை மீது நீ தூவி
மொட்டு விட்டிருக்கும்
அவற்றின் கைகளில்
ரோஜாப்பூக்களைக் கொடுத்து
என்னிடம் கூட்டி வா,
உன் மனைவியை நான்
முத்தமிட வேண்டும்.
உன் பிள்ளைகளை நான்
என் மடியில் வைத்து
ஆத்திசூடியும் கொன்றை வேந்தனும்
சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும்.

உன் பேரப்பிள்ளைகளின் உள்ளங்
கைகளில் கீரை கடைய வேண்டும்.
உன் பிள்ளைகளுடனும்
பேரப்பிள்ளைகளுடனும்
நான் படுத்துறங்க வேண்டும்.

அவர்களை அணைத்தபடி
என் கனவை அவர்களுக்குச்
சொல்ல வேண்டும்.

என் ஹரியை
அவர்களுக்கு காட்ட வேண்டும்
என் சின்ன ஹரியை
அவர்களுக்கு காட்ட வேண்டும்.
அவர்களுக்கு நான்
நிலாச் சோறு ஊட்ட வேண்டும்.
அதில் நீ சிரித்திருக்க வேண்டும்.

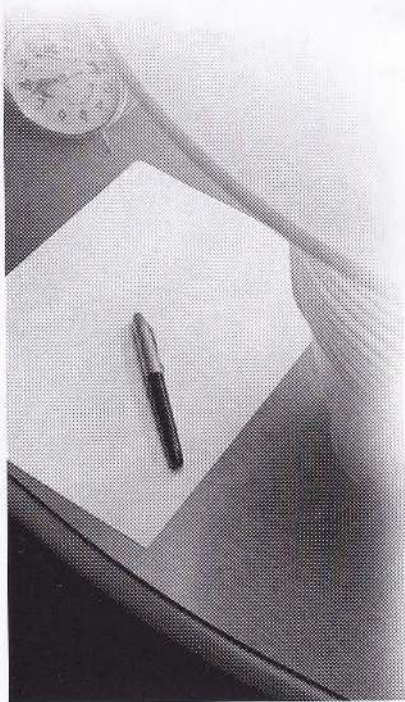
ஹரி
உன் பிள்ளைகளையும்
பேரப்பிள்ளைகளையும்
என்னிடம் ஒரு நாள் அனுப்பிவிடு.
அவர்களுடன் கதைக்க
ஆயிரம் கதைகள் உண்டு.
உன்னைப் பற்றி நான்
சொல்ல வேண்டும்.
என்னை விட வேறு யார்
உன்னைப் பற்றி நன்றாய்
சொல்ல முடியும்?

கண்கள் களைக்குதடா!
கண் அயரப் போகின்றேன்.
மீண்டும் ஒரு தடவை
வந்து விட்டுப் போ!!

போதுமடா
இவை இன்றைக்கு.
மணி பன்னிரண்டைத் தாண்டி
ரொம்ப நேரமாச்சு.
இன்று என் கனவில்
என் பேரப்பிள்ளைகளும்
பூட்டப் பிள்ளைகளும் வருவார்கள்.

நீயும் அதிக நேரம் கண்
முழித்திருக்காதே.
போய்ப்படுத்துக் கொள்.
'குட் நைட்'

கிப்படிக்கு
அன்புள்ள அம்மா.

3. அந்த சிவத்த ரங்கு பெட்டி

“மகனே!”

அதிகாலை 5 மணி.

அவசரப்பட்டு விழித்த கண்கள்

மூட மறுக்கின்றன.

இரண்டு கால்களிலும் வலி

இடது முழங்காலில் இன்னும் வலி

கைத்தடியை எடுத்துக் கொள்கிறேன்

என் புதிய நண்பன் அவன்!

அவனின் துணை

இனி எனக்கு எப்பவுமே வேண்டும்.

கைத்தடி இல்லாமல் இனி

என்னால் நடக்க முடியாது.

ஜன்னல் திரையை விலக்கிப் பார்க்கிறேன்.

ஊர் உறங்கிக் கொண்டு இருக்கிறது.

இருளின் கருமை

கரைந்து கொண்டு இருக்கின்றது.

செஞ்சிவப்பும் கத்தரிப்பூ நிறமும் கொண்ட

முகில்கள் என்னைப் பார்த்து சிரிக்கின்றன.

தோட்டத்தில் குருவிகளின் பூபாளம் -

என் மனதுள் வானவில்லை வளைக்கின்றது.

‘வாழ்க்கையை நம்பு’ என

இன்றைய நற்செய்தியாகச் சொல்லுகின்றன.

அதிகாலைக் குளியலின் பின்

மெல்லியதாக சுப்பிரபாதம் -

கிருஷ்ணனையும் எழுப்பி விட்டேன்!

என் இன்றைய தினக்குறிப்பு -

அது அவன் எழுதுவது.

என் மன அமைதி - அது அவன் தருவது.

என் ஆன்மாவின் அமைதி -

அது அவன் கொடை.

‘அபயம் கண்ணா’ என

என்றோ அவனிடம் கொடுத்த வாழ்வு -

தெளிந்த அருவியாக

ஓடிக்கொண்டு இருக்கிறது.

முன் கூடமெங்கும் நிறைந்திருக்கும்

சின்னச் சின்னச் செடிகளுக்கு

இன்று தண்ணீர் விடும் நான்.

பூக்கள் தலையசைத்து
தம் நன்றியைச் சொல்கின்றன.
சூரியனும் மகிழ்சியுடன்
ஜன்னலால் எட்டிப் பார்க்கின்றான்.
சின்ன ரோஜாக்கள்
அவனைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றன...
அவ்வாறே என்னையும்
கடைக்கண்ணால் பார்த்து சிரிக்கின்றன.

என் சின்னத் தோழனே..
தெரியுமா ஹரி உனக்கு!
அம்மாக்கு வீடு துப்பரவு செய்ய
அரசாங்கம் ஆள் உதவி தந்திருக்கு.

கிழமைக்கு ஒரு தரம்
வீடு குதூகலப்படும்.
நேற்று வந்தவளுக்கு
உன் விளையாட்டுப் பெட்டியின் மீது
கண் விழுந்து விட்டது.
வடிவாக துடைத்து வைத்தாள்.

ஞாபகம் இருக்கா ஹரி
உன் விளையாட்டுப் பெட்டியை?
சிவப்பு நிற ரங்குப் பெட்டி!
உன் விளையாட்டுப் பொருள்கள்
அத்தனையும் அதனுள்ளே!
அவற்றுடனேயே
விளையாடிக் கொண்டிருப்பாய்...
அதனுடனேயே அயர்ந்துத்
தூங்கி விடுவாய்...
அம்மா என்னுடனே அதை
எடுத்து வந்துவிட்டேன் -
இந்த பணிபடரும் தேசத்திற்கு!

ஒவ்வொரு இடம் பெயர்விலும்
அதனை மட்டும்
என் கையில் எடுத்து விடுவேன் -
உன்னை தொலைய விட்ட மாதிரி
அல்லாது!

ஹரி!
உன் அனைத்து நினைவுகளும்
அதனுள்ளே தான்.

உன்னுடைய விளையாட்டுச் சாமான்கள்,
சின்ன சின்ன கார்கள்,
கைதட்டும் குரங்குப் பொம்மைகள்,
இடுப்பில் வளையத்துடன்
சர்கஸ் ஆடும் பெண்கள்,
பாடசாலையில் பெற்ற பரிசுகள்,
பெற்ற பதக்கங்கள்,
விளையாட்டுப் போட்டிப் படங்கள்,
உன் வகுப்பாசிரியர்களுடனும்
உன் வகுப்பு தோழர்களுடனும்
சேர்ந்தெடுத்த படங்கள்,
உன் படத்தைத் தாங்கிய
ஆண்டு விழா மலர்கள்
அனைத்துக்கும்...

மேலாக

என் இதயம்

அத்தனையும் அந்த

சிவப்பு பெட்டியினுள் தான்!

ஹரி!

உனக்கு உன் நண்பர்களையும்
வகுப்பாசிரியரையும் ஞாபகம் இருக்கா?

நீ போன அடுத்த நாள்...

அவர்களில் ஐவரும்

அரசடி வாத்தியாரும்

அமரராய்ப் போச்சினம்.

ஒரு குண்டுதான் -

ஆறு பேரையும் கொண்டு போயிற்று.

ஹரி!

நீ தொலைந்த

அந்த நாளை

என்றுமே அம்மா மறப்பதில்லை

எத்தனையோ நாட்களாக

பயங்கரக் கனவுகளாய்

வந்துகொண்டு இருந்தது.

அதற்கும் மேலால் அதிர்ச்சி - அது

இன்றும் இருந்து கொண்டு இருக்கிறது.

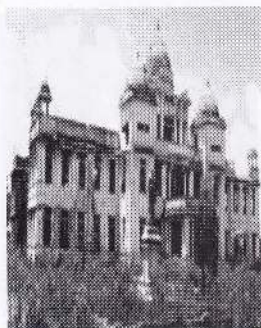
அது ஒரு திங்கள் கிழமை

எங்கள் நகரின் இதயம் - இல்லை

எங்களின் இதயம்...

எங்கள் நூலகம்

எரியூட்டப்பட்டது!

புத்தகம் பற்றிய அறிவே இல்லாத
புத்திமான்களால் எரியூட்டப்பட்டது!!
எனக்கு இப்பொழுதும்
ஞாபகம் இருக்கிறது.

புகை!

வானமெங்கும் புகை!
நூலகத்தில் இருந்து கிளம்பி
எழும்பிய புகை!!
வீதிகளில் இரத்தம் தோய்ந்திருந்தது...
பெற்றோர்களின் கதறல்களால் வான
மண்டலம் நிறைந்திருந்தது...
இரத்தமும் புகையும் கருமையும்
எங்கும் நிறைந்திருந்தது...

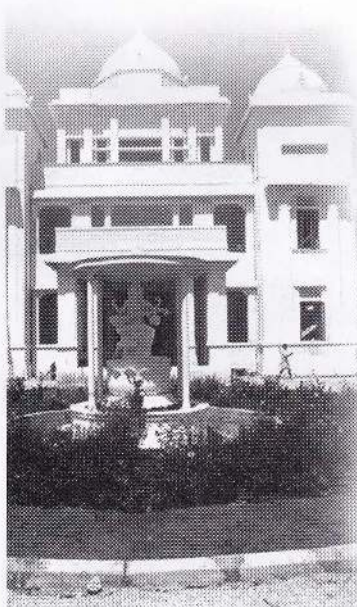
மணம்!

நரகத்தின் மணம் -
எங்கள் நகரத்தை நிறைத்திருந்த
நாள் அது!
அதன் வாசனை இப்பொழுதும்
என் நுனி நாசியில்...
அனல் கக்கும் போர்.
எங்கள் நகருக்கு கறுப்புமை
பூசிவிட்டிருந்தது.
எங்கள் இதயங்கள் தாமாகவே பிளந்து
இரத்தத்தைக்
கொட்டிக்கொண்டு இருந்தன.

பலி!

இரத்தப் பலி!!
குழந்தைகள்
சிறுவர்கள்
பெரியவர்கள்
ஆடுகள் மாடுகள்
சிறிதுகள் பெரியதுகள்
அனைத்தும் கறுத்துப் போன நாள் அது!

கொள்ளிக்குடம் இன்றிய
மரண வீடுகளாய் எங்கள்
நகரத்தெருக்கள்!
எரிந்தவை...
எரிந்து கொண்டிருந்தவை...
அடையாளம் காணப்பட்டவை...

அநாதரவாக்கப்பட்டவை...
இடிந்து விழுந்த கட்டடத் தூண்கள்
நெஞ்சாங்கட்டையாக,
எங்கள் நகரம்
மயான பூமியானது.

என் காதுகளில்
இப்பொழுதும் கேட்கிறது
அந்த அவலஒலி!

கறுப்பும் சிவப்பும்
கலந்து எழுந்த புகையுள்
எழுந்த குரல்களும்....
வெற்றிலைத் துப்பலாய்
குருதிக் கறைகள் படிந்த
எங்கள் வீட்டு மதில்களும் சுவர்களும்...
மரணம் வந்து முத்தமிட்டுப் போன
கொடிய நாள் அது!

பிள்ளைகளை இழந்த பெற்றோர்
பெற்றோரை இழந்த பிள்ளைகள்
வீடுகளை இழந்த மக்கள்
மக்கள் இழந்த வீடுகள்
அவலத்தின் ஒலி
இப்பவும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறது

ஹரி!
எந்தன் எதிரில் குண்டுகள்
பட்டுத்தெறித்து வந்த நாள் அது!
மரணம் என்பது
மறந்து போன சுவாசம் என
உணர்த்திய நாள் அது!

நெஞ்சாங்கூட்டுக்குள்
கண்ணி வெடிகளாய்
இதயம் வெடித்துப் பிளந்த நாள்!

நகரமெங்கும் போர்வீரர்கள்!
நட்சத்திரங்கள் அற்று
அமாவாசை இருட்டு
எங்கள் பயத்தை
அதிகரிக்கச் செய்திருந்தது.

பயமும் படபடப்பும்
மழையினுள்ளும்
உடலை வியர்க்க வைத்திருந்தது.

இரவு முழுக்க குண்டுகளின்
சலங்கை ஒலி
கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது.
கண்கள் மூட மறுத்த
அந்த கரிய நாள் -
வெள்ளைத் துணிகளை
எம் பெண்களுக்குப்
போர்த்தி விட்டிருந்தது.

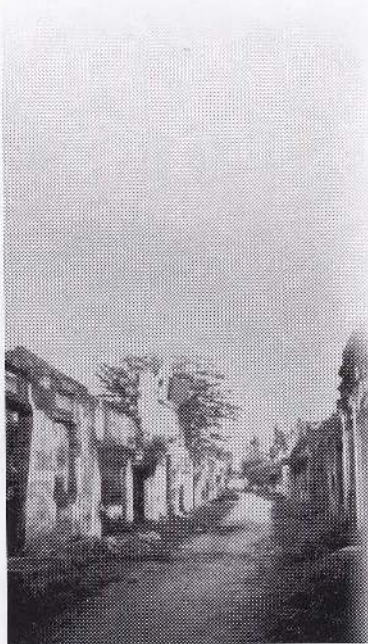
காலைச் சூரியன் கூட முகில்களுக்குப்
பின்னாலே பதுங்கியிருந்து தான்
எமை நோக்கினான்...

உடம்பில் வலு இருக்கவில்லை.
கைகால்கள் இருந்தும்
அங்கவீனரானோம்.
வாய் இருந்தும் ஊமையானோம்.
துடிக்கும் இதயம்...
வறண்ட நாக்கு...
காய்ந்த கன்னங்கள்...
அனைத்தையும் தாண்டிய பெருமூச்சு.

நாளை என்ற பிறப்பின் நிச்சயம்
இன்று என்ற இறப்பு என
நம்பிக்கை கொண்டிருந்தோம்.
கைக்கடிகாரம் நின்றிருந்தது.

உன்னைக் காணவில்லை!!
சூரியன் மீண்டும்
முகில்களின் பாறைகளுக்குப்
பின்னால்...
சொல்லு!
சொல்லு!!
ஆதவனே சொல்லு!!!
கடைசியாய் எங்கே
என் ஹரியைக் கண்டாய்?

என்னைக் கல்லாய் சமைத்து விட்டு
சூரியத் துரோகி மறைந்து விட்டான்!

என் ஹரிக் கண்ணா
உன் காலடி பட்டுத்தான்
இவள் இனி உயிர் பெற வேண்டும்.

எனக்கு
நடக்க,
பார்க்க,
கேட்க எதற்குமே
சக்தியிருக்கவில்லை.

உன் அப்பா
உன் மாமா
உன் அன்ரிமார்
அம்மம்மா
அப்பப்பா
நண்பர்கள்
எல்லோரும் தான்
உன்னைத் தேடினார்கள்.
எல்லா இடங்களிலும்
உன்னைத் தேடினார்கள்.
எல்லோரிடமும் உன்னை விசாரித்தார்கள்.

நாய், பூனை,
காற்று, மழை,
சந்திரன், சூரியன்,
எல்லோரிடமும் தான்!
யாருக்கும் பதில் தெரியவில்லை.

மரணம் தன் கைகளில்
துப்பாக்கிகளை வைத்துக் கொண்டு
உயிருள்ள பிணங்களுடன்
விளையாடிக் கொண்டிருந்தது.
தம்மைத் தாம் தொலைத்த
அனைவருக்கும்
உன்னைத் தேடத் தெம்பிருக்கவில்லை
என் கண்மணியை
கைகழுவி விட்டார்கள்.

‘அவனின் ஆயுள் அற்பம் போலும்’
எல்லோரும் சொல்லிக் கொண்டார்கள்
வைரம் கறுத்துப் போகாது என
என் மனம் மட்டும்
சொல்லிக் கொண்டு இருந்தது.

நீ திரும்பி வரவேயில்லை.

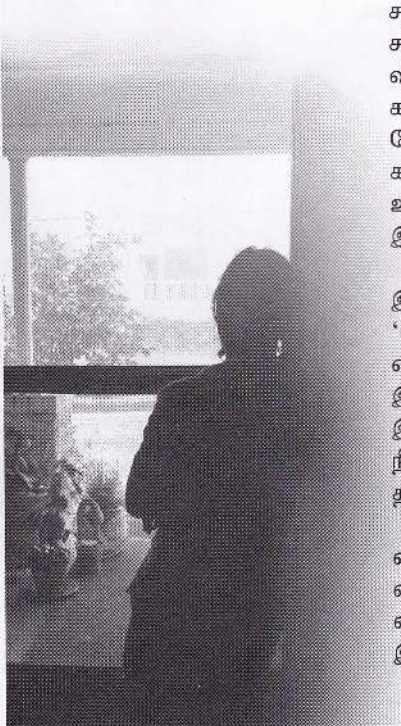
அப்பாவும் நானும்
உறுதியாய் நம்பினோம்.
ஹரி மரணத்துள் மடிபவன் இல்லை -
மரணத்தை வெல்பவன் என்று.

ஆனாலும், அழுதேன்...
வீட்டு வாசலில் மௌனமாயும்,
வீட்டுக் கோடியில்
குரல் எடுத்தும் அழுதேன்...
நீ தொலைந்தது தான் உண்மை!
இறந்தது என்பது பொய்!!
எங்கே வாழ்கின்றாய்
என்றது கேள்வி
ஆனால் காத்திருக்கிறேன்..

என் நாடிகளிலும் நாளத்திலும்
இரத்தம் ஓடும் வரை...
இதயத்தின் சுவர்கள்
சந்தம் மாறாமல் அடிக்கும் வரை...
சுவாசப்பைகள் இரண்டும்
விரிந்து மூடும் வரை...
காதுகள் உன் குரலைக்
கேட்கும் வரை...
கண்கள் உன்னைக் காணும் வரை...
உன் ரங்கு பெட்டியுடன்
இந்த தாய் காத்திருப்பாள்.

இரவு மணி இரண்டு ஆகி விட்டது.
'யன்னல்கரை சிவப்பு ரோஜாக்கள்
என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றன.
இந்த நீண்ட கடிதத்துடன்
இன்றைய முழுநாளும் போய்விட்டது.
நீ என் பக்கத்தில் இருந்த
திருப்தி எனக்கு!

வடுக்களில் இருந்து
வலிகளைப் பிரித்தெடுத்து
வார்த்தைகள் ஆக்குவது
இலேசில்லை மகனே!

என் ஹரி கிருஷ்ணா!
அம்மாவின் குரல் கேட்குதா?
அதிகமாக எதையும் யோசியாதே!
அடைவது எதுவுமாயிராது.

அமைதியாக கண்ணை
மூடிக்கொண்டு இரு அல்லது
ஆகாயத்து நட்சத்திரங்களைப்
பார்த்துக் கொண்டு இரு...

உன் கற்பனையில் சஞ்சரி.
மகிழ்ச்சியாய் இரு - அம்மாவைப் போல!

உன்னுடன் நான் வாழ்வதால்தான்
இன்றுவரை உயிர் வாழ்கிறேன்.

உன் சிவத்த ரங்கு பெட்டிக்குள்
என் உயிர் இருப்பது
அம்மாக்கு மட்டும் தானடா தெரியும்...
உனக்கது தெரியுமா?

வேறு என்னடா!
நாளை மீதி எழுதுகின்றேன்...

இப்படிக்கு
அன்புள்ள அம்மா.

4. எனது பேரப்பிள்ளை

என் அன்பு மகனே!

விறாந்தையில் வந்தமர்ந்திருக்கும்
சிட்டுக் குருவி தன் காலைச் சங்கீதத்தை
இசைக்கத் தொடங்கி விட்டிருக்கிறது.

ஆம்! இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை.
வாரத்தின் ஆறு நாட்களையும்
என் முழங்கையால் தள்ளியபடி
காத்திருக்கும் ஞாயிற்றுக்கிழமை.

ஆம்! என் பேத்தி என்னிடம் வரும்
ஞாயிற்றுக்கிழமை.
இரவு நித்திரை கனவுகளினரிக் கழிந்தது.
அழுத கண்ணீர்
அற்றுப் போயிருந்த இரவு அது.

காலைத் தேனீருடன்
கதிரையில் இருக்கின்றேன்.
கதிரவனின் சிரிப்பு
என் நெஞ்சத்தை வருடுகிறது.
மெல்லிய இளம் காற்று
என் கன்னத்தை வருடுகிறது.
மெதுவாக எழுந்து
விறாந்தையை நோக்கிப் போகின்றேன்..
யாரும் இல்லை.
தனியே நிற்கின்றேன்..

என் தனிமையுடன் தனியே நிற்கின்றேன்.
அப்பிள் மரத்து உச்சாணிக் கொப்பில்
ஒரு சின்னக் குருவி தனியே
இருக்கின்றது.

‘சு... சு...’

தன் குஞ்சை அதுவும் தொலைத்ததோ?
அதன் சுவல் குஞ்சுக்குருவிக்குக்
கேட்குமா?

தாய்க் குருவியிடம் அது திரும்பி வருமா?
தவிப்பு என்பது தாய்க்கு மட்டும் தானா?
இல்லை ஹரி - நீ துடித்திருப்பாய்?
உன் துடிப்பை நினைத்து
நாம் துடித்த துடிப்பு
இன்றும் துடிக்குதடா!

வெளியில் அதிக நேரம் நிற்க முடியவில்லை.
கால் தசைகள் நோகின்றன.
திரும்பி அறைக்குள் போகின்றேன்.
கண்கள் கணினி மேசையை
நோக்கிப் போகின்றன.

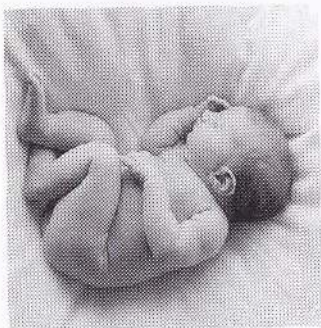
அது என் புதிய உலகம்...
என் புதிய நண்பன்...
என் புதிய தோழி...
தாய்.. தந்தை உற்றம் சுற்றம் எல்லாமே!
பிறந்த நாடு,
வளர்ந்த நாடு,
தொலைத்த நாடு,
அத்தனையும் என்னருகில் கொண்டுவரும்.
நாலு சுவருக்கு நடுவே
ஏழு உலகத்திலும் என்னை வாழ வைக்கும்.
என் சிற்றன்னை.

நேற்றுக் காலை
கணினியின் வலது மூலை கண்சிமிட்டியது.
என் பேத்தி மின்னஞ்சல் போட்டிருந்தாள்.
அவளை வாரி தலைசீவுவது போல
அதை மெதுவாகத் திறந்தேன்.
என் கண்கள் குளிர்ந்தன.

இப்போ ஆயிரம் தடவையாக
படித்து விட்டேன்.
'அப்பத்தா....'
உங்களுக்கு உயிருள்ள பரிசு கொண்டு
நாளை வருகின்றேன்.
அன்பு முத்தங்களுடன்
உங்கள் பேத்தி...
சீத்தா!

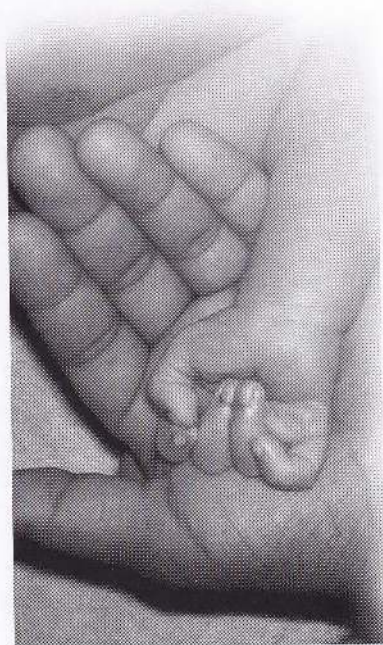
உயிருள்ள பரிசு!
என் இதயக்கூடு படபடக்கின்றது.
காலை மணி ஒன்பது இப்போது.
மாலை நாலு மணி வரை
காத்திருக்க வேண்டும்.
உயிருள்ள பரிசைத் தொட்டுப்பார்ப்பதற்கு
கையெல்லாம் நடுங்குகிறது...
ஏன் இன்று மட்டும்
கடிகாரக் கம்பிகள் மெதுவாக
அசைகின்றன...

முன்னாலும் பின்னாலும் மெதுவாக
நடக்கின்றேன்.
இறந்த காலத்திற்கும்
நிகழ்காலத்திற்கும் நடுவே!

25 வருடத்திற்கு முதல்
அவள் எங்கள் வீட்டில்
பிறந்திருந்தாள்....
எல்லாமே நேற்றுப் போல
இருக்கிறது...
அவளது முதல் அழகை
முதல் தெத்திப்பல்லுச் சிரிப்பு
முதல் காலடி...
முதல் சொல்லு...
அம்மா... அப்பா....
அப்பா....
அப்பத்தா....
அமைதியின் அந்தப்புரம் தான்
அவள் வீடு!

முள்ளில்லாத ரோஜாக்களும்
கொட்டாத தேனிக்களும் அவளிடத்தில்
வாசம் செய்யும்!
புன் சிரிப்பாலும்
மெல்லிய குரலாலும்
இந்த உலகத்தையே புரட்டி
வைப்பாள்.

அவள் ஒரு அவதாரம் ஹரி!
உனக்கு ஒரு மகள் இருந்தால்
இவள் போல்தான் இருப்பாள்!!
அவளது ஆத்மா
அன்பிலே கர்ப்பம்
தரித்திருக்க வேண்டும்.
பன்னீர்க்குடம் உடைந்த பொழுது
கோபம் என்ற உணர்வும் உடைந்து
போயிருக்க வேண்டும்.
எப்படியடா முடிந்தது
அப்படி ஒரு பிறப்பாய்
அவள் பிறந்திட!
அவள்
கம்பு எடுக்காத வாத்தியார்!
சவுக்குத் தொடாத சக்கரவர்த்தி!!

எல்லாத்தையுமே நடத்தி முடிப்பாள்..
புன்னகை ஒன்றால் மட்டும்.
'இல்லை' என்பது அவளிடம் இல்லை.

'முடியாது' என்பது அவளிடம்
தோற்றுப் போகும்.
அன்பான வார்த்தைகள் தான்
அவளின் ஐந்தெழுத்து மந்திரம்.

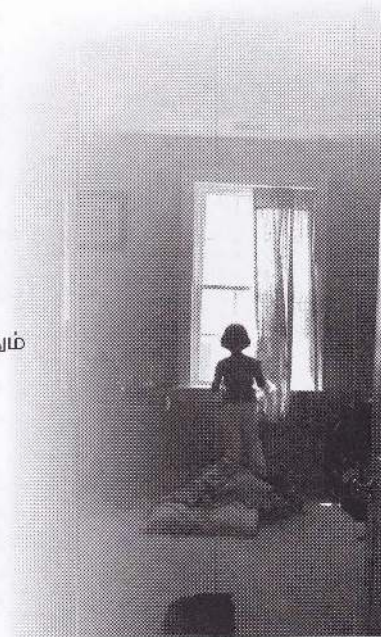
'ஆ'... 'சு...'
என இரவைப் பகலாக்கி
ஆடித்திரியும் பெண் அல்ல அவள்.
என் இருட்டைப் பகலாக்கிய
தேவதை அவள்...

சீத்தாதான் எனக்குக் கணினியில்
ஏடு தொடக்கியவள்.
சுவாமி மலையில் தந்தைக்கு
உபதேசம் போல...
வயோதிக இல்லத்தில்
இது பேத்தி செய்த உபதேசம்.

ஹரி!
அவள் என் தோழியடா!
என் தாய்...
என் தந்தை...
பட்டுப்போன மரத்தை
துளிர்க்க வைத்த நீருற்று.

என் இதயத்துள் மீண்டும்
இரத்தத்தை ஓட விட்டவள்
நாடி நாளங்களை ஆள்பவள்...
என் கைத் தொலைபேசியில்
அவள் எண்கள் கண் சிமிட்டும் பொழுதும்
அவளின் மின்னஞ்சல்கள் வந்து
தம்மைத் திற என கட்டளை
இடும்பொழுதும்
நான் மீண்டும் பிறந்து வருகிறேன்.

ஒளி வட்டம் ஒன்று
என்னைச் சுற்றி வருகிறது.
தினசரி ஒரு செய்தி
கட்டாயம் வரும்.

அடுத்த செய்தி வரும் வரை
ஆயிரம் தடவை அதை நான் படிப்பேன்.
அவளின் இந்தக் கணினியும்
மின்னஞ்சல்களும்
என் இரத்த அழுத்தத்தைக்
குறைத்திருக்கின்றன.

கல்கலரான மாத்திரைகளுக்கு
பிரியாவிடை கொடுத்திருக்கின்றன.

சீத்தா ஒவ்வொரு ஞாயிறும் வருவாள்.
புன்னகையுடன் வருவாள்...
என் வலியெல்லாம் போக்கும்
மருந்தாக வருவாள்...
மீண்டும் என்னை உயிர்ப்பிக்கும்
சஞ்சீவி மலையாக வருவாள்...
மீண்டும் இளமையாக்கும்
மந்திரக்கோலுடன் வருவாள்.

என் பிள்ளை கவின்
30 கிலோ மீட்டர் தொலைவில்.
இவள் அவளின் ஒரே பெண் பிள்ளை...
என் மகள் ஹரிணி இலண்டனில்...
கவினுக்கும் மருமகளுக்கும்
என்னிடம் வர நேரம் இருப்பதில்லை.
கையில் கடிகாரத்தையும்
காலில் சில்லையும்
பூட்டிக் கொண்டு ஓடுவார்கள்.
கடிகாரச் சாட்டையடிக்குப் பயந்த
ஐரோப்பிய அடிமைகள் அவர்கள்.

சீத்தாக்குச் சாட்டையைப் பறித்துச்
சுழற்றி அடிக்கும் கலை தெரியும்.
காலமும் கலண்டரும்
எப்பொழுதும்
அவள் கைகளில் தெரியும்.
காலமும் கலண்டரும்
எப்பொழுதும் அவள் கைகளில் தான்.

இப்பொழுது மாலை 3 மணியாகிவிட்டது.
கண்கள் சீத்தா வரும் பாதையில்
இன்னும் ஒரு மணி நேரம் இருக்கு -
மனது சொல்வதை
கண்கள் கேட்குதில்லை.

லூனா இப்பொழுது
தன் நாயுடன் வருகிறாள்.
'பொபி'
இங்கு எல்லோருக்கும்
செல்லப் பிள்ளை.

லூனாக்கு 76 வயது -
பொபியுடன் தான் வாழ்கிறாள்.
3 வருடத்துக்கு முன்பே
தனித்துப் போய்விட்டாள்.

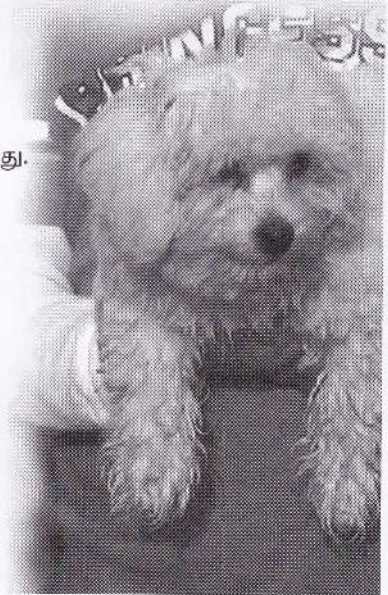

இடைக்கிடை இங்கு வருவாள்.
அவளுக்கு நாங்கள் துணை.
எங்களுக்கு அவள் துணை.
நேரம் கொஞ்சம் போக வேண்டும்.
லூனா, 'பொபி' கூட்டணியுடன்
நானும் சேர்கிறேன்.
எல்லோருக்கும் மாலைச்சூரியன்
மகிழ்வைத் தருகின்றான்.
பீற்றர் எட்டவாக நின்று
புல்லை வெட்டுகின்றான்.
பின்னேர வேலை செய்யும்
பள்ளிப் பையன் அவன்...
சொந்தக் காலில் நிற்பதற்கான
அத்திவாரக் கால்கள் இவை.

புல்லின் மணம்
மனதுக்கு மகிழ்ச்சியை தருகின்றது.
சொந்த மண்ணை நோக்கி
நினைவுகள் போகுது.
'பொபி' என்னைச் சுற்றிச் சுற்றி ஓடுகிறது.
நேரம் நாலு மணியாகிறது.
கார் தூரத்தில் வருகிறது.
சீத்தாதான்!

அவளிடம் ஓட வேண்டும்.
மனம் தாவுகிறது.
வயோதிபம் தடுக்கிறது...

சீத்தா
அழகிய ஒரு வாலிபனுடன் வருகிறாள்
நண்பனாக இருக்க வேண்டும்!
'நட்பு மட்டும் தானா?'
மனம் படபடக்கிறது..

சின்னப் பிள்ளை போல் ஓடி வந்து
என்னைக் கட்டிப் பிடிக்கின்றாள்.
கன்னத்தோடு கன்னம் அழுத்தி
என்னை முத்தமிடுகிறாள்.

‘உள்ளே போவோமா’? கேட்கின்றாள்.
தலை ‘ஆம்’ என்கிறது.
மனம் பயப்படுகிறது.
மெதுவாக லிப்ட் அசைகிறது.
உயிருள்ள பரிசு!
எனக்குள் பயத்தைத் தருகிறது
ஆனாலும் பொறுமை காக்கின்றேன்
முயன்று முயன்று தோற்கின்றேன்
கதிரையில் இரு!
கையால் காட்டுகின்றேன்
புன்னகைக்கின்றான்
அதே சீத்தாவின் புன்னகை
இல்லை...
அதையும் தாண்டி...
என்ன பிரகாசம் அதில்!
அந்தக் கண்களில் என்ன ஒளி!!

அவனது ஜக்கட்டும் ஜீன்சும்
அளவாக டைக்கப்பட்டிருக்கிறது.
அமைதியாக அமர்ந்திருக்கும் பாங்கு
அவனை அள்ளி
அணைக்கச் சொல்கிறது.
நான் சீத்தாவை
திரும்பிப் பார்க்கின்றேன்.

‘அப்பத்தா!’ ராஸ்முஸ் பேசமாட்டார்.
விரல்கள் தான் அவன் மொழி.

நான் விக்கித்துப் போனேன்.
இது விதியா?
இது பேசாத சிற்பமா?
இந்த சிற்பம் அவளுக்காக
வடிக்கப்பட்டதா?

மனம் ஒரே நேரத்தில்
ஆமோதிக்கவும்
மறுதலிக்கவும் கற்றுக் கொண்டது.

ஆனால் என் உணர்வுகள்
நாட்டியமாடத் தொடங்கின.
அந்த இரண்டு உள்ளங்களுடன்
இணைந்து நாட்டியம் ஆடத் தொடங்கின.

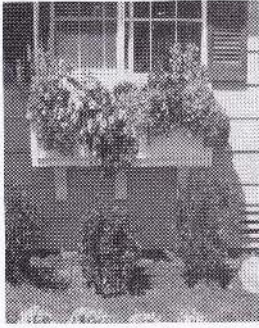
அவன் வெள்ளை
அவள் கறுப்பு
இருவரின் இரத்தங்களும் சிவப்பு!!!
நான் என்ன சொல்ல?
நான் என்ன செய்ய?
தாளமிடும் என் கால்களுக்கு
சலங்கையை யார் கட்டுவார்?
அவனருகே பக்கமாய் போய்
அணைத்து முத்தமிடுகிறேன்.
என் கண்கள் பனிக்கின்றன.

“அப்பத்தா...
என் உயிரின் பரிசு
உனக்காக...”
அப்போ அவள் கண்கள் பனிக்கின்றன.
“என்னைப் போல
அவனும் உங்களுக்கு
நல்ல நண்பனாவான்.”
அடுத்த கணம் எதுவுமே
யோசிக்கவில்லை...
“அவனும் என்னுடைய
பேரப்பிள்ளைதான்.” என்றேன்
அவன் முழித்தான்.

அவளின் விரல்கள்
முன்னும் பின்னும் அசைந்தன.
அவன் முகத்தில் பிரகாசம்
சூரியப் பிரகாசம்.
அவன் சிரித்தான்
நானும் சிரித்தேன்...
மனம் மட்டும் மீண்டும்...

வெளியே பார்த்தேன்
காற்றில் முகில்கள்
அள்ளுண்டு போகின்றன
கலைந்து செல்லும் முகில்கள்
நடனமிடுகின்றன போலும்.

ஆனாலும் பயம்
கவினை நினைத்துப் பயம்.

“அப்பத்தா..
எங்கே போயிட்டிங்கள்?
என்ன யோசனை?”
என் முக ரேகைகளை
அவள் வாசித்திருக்க வேண்டும்.

“உன்னைப் பற்றித்தான்”
உதடுகளுள் வார்த்தை சிக்குப்படுகின்றது.

“ஏன்? சீத்தா
கடற்கரையில் மூட்டிய
நெருப்பின் நடுவே நின்று நீ நாட்டியம்
ஆடவில்லையே?”

“இல்லை!
ரோஜாவின் இதழ்களின்
மேலே நின்று என் கைகளை விரித்து
நாட்டியம் ஆடுகின்றேன்...
ரோஜாவின் முட்கள் குத்தி
என்னில் இருந்து
சிவப்பு இரத்தம் பீறிடலாம்.
ரோஜாவின் இதழ்களின் நிறத்துடன்
அவைகள் ஒன்றிப் போகும்.
என் நடனமும் இன்னமும் பிரகாசிக்கும்...
எங்கள் இருவரின்
சிவத்த இதயங்கள் போல...”

யன்னல் கரையில் உள்ள
ரோஜாச் செடிகள் என்னைப் பார்த்து
சிரிக்கின்றன.
நான் உன்னை நினைக்கின்றேன் ஹரி.
‘அப்பத்தா நேரமாகிவிட்டது’
நாங்கள் போக வேண்டும்.
இரண்டு குஞ்சுகளையும்
அணைத்து முத்தமிடுகின்றேன்.
கண்கள் கண்ணீரைப் பொழிகின்றன.
கையை அசைத்து விட்டு
கைகோர்த்தபடி போகும் அதுகளை
கண்கொட்டாமல்
பார்த்துக் கொண்டு இருக்கின்றேன்.
மனம் மீண்டும் பதைபதைக்கிறது.

கவினுக்கு சொல்லவா?
மறைக்கவா?
ஏற்பானா?
மறுப்பானா?
என் வலது இதயமும்
இடது இதயமும் வாக்குவாதம் செய்கிறது
துலாபாரமாக என் உயிர் துடிக்கின்றது.

சீத்தாவும்
ராஸ்முசும்
என்னுள் நடனமாடுகிறார்கள்.
கைகளைக் கோர்த்தபடி
என் சுவாசப்பைகளில் ஏறி நின்று
என் இதயத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி
நடனமாடுகிறார்கள்.
இரண்டு வண்ணத்துப்பூச்சிகளாக
அவைகள் இரண்டும்
என் அறையெங்கும் பறக்கின்றன.
நானும் அதுகளின் பின்னால்...

ஹரி! அம்மாக்கு இன்று
உனக்குக் கடிதம் எழுத
நேரம் போதவில்லை.
மாலை உணவு அருந்த விருப்பமில்லை.
மருந்து அது இதல் எதிலும் நாட்டமில்லை.
சூரியன் கைகாட்டிவிட்டு
கடலினுள் மறைகின்றான்.

சந்திரன் மீதேறி
சீத்தாவும் ராஸ்முசும்...
நானும் சேர்ந்து கொள்ள
எங்களின் நடனம் ஆரம்பமாகிறது.
ஆனந்த நடனம்.
அர்த்த ஜாமம் வரை
அது தொடர்கிறது.

திடீரென என் இடக்கை வலிக்கின்றது
நெஞ்சு வேறு இடிக்கின்றது.
இது வழமையான வலி இல்லை.
கழுத்தில் தொங்கும் சிவப்புப் பட்டினை
வலது கை அழுத்துகிறது.
எல்லோரும் ஓடி வருகிறார்கள்.

இரவுத்தாதிகள்... டாக்டர்கள்...
எல்லோரும்...
அவசரகால வண்டி
வாசலில் நிற்பது தெரிகிறது.

ஹரி நீ எங்கே?
சீத்தாவையும் ராஸ்முஸையும்
பார்த்துக் கொள்.
கண்கள் அயர்கின்றன.

இரண்டு நாள்
ஆஸ்பத்திரி வனவாசம்.

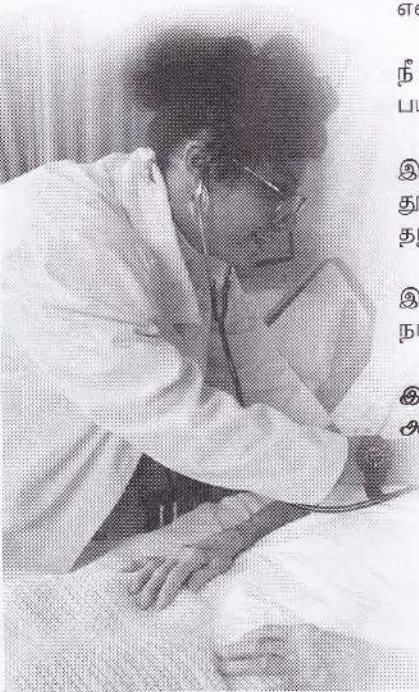
மீண்டும் தட்டி நிமித்தி
என்னைக் கூட்டி வந்திருக்கிறார்கள்.
நீங்கள் அளவுக்கு மீறி
சந்தோஷப்பட்டு இருக்கிறியளாம்!
கவின் கட்டில் காலடியில்
நின்று சொன்னான்.
“இல்லை! அளவுக்கு அதிகமாக
உனக்குப் பயந்திருக்கின்றேன்”
என்னுளே சொல்லிக் கொள்கின்றேன்.

நீ என் ஹரி இல்லையே -
பயப்பிடாமல் இருப்பதற்கு...

இரவுத்தாதி வந்து
தூக்க மாத்திரையைத்
தந்து செல்லுகிறாள்.

இனித் தூங்கியே ஆக வேண்டும்.
நாளை தொடர்கின்றேன்.

இப்படிக்கு
அன்புள்ள அம்மா.

5. அனைத்தும் இழந்தோம்

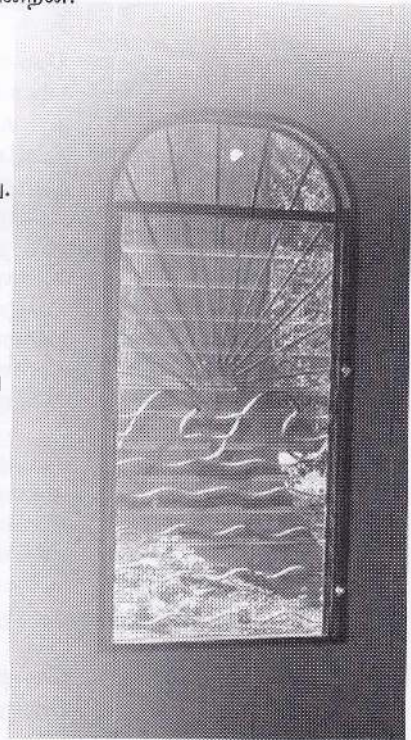
என் சிட்டுக் குருவியே
ஹரியே காலை வணக்கம்.
கண்ணைக் கூசும் பகல் வெளிச்சத்துடன்
திங்கள் காலை விடிந்திருந்தது.
கண்ணாடி யன்னல் ஊடே வந்த
சூரியக்கதிர்கள்
தன்னை இன்னமும் சூடேற்றிக் கொண்டு
என் அறையெல்லாம் பரவுகிறது.
அவை அதிர்ஷ்டத்தின் அறிகுறி என்பது
இந்த நாட்டு ஐதீகம்.

காலைத்தாதி வந்து
கதவைத் திறந்து விடுகிறாள்.
என் மனம் குதூகலிக்கிறது.
தோட்டத்தில் சின்னக் குருவிகள்
துள்ளிக் குதிக்கின்றன.
நிலத்திற்கும் கிளைகளுக்கும்
பூக்களும் பூமிப்பந்தை வர்ணமாக்குகின்றன.

புல் வெட்டும் இயந்திரம்
முன்னேயும் பின்னேயும்
ஓடிக்கொண்டு இருக்கிறது.
புதுப்புல்லின் மணம் வந்து
என் மூக்கைத் தொட்டுச் செல்லுகிறது.
இது கோடைகாலத்தின் மணம்.
வசந்தத்தின் வாசலில் நின்று
வரவேற்புச் சொல்லும்
கடற்கன்னிகள் போல
கையில் நிறைகுடம் ஏந்தி நிற்கும்
இளநங்கைகளின் குடங்களில் இருந்து
ஓடிவரும் நீரருவி போல
என் மனமும் சந்தோஷத்தால்
துள்ளுகின்றனது.
ஊற்றெடுத்துப் பாய்கிறது.
இந்த புது உலகத்தை நோக்கி...
இந்த புதுமைகள் நிறைந்த
உலகத்தை நோக்கி...

அம்மா இப்படி இருந்து
நீ பார்த்திருக்க மாட்டாய் ஹரி!

ஆனால் அம்மாவுக்கு இதுக்கெல்லாம்
நேரம் போதாது...

எழுத வேணும் -
எல்லாம் எழுத வேணும்
என் கண்மணி ஹரிக்கு
எல்லாம் எழுத வேண்டும்.

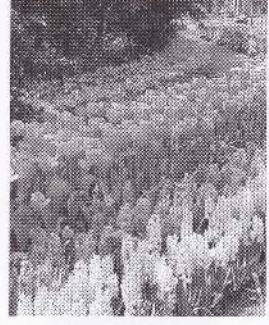
அனைத்தையும் தாரை வார்த்து
என் ஹரி கிருஷ்ணாவின்
கைகளில் தர வேண்டும்.
உன் மகிழ்வில் கண் மூட வேண்டும்.
தோட்டத்தின் மீது
என் கண்கள் பதிந்திருக்கும்
ஒவ்வொரு வினாடியும் உன்னதே.
காலாற புல் மீது நடந்து திரியும்
இந்த அம்மாவின்
ஒவ்வொரு நிமிடமும் உன்னதே.
எதையுமே வீணாக்கக் கூடாது -
கண்ணயர்ந்து தூங்கும் நேரத்தை
குறைக்க வேண்டும்.

கைகள் கடித்தாள்களில் பதிய வேண்டும்.
கண்கள் திறக்காமல் மூடும் பொழுது
இக் காகிதக்கட்டு நிறைந்திருக்க வேண்டும்
இப்போது... இந்தக் கணமே...
இது தான் ஆரம்பம்!
அடுத்த வினாடிக்கு நான் காத்திருந்தால்
அது நாளையாகி விடும்.
ஆனாலும் என் கைகள்
மனதுடன் ஒத்துழைக்க சற்று மறுக்கின்றது.
தள்ளாடிப் போன என் வாழ்வு போல
தள்ளாடிப் போன என் கைகள்
நடுங்குகின்றன.

மனத்தின் தைரியத்தை
கைகளுக்குப் பாய்ச்சியபடியே
இருக்கின்றேன்.
மங்கிய கண்களை
மன்றாடிக் கேட்கின்றேன்.
மறந்தும் தூங்கி விடாதே என...

கண்ணா
நேற்று என் பேத்தி சீத்தா வந்திருந்தாள்.

உனக்கென்ற என் சொத்துக்கள்
உனக்காக நான் சேர்த்து வைத்திருக்கும்
சின்ன சின்ன நினைவுகள் - உன்
சிவப்பு நிற ரங்கு பெட்டி...
அத்தனையையும் அவளுக்குக் காட்டினேன்.
பூட்டி வைத்திருக்கும் அத்தனையும்
உன்னுடையது எனச் சொன்னேன்.

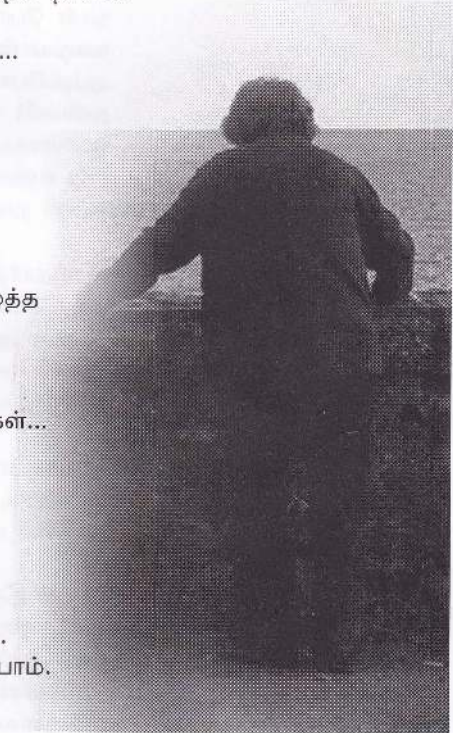
அம்மாவிடம் ஒருகால் நீ வரும்பொழுது
அத்தனையையும் உன்னிடம்
கொடுக்கச் சொன்னேன்.
ஆம் என்றவளின் கண்களின்
ஓரத்தில் கண்ணீரடா!
அம்மாவை அறிந்த ஆன்மா அவள் தானடா!!

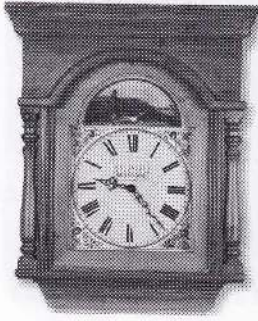
ஞாயிறைத் தூங்க வைத்த
திங்களின் காலை மீண்டும் மலர்ந்திருந்தது.
காலை பத்து மணிக்கு உடற்பயிற்சி.
உடலில் இரத்தத்தை
ஓட வைப்பதற்கான உடற்பயிற்சி...
இந்தக் கிழடுகளுக்கான உடற்பயிற்சி நாள்...

இந்த சின்னச் சின்னக் காலடிகள்...
சின்னச் சின்ன அசைவுகள்...
சின்னச் சின்னச் சிரிப்புகள்...
நாளைய வாழ்விற்கான
நம்பிக்கை நட்சத்திரங்கள்.
அந்திமக்காலத்தின்
தூண்டாமணி விளக்குகள்.

பனிக்கு முன் தலையை உள்ளிழுத்த
பல வண்ண ரியூலிப்பின் பூக்கள்
மீண்டும் தலைதூக்கி
வெளிவருதல் போல,
உறைந்து போன எங்கள் 'நான்'கள்...
மறுக்கப்பட்ட எங்கள் 'நான்'கள்...
மீண்டும் எழுந்து வரும்
இந்த திங்கள் காலகளில்...

அந்த புத்துயிர்ப்பு
அறைக்குத் திரும்பியதும்
சிலுவையில் அறையப்பட்டு விடும்.
அடுத்த திங்களுக்குக் காத்திருப்போம்.
புதிய ஒரு பாலன் பிறப்புக்காய்!

தினக்கலண்டரில் கண்கள் இன்னோர்
திங்களுக்காய் காத்திருக்கும்.

அந்தோ!

காலை மணி 9.30 என
கடிகாரக் குருவி வந்து
சொல்லி விட்டுத் தலையை
உள்ளெடுக்கிறது.

இனி பஸ் வந்து விடும்.
சஞ்சீவி மலையைக் கையால்
அள்ளிச் செல்லும் அனுமார் அது
நேரமாகுது மகனே!
வந்து மீண்டும் எழுதுகிறேன்...

ஹரி!

அம்மா இன்று சீக்கிரம் வீடு திரும்பிவிட்டா
போரில் தோற்ற போராளியாக
தலையைத் தொங்கப் போட்டபடி.
இது என் அவயங்களுடன்
நான் போடும் போராட்டம்.
கறையான் புற்றெடுத்து
ஆடிப்போய்விட்ட ஆடுகாலில் நின்று
தண்ணீர் மொள்ளும் முயற்சி.
என் கைகளும் கால்களும்
என் எண்ணங்களைப் பார்த்து
எள்ளி நகையாடுகின்றன போலும்.

கைகோர்த்து

வேலைசெய்ய வேண்டியவர்கள்
ஆளை ஆள் பகிஸ்கரிப்பது போல...
அவை ஒன்றுடன் ஒன்று
கைகுலுக்க மறுக்கின்றன.

இயங்க மறுக்கும் உடம்பு
என்னைக் கதிரையில் சிறை வைக்கின்றது.
தனிமை வந்து கைவிடல்கு போடுகின்றது.

எரியும் தீக்குழம்பு
என் கண்முன்னும்
என் நெஞ்சின் உள்ளும்
இவைகளில் இருந்து எனக்கு
விடுதலை வேண்டும்.

2009

JANUARY MO 1 13 19 26 TU 6 13 19 27 WE 7 14 21 28 TH 1 8 15 22 29 FR 2 9 16 23 30 SA 3 10 17 24 31 SU 4 11 18 25	FEBRUARY MO 2 9 16 23 TU 5 10 17 24 WE 4 11 18 25 TH 3 12 19 26 FR 6 13 20 27 SA 7 14 21 28 SU 1 8 15 22	MARCH MO 30 1 9 16 23 TU 31 2 10 17 24 WE 4 11 18 25 TH 5 12 19 26 FR 6 13 20 27 SA 7 14 21 28 SU 1 8 15 22
APRIL MO 6 13 20 27 TU 7 14 21 28 WE 1 8 15 22 29 TH 2 9 16 23 30 FR 3 10 17 24 SA 4 11 18 25 SU 5 12 19 26	MAY MO 4 11 18 25 TU 5 12 19 26 WE 6 13 20 27 TH 7 14 21 28 FR 1 8 15 22 29 SA 2 9 16 23 30 SU 3 10 17 24 31	JUNE MO 1 8 15 22 29 TU 2 9 16 23 30 WE 3 10 17 24 TH 4 11 18 25 FR 5 12 19 26 SA 6 13 20 27 SU 7 14 21 28
JULY MO 5 12 19 26 TU 7 14 21 28 WE 1 8 15 22 29 TH 2 9 16 23 30 FR 3 10 17 24 31 SA 4 11 18 25 SU 5 12 19 26	AUGUST MO 31 1 9 16 23 TU 2 10 17 24 WE 4 11 18 25 TH 5 12 19 26 FR 6 13 20 27 SA 7 14 21 28 SU 1 8 15 22 29	SEPTEMBER MO 7 14 21 28 TU 1 8 15 22 29 WE 2 9 16 23 30 TH 3 10 17 24 FR 4 11 18 25 SA 5 12 19 26 SU 6 13 20 27
OCTOBER MO 5 12 19 26 TU 6 13 20 27 WE 7 14 21 28 TH 1 8 15 22 29 FR 2 9 16 23 30 SA 3 10 17 24 31 SU 4 11 18 25	NOVEMBER MO 30 1 9 16 23 TU 3 10 17 24 WE 4 11 18 25 TH 5 12 19 26 FR 6 13 20 27 SA 7 14 21 28 SU 1 8 15 22 29	DECEMBER MO 7 14 21 28 TU 1 8 15 22 29 WE 2 9 16 23 30 TH 3 10 17 24 31 FR 4 11 18 25 SA 5 12 19 26 SU 6 13 20 27

ஹரி!

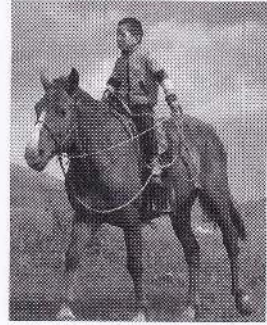
நீ தான் எனக்கு விடுதலை
வேண்டித் தர வேண்டும்.

இதிலிருந்து நான் வெளி வர வேண்டும்.
இன்னொரு சிறையுடைப்பு எனக்குத் தேவை.

ஹரி நீ எங்கே?

வெள்ளைப் புரவி மீது வருவியா?

இல்லை கவசவாகனம் ஒன்றில் வருவியா?

என் சின்னப் போர் வீரனே...

நீ எங்கிருக்கின்றாய்?

போரின் உக்கிர விளையாட்டில்

காணாமல் போன நீ...

மரண பூமியில் இருந்து

மறைந்து போன நீ...

இதயங்கள் வாழும் ஓர் உலகத்துக்கு

சக்கரவர்த்தி ஆகியிருப்பாய்.

இப்போது வா.

என்னை மீட்க வா.

நான் முன்னும் பின்னும் போகின்றேன்.

கடந்த காலத்திற்கும்

நிகழ்காலத்திற்கும் நடுவே

எப்படி முடிந்திருந்தது என்னால்?

நீ இன்றி நான் வாழ்வதற்கு...

நீயில்லாத ஒரு வாழ்வு...

சந்தம் இல்லாத இதயஒலி...

காற்றில்லாத ஒரு சுவாசப்பை...

ஒரு கோமா நோயாளியாக...

எப்படி முடிந்திருந்தது என்னால்?

ஆனால் அதைச் செய்திருக்கின்றேன்.

காலத்தின் கட்டாயத்தில்

ஒரு கோமா நோயாளியாக நடமாடியுள்ளேன்

மேலாக வாழ்ந்திருக்கின்றேன்.

ஹரி நீ எங்கே?

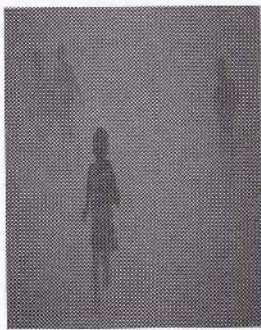
பம்பர்கள் மழையாய் பெய்த இரவில்

எங்கே நீ மறைந்து போனாய்?

இரத்த ஆறுகளின் அலைகள்

எங்கே உன்னை அடித்துப் போயின?

உயிர்ப்பயம் கவ்விய இருளில்
மறைந்து போனவனே...
உனைக் கைவிட்ட
அம்மாவை நீ மன்னிப்பாயா?

கண் கெட்டுப் போன அந்த இருளில்
உனைத் தேடுதல் சாத்தியமில்லை.
அந்த களைத்த இரவில்
எதுவுமே சாத்தியமாயிருக்கவில்லை.

உயிர்ப்பயம் என்பது மனிதர்களை
அங்கவீனர்களாக்கி விட்டிருந்தது.

எல்லோரும் ஒருவரை ஒருவர்
பார்த்துக் கொண்டு இருந்தோம்.
வாய்திறவாது
பேசிக் கொண்டு இருந்தோம்.
மூச்சுக்கூட மௌனமாக வெளியே வந்து
உள்ளே போய்க் கொண்டு இருந்தது.

இருண்ட இரவு அது.
ஒன்பது மணியிருக்கும்.
காற்று அசைவற்று மௌனித்திருந்தது.

வானத்தில் ஒரு மின்னல் - அது
எங்களுக்கு விழுந்த ஒரு பேரிடி
நிலம் அதிர வெளியே வந்து பார்த்தோம்.
எங்கள் வீட்டின் அருகே
ஒரு குண்டு விழுந்திருந்தது.

உன் சின்னத்தம்பி வீறிட்டு
என்னைக் கட்டிக் கொண்டான்.
நாங்கள் ஒழுங்கையடியால்
வெளி வளவுக்குள் ஓடினோம்
அவ்வாறே மற்ற மற்ற அயலவர்களும்.

சிறிது நேரம் தான் -
வாணவேடிக்கை தொடங்கியது.
ஆம்!
வக்கிர மனிதர்களின்
வாணவேடிக்கை தொடங்கியது.

ஆகாயத்தில் இருந்து தரையை நோக்கி
வாணவேடிக்கை தொடங்கியது - இல்லை

உயிர் வேட்டை தொடங்கியது!
எங்கள் கிராமம் உழப்பட்டது!
எங்கள் வீடு எரிந்து விட்டது!

மரணபயத்தை
கையால் தொட்டுப் பார்த்த
முதல் கொடிய இரவு அது.

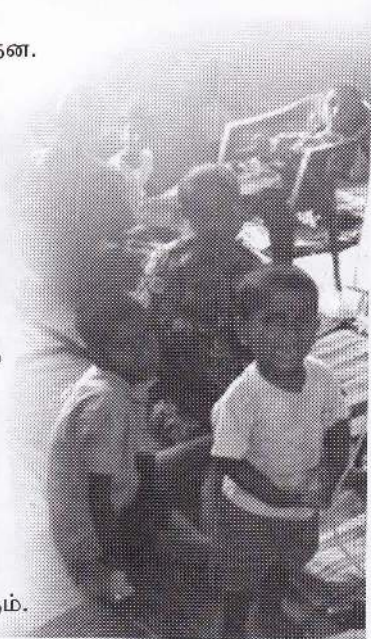
நடுங்கின கைகள்..
உதறிய உடம்பு..
தடுமாறின சொற்கள்...
வேறு வழியில்லை.
இடம் பெயர்ந்தோம்.

இரண்டாம் தடவை
எம் தொப்புள் கொடி அறுந்தது.
குண்டுவிச்ச தந்த இரத்த வெள்ள
மரணத்தில் நெளிந்தோம்.
விடியல் இல்லாத இரவை
சந்தித்த வாழ்வின் முதல்நாள் அது.

எங்கள் கிராமமே
அரசடிப் பள்ளிக்கூடத்தில் கூடியிருந்தது.
குட்டிக்கவின் இரவு முழுக்க
அழுது கொண்டே இருந்தான்.
நாய்கள் ஊளையிட்டுக்கொண்டே இருந்தன.
மனிதத் தலைகளிடையே என் கண்கள்
உன்னைத் தேடிக் கொண்டு இருந்தன.
அப்பா எல்லோருக்கும் ஓடி ஓடி
உதவிக் கொண்டிருந்தார்.

வயது குறைந்தோர்...
வயோதிபர்கள்..
வாழ்விழந்தவர்கள்..
அடுத்தநாள் எங்கே போவது என்ற
விடைதெரியாதக் கேள்வியை எல்லோரும்
கேட்டுக்கொண்டு இருந்தோம்..

அன்றிரவு முழுக்க ஒரே மழை.
பேயாட்டம் நடந்த இரவுக்கு
சாட்சியாக பேய் மழை.
இடியும் மின்னலும் தூங்க விடவில்லை.
கண் சற்று அயர்ந்தாலும்...
அம்மா என்று நீ கூப்பிடுவது போலிருக்கும்.

திடுக்கிட்டுத் திடுக்கிட்டு
முழித்துக் கொண்டு இருந்தேன்.
அரைச்சாமம் தாண்டிய பொழுதில்
அரைக் கண் தூங்கிப் போனேன்.

நீ எரிந்த எங்கள் வீட்டின்
வாசலில் வந்து நிற்பதாக கனவு வந்தது.
கண்ணைத் திறந்து
உன்னைத் தொலைத்துவிடாது
கனவினுள்ளே உன்னைச்
சிறைப்பிடித்து வைத்திருந்தேன்.

காலை விடிந்திருந்தது.
கண்கள் எரிச்சல் கண்டிருந்தது.
சூரியன் முகில்களுக்குப் பின்னால்
மறைந்து கொண்டு
எரிந்து விட்ட எங்கள் கிராமத்தை
எட்டிப்பார்த்தான்.

மழைக்குளிரை அணைத்தபடி
சில்லென்று வந்த காற்று
என் கன்னத்தைத் தடவிச் சென்றது.
அது தந்தத் தெம்பால்
மெதுவாக எழும்பினேன்.

காலையில் கண்ட கனவு மட்டும்
என் கால்களைக் கட்டியபடி...
வீட்டுக்குப் போய் வர மனம் ஏவியது.

கண்களில் கண்ணீர் தன்பாட்டில் ஓடியது.
கால்கள் வீட்டை நோக்கி விரைந்தன.
வீடு பாதி எரிந்து அணைந்திருந்தது.
பத்தியும் விறாந்தையும்
முற்றாகப் இடிந்திருந்தன.

தலைவாசலும்
சாமி அறையும்
பாதிக்கூரை கருகிய நிலையில்
என் கண்கள் உன் சிவத்த ரங்குப்
பெட்டியைத் தேடியது.
புகை படிந்த உன் சிவத்தப் பெட்டி
கட்டிலின் கீழே...

கடவுளே!

மழை மட்டும் வந்திருக்காவிட்டால்
அனைத்தும் போயிருக்கும்.
சேலையின் தலைப்பால்
கரும் புகையை துடைத்துவிட்டேன்.
சிவத்த பெட்டியில் நீ சிரித்தாய்
அனைத்துக் கொண்டு
பள்ளிக்கூடத்துக்கு வந்தேன்.

உன்னைப் போலவே
அதனைப் பாதுகாத்தேன்.
கவின் எத்தனை முறை கேட்டும்
அதனை நான் கொடுக்கவில்லை...

உனக்கும் எனக்குமான
கடைசி நேர பந்தம் அது..
உன் நினைவுகளால் என்னை உயிர்ப்பிக்கும்
பீனிக்ஸ் பறவை போட்ட பிச்சை அது.

அன்று பின்னேரம் அறிவித்தல் ஒன்று
பள்ளிக்கூட கரும்பலகையில்
எழுதப்பட்டிருந்தது.
'படைகள் நெருங்குகின்றன'
பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்து இடம் பெயரவும்,
'பாடைகள் நெருங்குகின்றன' என
என் கண்கள் சொன்னன.
பள்ளிக்கூடம் பதைபதைத்தது!

இடம் பெயரும் தொகை
அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது.
வயோதிபருக்கும்,
வயது குறைந்தவர்களுக்கும்
வாகனவசதி கொடுக்கப்பட்டது.

கையிலும் கர்ப்பத்திலும்
பிள்ளைகளைத் தாங்கியவர்களுக்கு
வாகனங்கள் போதியதாய் இருக்கவில்லை.
நடை தான்!

கால்கள் கற்கள் குத்தும் தெருக்களில்
நினைவுகள்
உன் காலடித்தடத்தைத் தேடி...
மரணத்தின் முதுகுகளில்
நடைப்பயணம் தொடங்கியது.

பக்கத்து ஊர்களில்
வெடிச்சத்தங்கள் கேட்டபடி இருந்தது.
பொங்கல்பாளை பொங்கிச் சரிய
தொடரும்
பட்டாசு வெடிகள் போல...
அது படைகளின் வெடிகள்!
தொடர்ந்து நடந்தோம்..
உயிரிடம் தேடி!!

தாகத்துக்குத் தண்ணீர் குடிக்க மட்டும்
எங்கள் கால்கள் வேகத்தைக்
குறைத்துக் கொண்டன.
அஃதில்லையெனில் கரைதெரியாத
கடல் பயணம் போல
நடைப்பயணம் தொடர்ந்தது.

எரிந்து போன கிராமங்கள்...
முற்றாக எரியாத மனிதச் சடலங்கள்...
ஆடு... மாடு... நாய்... பூனை...
இவையுடன் எம் பயணம் தொடர்ந்தது.

எனக்கு இப்பவும்
ஞாபகம் இருக்கடா ஹரி!
மரணித்துவிட்ட ஒரு தாயின்
மார்பகத்தை
ஒரு கைக்குழந்தைக் கதறலுடன்
தேடிக்கொண்டு இருந்ததடா...
வாழ்வின் வலிகள் இதுதானடா!

மரணச்சடங்கு மட்டுமில்லை..
மரணித்தவர்களை அடக்கம் செய்வதற்கு
நேரம் கூட இருக்கவில்லை.

ஐம்புதத்தினால் ஆன கலவை
ஒரு புதத்தின் மீதிருந்து
அடிகிக் கொண்டு இருந்தது.

பாதைகளில் கிடந்தவர்களை
பள்ளத்தினுள்ளும் பற்றைகளுக்குள்ளும்
தள்ளிவிட்டு எம் பயணம் தொடர்ந்தது.
மரணம் புதைக்கப்பட்டிருந்த
பாதைகளில் எம் பயணம் தொடர்ந்தது -

ஆம்!

பாதைகளில் கண்ணி வெடிகள்
புதைக்கப்பட்டிருந்தன.

கவலைப்பட நேரமிருக்கவில்லை.
இழந்ததுகளை விட
இழக்க இருப்பது பற்றிய
பயம் தான் அதிகமாய் இருந்தது.
பசியையும் தாகத்தையும்
மறக்க முயன்றோம்.
மரணத்தை மனம் ஏற்க மறுத்தது.
நடைப்பயணம் தொடர்ந்தது.

திடீரென பாதை சுருங்கத் தொடங்கியது.
கருகிய நிலையில் கரைகளில்
கவசவாகனங்களும் ட்ராக்டர்களும்...
சற்று நேரத்திற்கு முன்
ஏதோ நடந்திருக்க வேண்டும்.

அந்த பெயர் மறந்த
ஊரின் சந்திக்கு வந்த பொழுது...
நாலு பக்கத் தெருக்களிலும் இருந்து
சனங்கள் குவியல் குவியலாக
சைக்கிள்களில்
லாண்ட் மாஸ்டர்களில்
ட்ராக்டர்களில்
கார்களில்
லாரிகளில்
குழந்தைகள்
பெண்கள்
கர்ப்பிணிகள்
வயோதிபர்கள்

மரணம் நீட்டும் கைகளைத் தட்டியபடி
மரணத்தின் வாசனையை நுகர்ந்தபடி
நடைப்பயணம் வேகமெடுக்க தொடங்கியது.

கொஞ்சம் தூரத்தில்
ட்ராக்டர்களில் கிறனைட் விழுந்ததாம்.
இறுதிச் சடங்கு இல்லாது
கொள்ளி வைப்பு நடந்து முடிந்துவிட்டதாம்..

பின்னால் வந்தவர்களுக்கு
கால் கைகள் இல்லையாம்.

இரத்தமும் சதையும் பக்கத்துப்
பற்றைகளில் தெறித்தபடி..
'ஐயோ!' என்ற அவலக்குரலும்
'கடவுளே காப்பாற்று!' என்ற

வேண்டுதலையும் தவிர
மனிதர்கள் மற்றைய அனைத்தையும்
மறந்திருந்தார்கள்.

கார்களின் கூரைகளில் காயம்
பட்டவர்கள்
காலனுகோ கயிறு போடும் அவசரம்
கார்கள் கடுகதியில்
ஆஸ்பத்திரியை நோக்கி..
வானம் தான் சிவப்பாவதுண்டு
இங்கு பூமி சிவப்பாகியது.

எங்கள் நடைப்பயணம் தொடர்ந்தது...
வலி!
எங்கும் வலி...
கால்களில் வலி...
உடம்பில் வலி...
உள்ளத்தில் வலி...

வெயில்
வெட்கை
வியர்வை
பிசு பிசுப்பு
அகமும் புறமும்
அவிந்து கொண்டிருக்க
எங்கள் நடைப்பயணம் தொடர்ந்தது.

போகும் வழிகளில் போர்வீரர்கள்..
பிணங்களை ட்ராக்டர்களில்
தூக்கிப் போட்டபடி
ஆண் பெண் அனைவரையும்
ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக...
தூக்கிப் போட்டபடி
பிரிந்த தசைகள்
பிளந்த பிண்டங்கள்
வாழ்வு தன் அர்த்தத்தை இழந்து
பிணங்களாக ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக
உடல்கள் கிடக்க...
எங்கள் நடைப்பயணம் தொடர்ந்தது.

தம்பி அழுது கொண்டே வந்தான்.
முடிந்தவரை அப்பா அவனைத்
தூக்கிக் கொண்டே நடந்தார்.
அவன் கத்தும் போது
என் உடல் உதறும்.
என் ஆவி துடிக்கும் -
உனை நினைத்து.

மனம் சில வேளை சொல்லும்
'ஹரி எங்களுடன் இல்லாதது நல்லது என'
அவைகளை நீ பார்த்திருக்க வேண்டாமடா...
கடவுள் உன்னை பாதுகாக்கட்டும்..
என் விரதங்கள்..
என் பிரார்த்தனைகள்..
அது உன்னைப் பாதுகாக்கட்டும்..
என்னை நான்
சமாதானப்படுத்திக் கொள்வேன்.

எங்கள் நடைப்பயணம் தொடர்ந்தது.

இலையுதிர்காலத்தின்
பழுத்த இலைகளாக வீதியெங்கும்
உதிர்ந்தமனிதர்கள்...
மிருகங்கள்...

தெருவோரத்தில்
உலை கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.
பக்கத்தில் பிணம் படுத்திருந்தது!
கொடுமை அகராதி கண்ட நாளடா அது!!
கடைசியில்
ஒரு சின்னக் கிராமத்திற்கு
வந்திருந்தோம்.

பசி!
தாகம்!!

தென்னந்தோட்டங்களை தவிர
எதுவுமில்லை.
அவற்றைப் பிடுங்க எந்த
தடையுமிருக்கவில்லை.
இளநீரும் வழக்கலும் தேங்காயும் தான்
எங்கள் பசியைப் போக்கியது.
அங்கு அன்றிரவு தங்கினோம்.

நினைவுகள் மட்டும் உன்னைப் பற்றி
கைகள் உன் சிவத்தப் பெட்டியை
பற்றியடி
என் கனவுலகத்தில் உன்னைத்
தேடினேன்.

அடுத்த நாள் காலை..
சூரியன் கொஞ்சம் நம்பிக்கை தந்தது.
சோளக்காற்று
தென்னங்கீற்றினாடே தவழ்ந்து வந்தது.

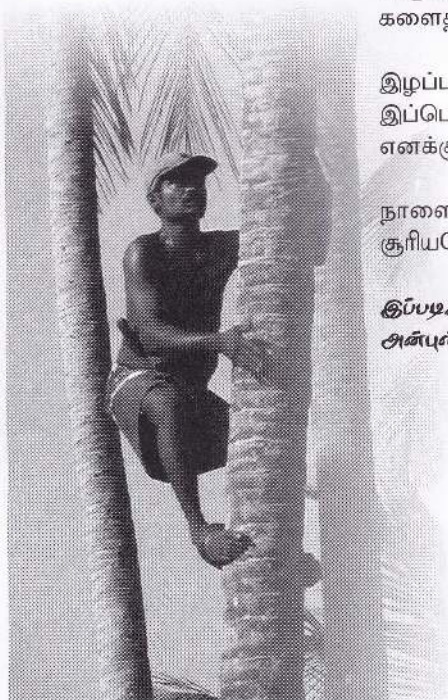
பஸ்களும் லாரிகளும் வந்தன.
அடுத்த கிராமத்திற்கு எமை
எடுத்துச் செல்வதற்கு -
நடைப் பயணம் இப்போது
சக்கரங்களின் கால்களில்...

மீண்டும்
எரிந்த கிராமங்கள்
சிதைந்த தேகங்கள்
அழுகிய பிணங்கள்..
களைத்துப் போனேனடா ஹரி!

இழப்பதற்கு எதுவுமில்லை.
இப்பொழுது எழுதுவதற்கு
எனக்கு சக்தியுமில்லை.

நானை தொடர்கின்றேன்.
சூரியனே எனக்காக விழித்திரு.

இப்படிக்கு
அன்புள்ள அம்மா..

6. அகதி முகாமில் எங்கள் வாழ்வு

காலை வணக்கம் -
என் ஹரிக்குட்டிக்கு.

அதிகாலையே எழுந்து விட்டேன்.
கணத்த காய்ச்சல்.
தலையை அழுத்தும் பாரம்.
பனடோல் இரண்டு எடுத்துப் பார்த்தேன் -
பலன் எதுவும் தெரியவில்லை.
அளவுக்கதிகமாகவே வியர்க்கிறது.
ஆஸ்பத்திரிக்கு ஒருக்கா போகவேண்டும்.

இல்லை!
இல்லை!!
ஒவ்வொரு நிமிடமும்...
ஒவ்வொரு மணியும்...
ஒவ்வொரு தினமும்...
இந்தக் கோடையின்
இறுதி நாட்களை அனுபவிக்க வேண்டும்.

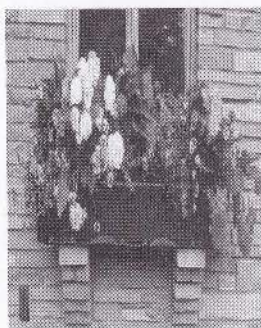
ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிலில்
சிறைப்பட மனது மறுக்கிறது.
கோடை விலகப் போகிறது.
காற்று பலமாக வீசுகிறது.
சூரியக் கதிர்களில் மட்டும்
இன்னமும் வெப்பம் இருக்கிறது.

செம்பருத்தி செடியொன்று
என் யன்னல் கரையோரம் நிற்கிறது.
கோடை வந்தால் போதும்
பூத்துக் கொட்டும்.

தண்ணியும்
வெய்யிலும் இருந்தால் போதும் -
கிணற்றடி வாய்க்கால் தண்ணீரில்
பூத்துக் கொட்டும் எங்கள் வீட்டு
செம்பருத்தி வேலி என் நினைவில்
முட்டி மோதுகிறது.

பூப்பறித்து
தேன் குடிக்கும்
அந்த இனிமையான நாட்கள்.

இப்போ நான்கு சவருக்குள்
யன்னர் கரையோரம்
ஒரேயொரு செம்பருத்தி.
நல்ல கவனமாய்
பார்க்கின்றேனடா ஹரி!

இலைப் பேன்கள்.. இலைப் புழுக்கள்..
சவர்க்காரத் தண்ணிக் கொண்டு
கழுவினால் ஓடிப் போகும்!
என் பிள்ளைகளை பார்ப்பது போல..
பார்க்கிறேனடா!!

சுவரில் படரும் ரோஜாச் செடி
என்னை எட்டிப் பார்க்கிறது.
யன்னல் கரையோரம்
அதனைப் பார்த்து சிரிக்கின்றேன்.
அதுவும் தலையை குனிந்து கொள்கிறது.

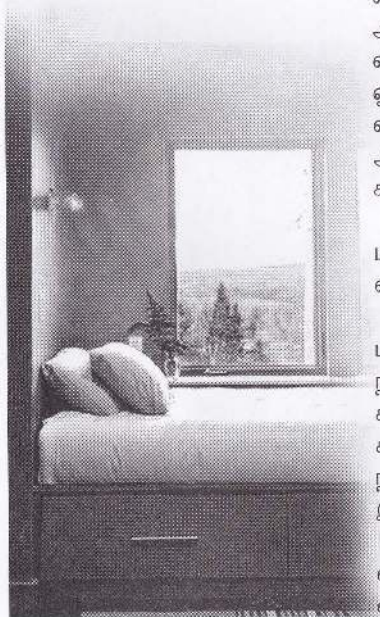
இன்று சொவ்வாய்க் கிழமை
கணினி வகுப்பு பின்னேரம் இருக்கு.
இது சீத்தாவின் பரிசு -
அவளாய் தொடங்கியது.

எம் கிழடுகள் எல்லாத்துக்கும்
அவளின் பரிசு.
எங்களுக்குள் இள இரத்தத்தை
ஓட வைத்த அவளின் பரிசு.
எங்களுக்கு என்றொரு சங்கம்
அதில் செவ்வாய் தோறும்
கணினி வகுப்பு..

மற்றைய நாட்களில்
எத்தனையோ எத்தனைகள்.

படங்கள்,
நாடகங்கள்,
கலந்துரையாடல்கள்,
சுற்றலாக்கள்,
நடன வகுப்புகள்..
இன்னும் எத்தனையோ எத்தனைகள்.

எங்கள் கைகளில்
கைத் தொலைபேசிகள் -

எங்களில் சிலருக்கு
எஸ்.எம்.எஸ். அனுப்பத் தெரியும்,
படங்களை இறக்கத் தெரியும்.

எனது நண்பன்
ஜென்சுக்க வயது 95
பக்க வாதம் வந்து
வலது கை வலுவிழந்து விட்டது.

இடது கைகளால்
எஸ்.எம்.எஸ். அனுப்புவார்.
காலிடைகளையே
கைத்தொலைபேசியை
வைத்துக் கொண்டு கைவிரல்களால்
குத்துவது ஒரு அழகுதான்..

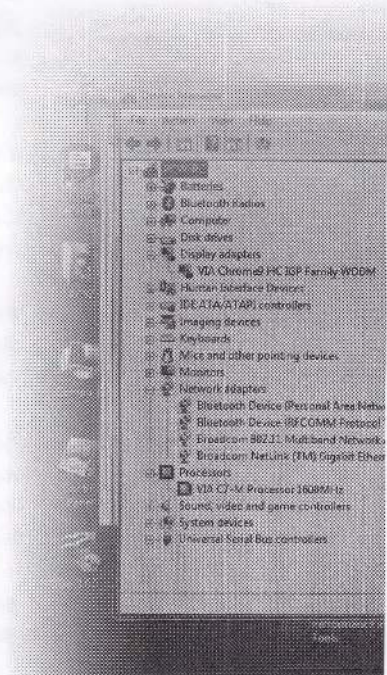
தான் கற்றுக் கொண்டதை
தன்னாலேயே அவருக்கு
நம்ப முடியவில்லை.
கோணலாய் போன வாயால்
அவர் சிரிக்கும் அழகு!
அது வெற்றிச் சிரிப்பின் அழகு.

எங்கள் வயோதிபர் சங்கம்
எங்களுக்கு கிடைத்த வரப்பிரசாதம்.

கண்மணி உன் பிரிவுதான்
கணினியை நான் தொட்டது.
சீத்தாதான் சொன்னான்

“இன்ரெட் தெரிந்தால்
இரவு பகலாய்
உன்னைத் தேடலாம்” என்று.
தந்தைக்கு உபதேசம் போல - இது
பேத்தியின் உபதேசம்
கைகட்டி வாய் பொத்தி
அவளிடம் கற்றேன்.

நான் தேறும் ஒவ்வொரு சமயமும்
அவளின் முத்தம் ஒன்று
என் நெற்றியில் பதியும்.
அவளின் முத்தத்திற்காகவே
நான் மேலே மேலே தேறினேன்.

யனா.. ஜென்ஸ்....
பீற்றர்.. பியற்றா..
இன்னும் எத்தனையோ பேர்!
எங்கள் சங்கம்
அஸ்திவாரம் போடப்பட்டது.

அன்று சீத்தாக்கு எல்லோரும் சேர்ந்து
பெரிய பூங்கொத்துக் கொடுத்தோம்.

ஹரி
அம்மாவை வளர்த்த
பேத்திக்கு என்றும் நன்றியாய் இரு.
எங்கள் பேத்திக்கு என்றும்
நன்றியாய் இரு.
எங்கள் வயோதிப மடக்கதைக்கு
இன்று கொஞ்சம்
இளைப்பாறு கொடுக்கிறேன்.

எங்கே போனாலும்,
என்ன செய்தாலும்,
எப்படி வாழ்ந்தாலும்,
மீண்டும் மீண்டும்
நிழலாய் தொடரும்
உன் நினைவுகள்...
என் தாய் நாட்டு நினைவுகள்...

மீண்டும் அந்த இரத்த பூமிக்கு
போரின் பூஞ்சோலைக்குள்
மீண்டும் மீண்டும்
என் எண்ணக் குதிரைகள் ஓடுகின்றன.

எங்கள் தசைகளாலும்
இரத்தத்தினாலும் வளர்ந்த அந்தப்
பனைகளை நிமிர்ந்து பார்க்கின்றேன்.

கருகி நிற்கும் பனைகள்...
கருகினாலும் முறிந்து விடாத பனைகள்...
கண்களில் கண்ணீரைக்
கசிய வைக்கும் பனைகள்...

தண்டவாள றோட்டு எங்கும்
தலைகுனிந்து போன

எங்கள் தமிழ் இனத்தின் சாட்சிகள்
அவைகள்!
கடைசியாக எங்கு விட்டேன் !

ஆ...
எரிந்து போன கிராமங்கள்
ஊடே எம் பயணம் தொடர்ந்தது.
இறுதியில்
இரண்டு நாட்கள்
யுத்த நிறுத்த பிரகடனம் செய்தனர்
ஓர் அந்திக் கருக்கலில்
அமைதியான ஓரிடத்திற்கு வந்து
சேர்ந்தோம்.
அங்கு ஒரு கூடாரம் ஒன்றைப் போட்டோம்.

அப்பா..
உன்னைத் தேடிக் கொண்டு திரிந்தார்.
எனக்கு நெருப்பு காய்ச்சல் கண்டிருந்தது.
மாமாவீட்டார் பக்கத்தில் -
அவர்கள் தான் எல்லா உதவிக்கும்.
இரண்டு நாட்களும்
சுதந்திரக் காற்றை சுவாசித்தோம்.
மூன்றாம் நாள் காலை
ஆறிப்போன சாம்பலில் இருந்து
அனல் பொறிகள் எழுவது போல
கிழக்காலை இருந்து
கிபிருகள் எழுந்து வந்தன.
ஹொக்கற்றுகள் பாய்ந்தன.

மாமா வீட்டுக் கொட்டிணுள்
கிரனைட் வெடித்துச் சிதறியது.
அள்ளப்பட்டு ஓடினோம்.
அங்கு மாமி ஒரு முலையில்.
அம்மாவின் தலை
அவாவின் பக்கத்தில்.

வேள்விக்கு உரித்த ஆட்டின்
உறுப்புகளாய் அனைத்தும்
வெளித்தள்ளி...
உன் மச்சானைக் காணவில்லை.
தேடினோம்
காணவில்லை.

முகட்டில் இருந்து
என் தோளில் இரண்டு இரத்த துளிகள்
கடவுளே..
பிள்ளை தொங்கிக்கொண்டு இருந்தான்.
கண்கள் திறந்திருந்தன.
அவை என்னையே பார்த்திருந்தன..

எல்லாமே கலவரம்...
எங்குமே அவலச் சத்தம்...
எதுவுமே அடங்கவில்லை -
இரத்தப் பசிக்கு
எந்த வித்தியாசமும் தெரியவில்லை.

அன்றிரவு!
வானத்தைப் பிளந்து இடி இடித்தது.
மின்னல் கீற்றுகள் பூமியைத் தொட்டது.
மழை கொட்டிக் கொண்டு இருந்தது.

பெரியக்கா -
உன் பெரியம்மா
மடியில் வைத்து பிள்ளைக்கு
பால் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தா.
எங்கள் கூடாரத்தைக்
கிழித்துக் கொண்டு
வந்த சன்னம் ஒன்று பிள்ளையின்
மார்பால் வெளியே போனது!

தூக்கிக் கொண்டு ஓடினோம்
போகும் வழியில் பிள்ளை
தூங்கி விட்டது.

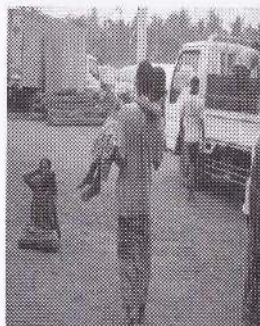
பெரியக்கா குழறிக் கொண்டு இருந்தா
அவாவின் ஓலம்
என் ஆயுளுக்கும் கேட்குமடா
வலி - இழப்பு

ஓலச் சத்தம் கேட்டுக்
கொண்டே இருக்குதடா...
பெரியக்கா மட்டுமல்ல...
ஆயிரம் ஆயிரம் சனங்கள்...
ஆஸ்பத்திரி வாசலில்.

எங்கள் கை கால்களிலும்
சின்ன சின்ன கிரனைட் துண்டுகள்.

சேலைத் தலைப்பைக் கிழித்து
கட்டுப் போட்டுக் கொண்டோம்
உன் பள்ளித் தோழன்
பாலாவின் தாய்
பிரசவத்தின் போது செத்துப் போனா.
பிறந்த பிள்ளையின் கால்களிலும்
கிரைனைட் துண்டுகள்.

ஹரி! அந்த ஆஸ்பத்திரியில்
உயிரிருடன் இருந்தவர்களை விட
பிணங்களே அதிகமடா.
ஆடி ஓடித் திரிந்தவர்களை விட
அங்கவீனர்களே அதிகம்.

டே ஹரி..
இப்பொழுதும் கேட்குதடா
பம்பர்களின் சத்தமும்,
பதுங்கு குழிகளின் அலறல்களும்.

தினம்... தினம்...
அதிகாலையிலும்..
அந்திசாயும் வேளையிலும்..
பகலிலும் இரவிலும்..
எப்போதும் எப்பொழுதும்
உடலுடன் உயிருக்கு உத்தரவாதம்
இல்லை.
உண்மை நிலை யாருக்கும்
தெரியவில்லை.

எல்லாவற்றையுமே இழந்தோம்.
இமைமூடி விழிக்கையிலே
எல்லாவற்றையும் இழந்தோம்.
மின்னலின் கண் சிமிட்டலில்
எல்லாவற்றையும் இழந்தோம்.

ஹரி
உன் அம்மம்மா!
என் சின்ன வயதுச் சட்டைகளை
என் பிள்ளைகளுக்கு என்று
பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தா.
தன் கனவுகளைச்
சுமந்து சுமந்து இறந்துவிட்டா..

என் அப்பா!
என் பலம்!!
என் பாசம்!
என் சுவாசம்!
அவருக்கு
காலில் பட்ட கிரனைட்
காலையே கொண்டு போனது.
இரட்டை மாட்டு வண்டியில்
கொண்டு போனோம் -
சக்கர நாற்காலியில் இருந்து
திரும்பி வந்தார்.

ஒரு நாள் காலை
சக்கரத்தின் காற்று போக
நாற்காலி சாய்ந்து விட்டது.
தலையில் இரத்தக் கண்டல்.
நீ வந்து தனக்கு நெய்ப்பந்தம்
பிடிக்க வேணும் என
சொல்லிக் கொண்டு இருந்தார்.
கடைசி வரை நீயும் வரவில்லை!
என் கையில் சாய்ந்த
அவர் தலையும் நிமிரவில்லை!!

எங்கள் குடும்பத்தின்
எல்லாக் கிளைகளையும்
இழந்து போயிருந்த எமக்கு
அடி மரத்தை கோடாலி கொண்டு
வெட்டியது போன்றிருந்தது.
எனது உலகம் கறுத்தது.

அகதி முகாம் வாழ்வு என்பது
நரகமடா!
அது மரணத்திற்கான
காத்திருப்பு முகாம்.

அடுத்த குண்டு எப்போது?...
யார் யாருக்கு பிரியாவிடை
சொல்லப் போகின்றோம்?...
எதுவுமே தெரியாது.

மரணம்
எங்களின் பக்கத்தில் நின்று
கை குலுக்கிக் கொண்டே நின்றது.

எப்போது எவரைக் கூட்டிச் செல்லும்
என்பது மட்டும் தெரியவில்லை
ஹரி - உன்
அம்மாவின் குரல் உனக்கு கேட்குதா?
அம்மாவின் முகம் உனக்கு தெரிகிறதா?

துருப்பிடித்திருக்கும் பெட்டியில் இருந்து
போரின் படங்களை உதறி
எடுத்துப் பார்க்க முடிகிறதா?
இதைத்தான் நீயும் அனுபவித்தியா?
பாதுகாப்பாய் இருந்தியா?
இருந்த இடம் அமைதியானதா?
போதியளவு உணவிருந்ததா?
போதியளவு தண்ணியிருந்ததா?
நன்கு தூங்கினியா?
உனக்கு நல்ல ஒரு அப்பாவும் அம்மாவும்
கிடைத்தார்களா?
வருத்தங்கள் ஏதாவது வந்ததா?
பதுங்கு குழி வாழ்வு எத்தனை நாள்?

போரும்,
மரணமும்
ஆறாத காயங்களடா
எம் வாழ்வில்.

என் சின்னக் குருவியே
என் தோழி மதியை
உனக்கு ஞாபகமிருக்கா?
வெள்ளை வெளேரென இருப்பாள்.
போரின் முதற்கட்டம்
அவள் மீது வெள்ளைச் சேலையை
போர்த்திவிட்டுப் போய் இருந்தது.

ஒரு வயதுக் கைக்குழந்தை
அவருக்கு ஹரிணி என்று பெயர்.
கவினுடன் எப்பொழுதும்
ஒட்டிக் கொண்டு திரிவாள்.

அவர்கள் கூடாரத்தில்
சிரிப்பொலி கேட்கும் அல்லது
எங்கள் கூடாரத்தில் சிரிப்பொலி கேட்கும்.
நாமிருந்த காணிகளில் சிரித்திருந்தது
அதுகள் இரண்டும் தான்.

மற்ற அனைவரும்
தொட்டாற்சினுங்கிகளாக
எங்கள் சந்தோசங்களைத்
தொலைத்திருந்தோம்.

அந்த ஒரு இரவு
ஆகாயம் இருண்டிருந்த இரவு.
வானத்து நட்சத்திரங்களும்
அன்று கண்ணை மூடியிருந்தது.
கவின் நித்திரை
கொள்ளவேயில்லை
அழுதுகொண்டு இருந்தான்.
எங்கள் யாரையும்
அவன் கண்மூட விடவில்லை -
அவனுக்கு நெருப்புக் காய்ச்சல்.

அந்தப் பிரதேசம் முழுக்க
பரவியிருந்தது.
அத்துடன் வாந்தியும்,
வயிற்றுப் போக்கும் வேறு.
கவினின் கதறல்
மதிக்கு கேட்டிருக்க வேண்டும்
கையில் பனடோலை
எடுத்துக் கொண்டு
ஹரிணியுடன் வந்திருந்தாள்.
எனக்கு கண்கள் கலங்கியது.

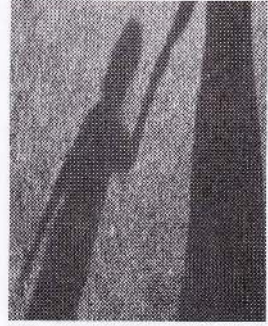

வாசலில் நின்று தந்துவிட்டு
அடுத்து நாலு அடி
வைத்திருக்க மாட்டாள்!
நிலம் அதிர்ந்தது.
“அக்கா” என்று
அபயக் குரல் கேட்டது.

ஹரிணி நிலத்தில் கிடந்து
அழுதுக் கொண்டு இருந்தாள்.
மதி மயக்கமாய் கிடந்தாள்.

பாய்ந்து வந்த ராக்கற்
அவள் மீது பாய்ந்திருந்தது -
டிராக்டர் ஒன்றில் ஏற்றிக் கொண்டு
ஆஸ்பத்திரிக்கு விரைந்தோம்.

ஹரிணி என் கைகளில் -
அவளுக்கு அபாயத்தின் அளவு
புரிந்திருக்கவில்லை.
கண்ணைக் கொஞ்சம் திறந்த மதி
ஹரிணி நோக்கி கையை நீட்டினாள்.

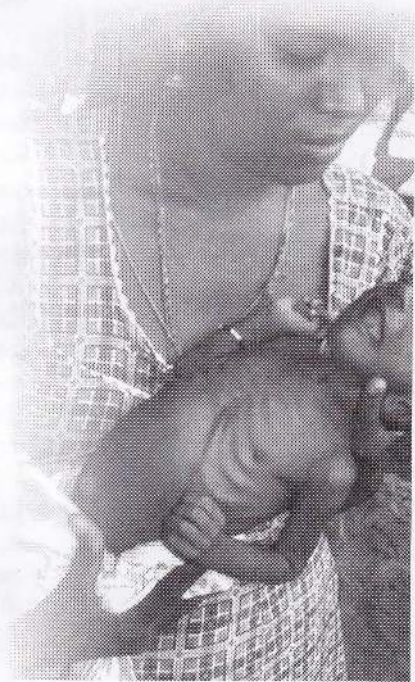
ட்ராக்டர் காட்டுப்பாதையின்
மேடு பள்ளங்களில்
ஒவ்வொரு குலுக்களிலும்
மதிக்கு உயிர் போய்
உயிர் வந்தது.
வேதனையால் குழறினாள்.

குழந்தை ஹரிணி
மதியின் மார்பகத்தில்
படுத்துக்கொண்டு
மார்பைத் தேடியது.
மதியின் சத்தம் கொஞ்சம்
அடங்கியிருந்தது.
ஹரிணியை கையில்
தூக்கியெடுத்தேன்.
பிள்ளையின் வாயெல்லாம் இரத்தம்.

மதி... மதி...
காதினுள் கூப்பிட்டேன் - அவள்
காது மூடி கணநேரமாகியிருந்தது.

பசி அடங்கிய பிள்ளை
கவினுடன் விளையாடத்
தொடங்கினாள்.
கையில் எடுத்த நான்,
“உனக்கு நான்
எனக்கு நீ” என்றேன்.
அவளுக்கு எதுவுமே விளங்கவில்லை
என் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டாள்.

ஹரிணிக்கு அப்பாவின் பெயரையே
பின் பெயராக இணைத்தோம்.
ஹரிணியும் கவினும் எம்
இரு கண்மணிகள் ஆயினர்.
எங்கள் இருவரின் சக்தியையும்
இந்த குஞ்சுகள் இரண்டுக்குமாய்
இணைத்தெடுத்தோம்.

அப்பா கண்ணி வெடி
அகற்றும் வேலைக்குப் போனார்.
எதிர்பார்த்ததை விட
போரின் ஆயுள் அதிகமாய் இருந்தது.
எங்கள் வீடுகள் அனைத்தும்
எரிந்து போயிருந்தன.
அல்லது தொலைந்து போயின -
எம் ஹரிக்குட்டி உட்பட.

எம் கையில் கிடந்த
கடைசி வளையல்கள்
ஹரிணியும் கவினும் தான்.
அதுகளையும் தொலைக்க முன்
இடம் பெயர முடிவெடுத்தோம்.

பயமும், வெறுப்பும், கோபமும்
பொங்கித் தள்ளிய
தீச்சுவாலைகளை விட்டு
இடம் பெயர முடிவெடுத்தோம்.
கவினும் ஹரிணியும்
சிரித்த பொழுது
தொலைவில் விடிவெள்ளி தெரிந்தது.

அதிகாலைச் சூரியக் கதிர்கள்
எங்கள் கண்களுக்கு ஒத்தனம்
கொடுத்தன.
கவினாலும் ஹரிணியாலும்
நாங்கள் சிலுவையில் இருந்து
இறக்கப்பட்டோம்.
நாங்கள் மீண்டும்
உயிர்த்தெழுந்தோம்.
இனி எங்களுக்கு
மரணமில்லையடா ஹரி.
உணைக்காணும் வரை
இனி எங்களுக்கு
மரணமில்லையடா ஹரி!

ஹரி!
உனது இழப்பு -
அது ஆறாத காயமடா. அடிக்காலுக்கு
கீழே
சீழ் கொட்டும் வேதனையடா.

நித்திரை இல்லாத கனவுகள்...
 நித்திரையில் வரும்
 பயங்கரக் கனவுகள்...
 இரண்டுமே பகலில் எங்களை
 நடைப்பிணமாய் நடத்திச் செல்லும்.

அப்பா உனை எங்கும் தேடிக்
 களைந்திருந்தார்.
 அம்மா அழுது அழுது களைத்திருந்தா.
 கவினுக்காகவும் ஹரிணிக்காகவும்
 கொஞ்சம் புன்சிரிப்பை
 மீதம் வைத்திருத்தோம்.
 சிரிப்பை மறந்த புன்சிரிப்பு!

கவினுக்கும் ஹரிணிக்கும் முன்
 என் கண்களும் முகமும்
 கறுப்புக் கண்ணாடி போட்டுக் கொள்ளும்.
 வாய் பூபாளம் பாடும்.
 மனது முகாரி இசைக்கும்.

யோசித்தோம்..
 யோசித்தோம்..
 அந்த இரண்டு குஞ்சுகள் மீதும்
 கறைபடியாது வளர்க்க யோசித்தோம்.
 முடிவாக,
 அந்த நாள் வந்தது.
 எங்கள் தாய் மண்ணுக்கு
 எங்கள் தொப்புள் கொடிக்கு...
 எங்கள் தாயகத்துக்கு
 வலுவிழந்த எம் கையால்
 கை காட்டும் நாள் வந்தது.

எங்கள் குடும்பங்கள்...
 எங்கள் நண்பர்கள்...
 எங்கள் உறவுகள்...
 எங்கள் பூமி...
 எங்கள் தேசம்...

கிழக்கில் உதிக்கும் சூரியன்...
 மேற்கில் எழும் சந்திரன்...
 அத்தனைக்கும்
 கை காட்டும் நாள் வந்தது!

என் சின்னப் போர் வீரனே
பிறந்த நாட்டை விட்டுப்
போவது கொடுமையடா.

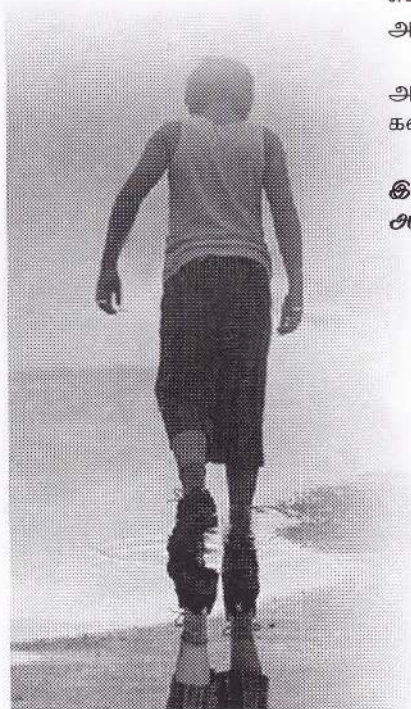
என் இதயம் -
என் சுவாசம் -
என் ஹரி!
உனைவிட்டுப் போகும் நாள் வந்தது.

ஹரி!
இத்துடன் ஒரு இடைவெளி
போடுகின்றேன்.
நாளை தொடர்கின்றேன்.
நேரமாகிவிட்டது.
மாலையில் எம் கணினி வகுப்பு
முடிந்து வரும் போது
நீ தூங்கி இருப்பாய்.

மேற்கிலிருந்து
கிழக்கிற்கு வரும் தென்றலிடம்
என் இதயத்தை
அனுப்புகின்றேன்.

அதுவரை -
கண்மூடி தூங்கு!

இப்படிக்கு
அப்புள்ள அம்மா..

7. என் உதய சூரியனே!

என் உதய சூரியனே!
காலை வணக்கம்.
என் அந்திமக்கால வானம்
உன் வரவால் பிரகாசமாகிறது.
காற்று வந்து,
காதில் குசுகுசுத்து விட்டுச் செல்கிறது -
இலையுதிர் காலம் வரப்போகுதென்று.

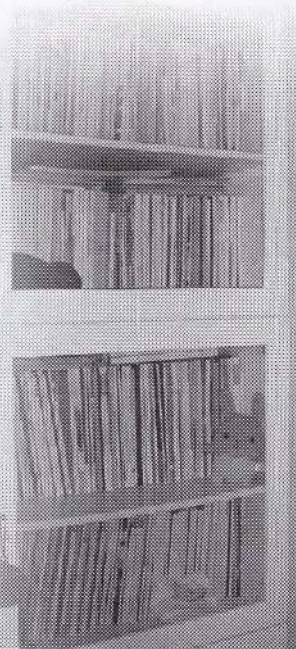

ஹனா காலை வந்திருந்தாள்.
வாரப்பத்திரிகைகள்
அனைத்தும் வாங்கி வந்திருந்தாள்.
இது எங்களுக்கு
ஒரு வரப்பிரசாதம்.
நத்தையாய் நகரும் நேரத்தை
முயலாய் பாய்ந்தோட வைக்கும்.

உனக்குத் தெரியுமா?
இலவச இணைப்பாக
இங்கு சின்ன சின்ன
சாமான்களை இணைத்திருப்பார்கள்.
இந்த வாரம்
அழகிய ஒரு சீப்பு.
கடந்த வாரம்
தலைக்கு சம்போ.
டெனிஸ் ஒப்பனை கம்பனி
இந்த வாரம் தன்னையும்
சேர்த்து வியாபாரம் செய்கிறது.
அடுத்த வாரம் இன்னுமோர்
கம்பனி இதைவிட வேறு செய்யும்.

இந்த சின்ன சின்ன சாமான்களை எல்லாம்
சின்ன அலுமாரியின் அடித்தட்டில்
சேர்த்து வைத்திருக்கின்றேன்.
கிறிஸ்மஸ் பரிசுகளுக்காய்
அம்மாக்குத் தான்
அதுகளை பாவிக்க முடியாதே.

இரண்டு வருடங்களுக்கு முதல்
அனைத்து முடியும் உதிர்ந்து போய்விட்டது.

இலையுதிர்கால மரங்கள் போல...
இலைதளிரில் மீண்டும்
இலைகள் துளிர்க்கும்!
என்னில் அது துளிர்க்காது.
அதுதான் வித்தியாசம்.

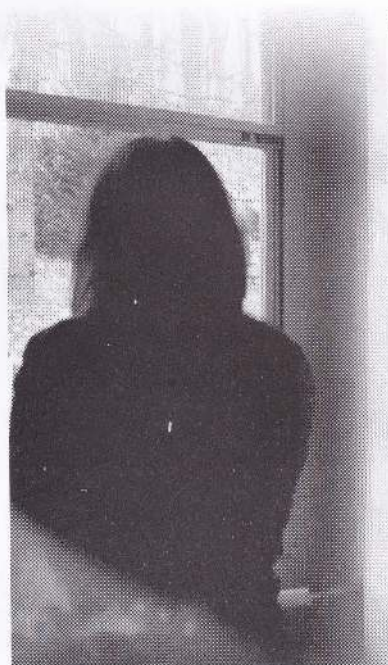
மீண்டும் யன்னலினூடு பார்க்கிறேன்.
பழுத்த இலைகளும்
பழுத்த பழங்களும்
நிலம் முழுக்க பரவியபடி...

பறவைகள் அதிகம்
பறந்து போய் விட்டன.
சில தென்னிசை நோக்கியும்
தென்மேற்கு திசைநோக்கியும்
பறந்து போகும்.
மாலைநேரத்தில் நிமிர்ந்து பார்.
நீண்ட கால்களுடனும்
மெல்லிய இறகுகளுடனும்
அதி உயரத்தில்
பறந்து போகும் அவை.
அம்மாவிடமிருந்து வருகிறது என
நினைத்துக் கொள்.

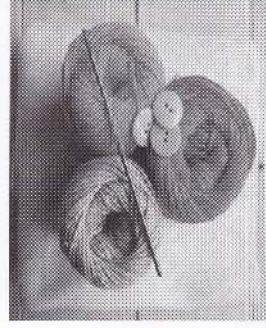
இந்தக் காலத்தில் எல்லோருக்கும்
இங்கு அடிக்கடி
தடிமனும் காய்ச்சலும் வந்துவிடும்.
வைரசுகளும் பாக்ஸீயாக்களும்
சிரித்துக் கொண்டு வந்து விடுவார்கள்.

தடுப்பூசிகள் தான்
எங்கள் தடுப்பு முகாம்கள்.
அவ்வாறு இருந்தும்
புதிது புதிதாக தோன்றும் நோய்கள் -
பன்றிக் காய்ச்சல்போல்...

இப்போ
எங்கும் அதிகமாய் திரிய முடியாது.
இங்கு குளிக்காலம்.
கதிரையில் இருந்து கம்பளிச் சட்டை
பின்னுவது எனக்கு நன்கு பிடிக்கும்.
ஹரிணி நேற்று அம்மா ஆகிவிட்டாள்.
நான் பூட்டி ஆகிவிட்டேன்.

அந்தச் சின்னப்
பூப் பாதங்களுக்குத்தான்
நான் பின்னும்,
காலுறைகளும்,
கை உறைகளும்
கம்பளிச் சட்டைகளும்,
லண்டனுக்கு...
நானை பாசல் அனுப்ப வேண்டும்.

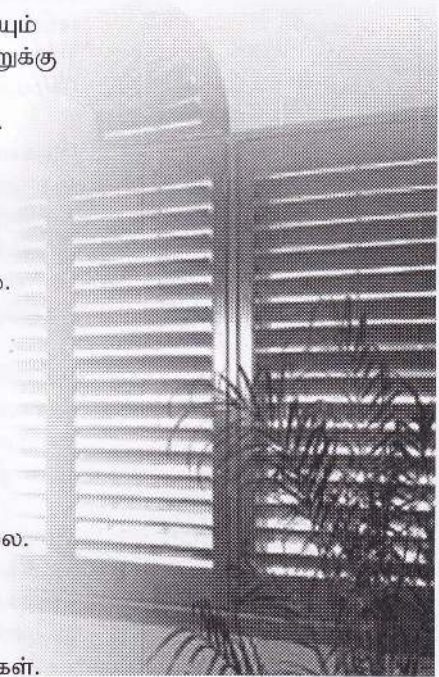
ஹரி உனக்குத் தெரியுமா!
என்னறையில்
சின்னதாயொரு தையல்மெசின் -
சின்னதாயும் பெரிதாயும்
தைத்து இங்குள்ளோருக்கு விற்பேன்.

சித்திரத் தையல் -
வலைத்தையல் -
காலடி மெத்தைகள் -
கம்பளிப் பின்னல்கள் -
இன்னும் என்னன்னமோ..

மாதக்கடைசியில்
என் சல்லி முட்டியில் பணம் நிறையும்
அனாதைக் குழந்தை இல்லமொன்றுக்கு
அனுப்பி வைப்பேன்.
வன்னியில் இருக்கிற இல்லம் அது.

போன கிழமை முழுக்க
பெரிதாய் எதுவும் செய்யவில்லை.
முதுகுத் தண்டில் ஒரே நோவு.
உடம்பில் எதிர்பு சக்தி குறையுதாம்.

ஓமடா!
மனத்தில் உள்ள தைரியம்
உடம்பில் இல்லைத்தான்.
பென்சிலின்.. பென்சிலின்
பென்சிலினுக்கு மேல் பென்சிலின்
இப்ப கொஞ்சம் பரவாயில்லை.
ஆனால், களைமட்டும் போகுதில்லை.
கால்களும் சிலவேளை
பகிஸ்கரிப்பு செய்கின்றன.
தடையைத் தாண்டிச் செல்ல
சக்கர தள்ளுவண்டி தந்திருக்கிறார்கள்.

டே ஹரி!

அம்மா உனக்கும் ஒரு சல்லி முட்டி
செய்து வைத்திருக்கின்றேனடா.
ஒவ்வொரு வெள்ளியும்
சில்லறைகளை போடுவேன்
அரைவாசிக்கு மேல் நிறைந்து விட்டதடா
அம்மா உயிருடன் இருந்தால்
நான் தருவேன் என் கண்மணிக்கு
அ.தில்லையானால்
அதுவும் உன் பெயரால்
ஒரு அனாதை இல்லத்துக்கு...
அஞ்சலில் சீத்தா அனுப்பி விடுவாள்.

என் சின்னக் குருவியே!
இப்போது யன்னலினூடு
ஏரி அழகாய்த் தெரிகிறது.
கொக்கு ஒன்று ஒற்றைக் காலில்
தவம் இருக்கிறது.
நான் என் பிள்ளைக்கு
காத்திருப்பது போல
இலையுதிர் காலத்தில்
எங்கிருந்து இது வந்திருக்கிறது.
நான் பூட்டியான நல்ல செய்தி.
சொல்வதற்காகவா?

மறுகரையில்
ஏழு அன்னங்கள்
அழகாக அன்னங்கள்
அமைதியாக நீந்துகின்றன.
நீள் வட்ட அலைகளை
பிரசவித்தபடி அழகாக நீந்துகின்றன.

மெல்லிய மழை
தூறலாக கொட்டிக் கொண்டு இருக்கிறது.
மழையைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம்
உன் நினைவு என்னை வந்து மூடும்.

மழையுள் நின்று
மணிக்கணக்காய் விளையாடுவாய்..
என் கண் வழி ஓடும்...
கண்ணீர் என்னை நனைக்குதடா...

இந்த மழை
என் சகோதரங்களை
இங்கு கொண்டு வருகிறது.
இந்த மழை
என் பெற்றார்களை
இங்கு கொண்டு வருகிறது.
இந்த மழை
என் கிராமத்தையும்
வயல் கிணற்றையும்
இங்கு கொண்டு வருகிறது.
மழைக்காலம் என்பது
மகிழ்ச்சியின் ஊற்றடா!
என் தாய்நாட்டின்
வாசனையை மீட்டுத் தரும் வீணையடா!

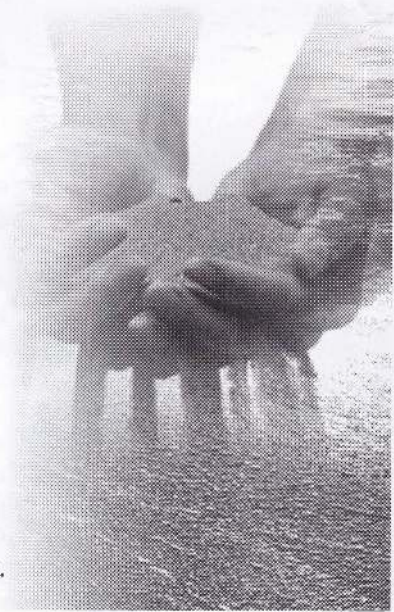
பார்த்தியா
இழப்பு என்பது எவ்வளவு
கொடுமையடா

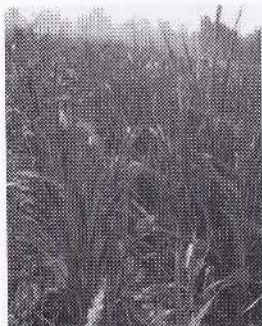
ஹரி!
எனக்கு
பறக்கும் கம்பளம்
ஒன்று அனுப்பி வைப்பாயா?
சிவத்த பறக்கும் கம்பளம்!
அதில் பறந்து
என் தாயகத்திற்குப் போக வேண்டும்

கிளித்தட்டும்
எட்டுக் கோடும்
விளையாடிய மண்ணில்
என் சிறுகை அளாவ வேண்டும்

கைகளை விரித்தபடி
மழை பெய்யும் பொழுது...
வானத்தை பார்த்துக் கொண்டு
நிற்க வேண்டும்.

வெள்ளம் மூடிய வயல் காணிகளில்
நடந்து நடந்து போக வேண்டும்.
நெல்லின் கதிர்கள்
என் கால்களுடன் கதை பேசவேண்டும்.

பள்ளிக்குச் செல்லும்
பின் வளவு ஒழுங்கையுடே
கைகளினால் கார் விட்டபடி
ஓட வேண்டும்.
நான் சின்னப் பெண்ணாக வேண்டும்.
என் தாய்மண்ணில் விளையாட
வேண்டும்.

பாழாய்ப் போன போர்
எல்லாத்தையுமே பந்தாடி விட்டது.
பஞ்சாக்கி விட்டது.

இடம் பெயர்வு!
இடம் பெயர்வு!
இளைப்பாறி இருக்க முதல்
மீண்டும் ஒரு இடம் பெயர்வு.

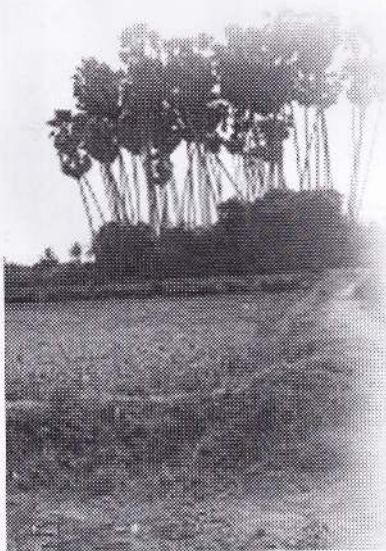
தூக்கிப் போட்டு அடித்த பந்தாய்
பூகோளத்தின் அடுத்த பக்கத்தில்
வந்து விழுந்தோம்.
ஆம்!

இன்றும் போல அன்றும்
ஒரு இலையுதிர் காலத்தில்தான்
டென்மார்க் வந்து சேர்ந்தோம்.

அன்றும்
இந்த நிர்வாண மரங்கள்தான்
எங்களை வரவேற்றது.
எல்லாமே புதிது.
எங்கள் தலைகள் தொங்கியபடி
இருள் எங்களை போர்த்தி இருந்தது.

காலம் - நேரம் - காற்று
அனைத்துமே புதிது.
உணவு, மனிதர்கள், உணர்வுகள்
அனைத்துமே அன்னியம்.

எங்கும் இருட்டு.
பனிப்பாறை நடுவே
நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட பனையாக...
வேர்களை அறுத்தெடுத்து வந்து
நட்டு விட்ட பனையாக...

கடந்த காலம் -
நிகழ்காலம் -
எதிர்காலம்
அனைத்தும் அழுத்தியது.

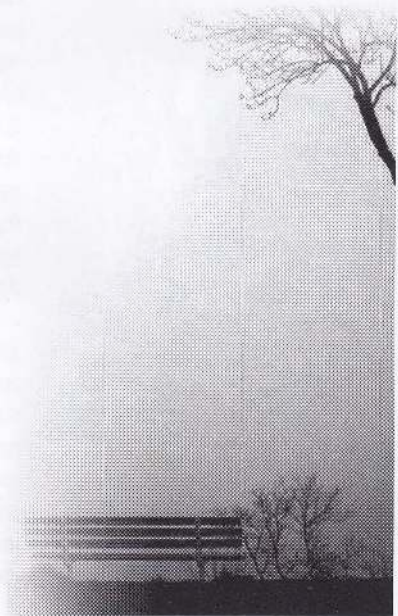
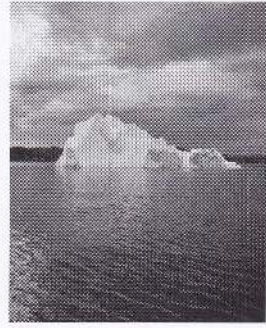
நேற்று என்பது கேள்விக்குறியாக
நிகழ்காலக்கற்களில் கால் பதித்தோம்.
ஆரம்பம் கொடுமையடா!
ஒவ்வொரு கவளம் சோறும்
வாயடிக்கு போகும் பொழுதும்
வன்னிமண் வந்து கண்ணீர் கொட்டும்
மரணப்பூமியின் வாசம் வந்து
வயிற்றைக் குமட்டும்.
ஆனால்,
முடக்கப்பட்ட எங்களின்
தேட்டங்கள்..
முள்ளுவேலிக்கு அப்பால் நிற்பவர்களுக்கு
உரம் இடும் என்று நம்பினோம்.

ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும்
பிரச்சனைகள் - தேவைகள்.
ஒவ்வொரு குறோன்களையும்
இலங்கை நாணயத்தால்
பெருக்கிய போது
எங்கள் தேவைகளை
வகுத்துக் கொண்டோம்.

கடைத்தெரு வாசல்களை
கால்கள் மிதிக்கும் பொழுதெல்லாம்
பொருட்கள் மீது கண்கள் நீளும்.
கைகளோ பின்வாங்கும்.

ஒரு துண்டு கேக்
ஒரு துண்டு சாக்கிலேட்
ஒரு குச்சி ஐஸ்
இரண்டு வாழைப்பழங்கள்...
அத்தனையையும்
மறுதலித்தோம்.

கண்ணாடிப் பெட்டியுள் நின்ற
பாவைகளின் ஆடைகளை
கண் கொட்டாது பார்த்து நிற்போம்.

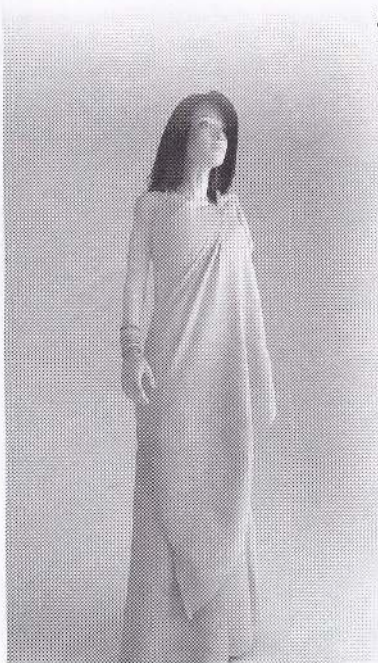
மீண்டும்
பெருக்கல் வாய்ப்பாடு!
கால்கள் பின்வாங்கும்!!
பின் கனவுகளிலும் அதை
அணிந்து மகிழ்வோம்.

காசு மட்டும் கைமாறும்
தேதி முப்பதுகளில்.
மறுநாள் காலையில்
நாங்கள் பெரிய தனவந்தர்கள் ஆவோம்
அன்றைய மாலையில்
மீண்டும் ஏழைகள் ஆவோம்.

டென்மார்க் வங்கிகளில் இருந்த
எங்கள் பணங்கள்
இலங்கை வங்கிகளுக்கு
மாற்றப்பட்டு விடும்.

டெனிஸ் மொழி வகுப்புகளில்...
நாங்கள் ஒன்றாகவே அமர்ந்திருப்போம்.
அனைவருக்குமே
அரிச்சுவடியில் தான் பாலபாடம்
நான் - அப்பா - கவின் - ஹரிணி!
பிங்கோ விளையாடப்போய்த்தான்
நாங்கள் எண்களைக்
கற்றுக் கொண்டோம்.
நியாயம் இல்லாத விதி முறைகள்
இவர்களது,
இருபத்தைந்து என்பதை
ஐந்தும் இருபது என்பார்கள்.
எழுதும் போது நாமும்
ஐந்தை முதலில் எழுதி
இரண்டை முன்னே போடுவோம்.

நாற்பதை ஐம்பதியின்
அரைவாசி என்பார்கள்
எழுதும் பொழுது 40 என எழுதுவார்கள்.
ஐம்பதை அறுபதின்
அரைவாசி என்பார்கள்.
எழுதும் பொழுது 50 என எழுதுவார்கள்.
அறுபதை எழுபதின்
அரைவாசி என்பார்கள்.

எழுதும் பொழுது 60 என எழுதுவார்கள்.
இலகுவில்லை-
இவர்களின் மொழி.
எண்களானாலும் சரி!
சொற்களானாலும் சரி!

மலிவுவில்லை என்பதை
கெதியாகவே கற்றுக் கொண்டோம்.
மஞ்சள் மட்டையில்
கறுத்த எழுத்தில் எது இருந்தாலும்
மலிவு விலை என
அர்த்தப்படுத்திக் கொண்டோம்.

“இந்தாருங்கள்” என்பதை “நன்றி” என
அர்த்தப்படுத்திக் கொண்டோம்.
“நான் வீட்டைக் காக்கின்றேன்” என்பதை
“நாய் கடிக்கும் கவனம்”
என அர்த்தப்படுத்திக் கொண்டோம்.
எத்தனை...
எத்தனையோ விசயங்களுக்கு
“பூம்! பூம்பா மாடு” தான்
ஆம் என்பதற்கும் ஐயா சாமிதான்.
இல்லை என்பதற்கும் ஐயா சாமி தான்.

ஆங்கிலக்காரனிடம்
அடிமையாய் இருந்ததாலோ என்னவோ...
அங்கம் தேய உழைத்தோம்
அடிமைகள் போல உழைத்தோம்.
24 மணி நேரம்
எங்களுக்கு போதவில்லை.
ஒரு வேலை முடிய
மறுவேலை.
எல்லாம் ஆட்டின் முன்னே
நீட்டியே குழைக்கட்டுக்காய்
பணத்தேடல் தான்.

கவினும் ஹரிணியும் தான் பாவம்.
பெற்றாரில்லாமல் நீ அனாதை
பெற்றார் இருந்தும் அவர்கள் அனாதைகள்.

சாப்பாட்டுத் தட்டையும்
ரியூசன் காலையும் தவிர

எதையுமே அதுகளுக்கு
நாம் கொடுக்கவில்லையடா.

பாலர் பாடசாலைகளில்
அதுகள்!!
பகலில் பக்டறிகளிலும்
இரவில் பிற்ஸா ரெஸ்டாரெண்டுகளிலும்
நாங்கள்!!

இலங்கைக் குடும்பங்கள் மீது
எம் கண்கள் இருந்த பொழுது
இங்கு நாம் குருடர்களாயினோம்.

எம் நாட்டு
தொலைபேசிகளை அணைத்தபோது,
எம் பிள்ளைகளை
தோள் மீது அமர்த்த மறந்தோம்...

கைக்கடிகாரத்திலும்
சுவர்க்கலண்டரிலும்
எல்லாத்தையுமே மறந்தோம்.

தூரப்பார்த்த எங்களுக்கு
ஏன் தானோ கிட்டப் பார்க்க
நேரம் இருக்கவில்லை.

டே ஹரி!
எனக்கென்னவோ குற்ற உணர்வடா
உனக்கிருந்த அம்மா
இவர்களுக்கு இல்லையடா.

மணல் வீடு கட்ட நேரமிருந்த
அம்மாவுக்கு
பிளாஸ்டிக் வீடு கட்ட
நேரம் இருக்கவில்லை.
அம்மாக்கு அந்த வலி இருக்குதடா.

நடு நெஞ்சில்...
இதய அறைகளுக்கு நடுவில்
இரத்தம் கண்டித்தான் போயிருக்கிறது.
கவினையும் ஹரிணியையும்
கவனிக்காத கண்டல்.

அறுந்த வேருடன் வந்த
அறுகம்புல்களடா நாங்கள்
ஆனாலும்,
பூமிப்பந்தின் நடுவரை
எம் வேர்களை பாய்ச்சி விட்டோம்.

சின்ன சின்னக் காயங்கள்
சின்ன சின்ன உரசல்கள்
ஆனாலும் 'வின்றகெக்' செடியென
தலையெடுத்தோம்.

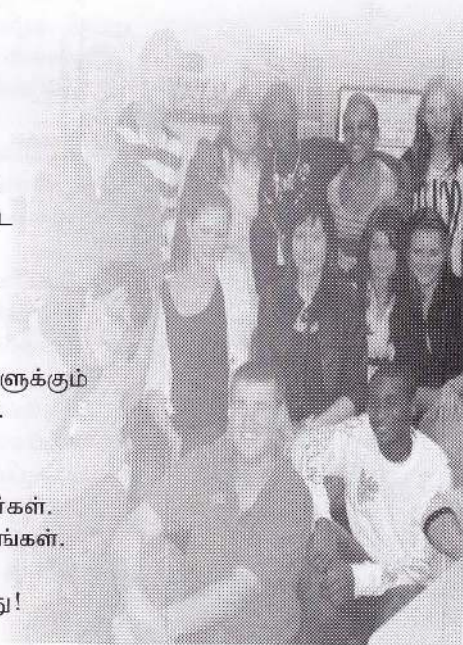
ஹரி!
வாழ்க்கை என்னும் விதையை
சந்திரனில் இருந்து
பூமி மீது வீசி எறிந்தது போல...
ஐந்து கண்டங்களிலும்
நாம் துளிர்த்தோம்.
கட்டாந்தரைகளிலும்
எழுந்து வந்தோம்.
பனிப்பாறைகளிலும்
இருபோகம் செய்தோம்.
உலகமே...
வியந்ததடா!

கவினும் ஹரிணியும்
இதில் விதிவிலக்கில்லையடா.

தானாக வளர்ந்தார்கள்.
தண்ணீர் விடாது வளர்ந்தார்கள்.
டெனிஷ் ஆட்டு மந்தையில் விட்ட
ஆட்டுக் குட்டிகளாய்
நிற்பேதமில்லாது வளர்ந்தார்கள்.

எங்கள் அயலவர்கள்
எங்களுக்கும் எங்கள் குழந்தைகளுக்கும்
அப்பப்பா அப்பம்மா ஆனார்கள்.

மாமா மாமி ஆனார்கள்.
எங்கள் வீட்டு விழாக்களில் அவர்கள்.
அவர்கள் வீட்டு விழாக்களில் நாங்கள்.
ஒருங்கிணைந்த விழாவுக்கு
அர்த்தம் இங்குதானடா தெரிந்தது!

எங்கள் இருப்புகள்
உறுதி செய்யப்பட்ட பின்பு
அப்பப்பாவையும், அப்பம்மாவையும்
எம்முடன் வாழக் கூப்பிட்டோம்.
அப்பப்பா வரும் பொழுதே பாதி
மனிதன்.

சக்கர நாற்காலி.

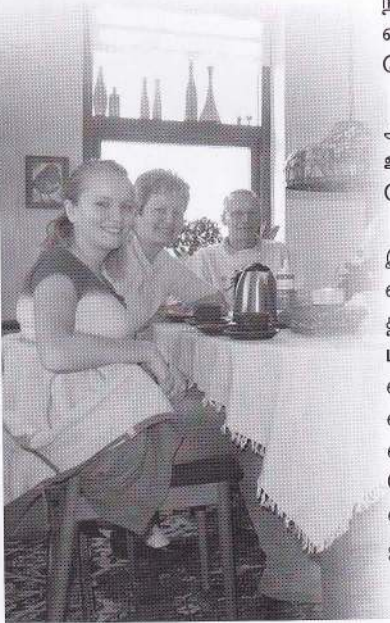
நாலுதரம் வைத்திய தாதிகள்.
எங்கள் வீடு ஒரு சின்ன
வைத்தியசாலைதான்.

அப்பம்மா வரும் போது
ஓர் இயக்க உடுப்பு கொண்டு வந்தா.
என்ன ஏது என்று கேட்ட பொழுது
ஹரியினது என
கண்கலங்கிச் சொன்னா.
எல்லோரும் நம்பினார்கள் -
என்னையும் அப்பாவையும் தவிர.

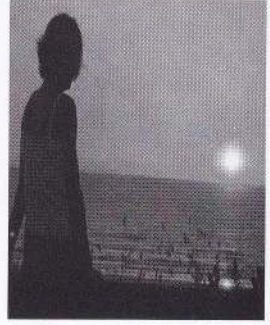
ஹரிக்கு மரணமில்லை.
நீ கர்ணனும் இல்லை,
உனை வழியனுப்ப
நான் குந்திதேவியும் இல்லை.
நீ அழிவில்லாதவன் -
எங்கள் மனம் சொல்லிக்
கொண்டே இருந்தது.

அப்பாவும் நானும்
உன்னை விசாரித்துக்
கொண்டுதான் இருந்தோம்.

இலங்கையில் இருந்து
எது வந்தாலும் சரி,
தினசரிகள் -
புத்தகங்கள் -
வீடியோக்கள் -
எங்கேயோ ஒரு மூலையில்
என் பிள்ளையின் பிஞ்சுமுகம்
தெரியுமா?
என இந்த தாய் மனம் கலங்கும்.
தந்தை மனம் விசும்பும்.

ஹரி என்ற விதை
எங்கே போய் விழுந்தது.
செழித்து வளர்ந்தாயா?
விழுதுகள் விட்டாயா?
மற்றவர்க்கு நிழலாகினாயா?
காதல் உனக்கு கண் சிமிட்டியதா?
கண்ணிறைந்த ஒருத்தி எனக்கு
மருமகள் ஆனாளா?
என் பேரப் பிள்ளைகள்?
பூட்டப் பிள்ளைகள்?
எங்கேயடா ஹரி!
எங்கேயடா ஹரி!

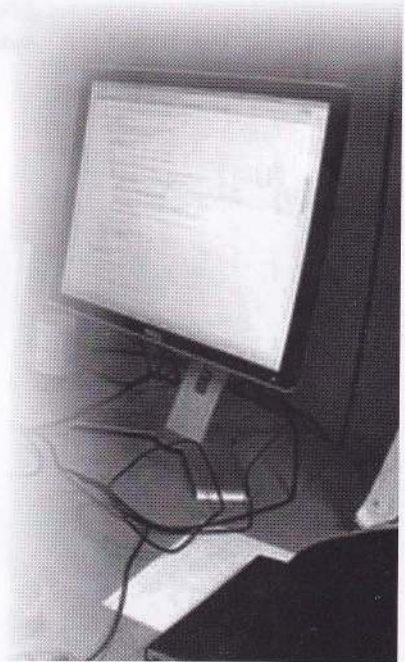
உனக்கு தெரியுமா?
ஃபேஸ்புக்கில்
உனக்கொரு பக்கம்
ஒதுக்கி உன்னைத் தேடினேன்.
ஒரு நாள் நீ அதைக் காண்பாய்.
என்னிடம் வருவாய்.

இது கதையல்ல என் கண்ணா...
இது நிஜம்!

எத்தனையே இரவுகளில்
நித்திரையை தூங்கவிட்டு
கண் விழித்து பார்த்திருப்பேன்
என் கண்மணியைத் தேடி.
கைவிரல்களும்
கழுத்து மூட்டுகளும்
நோகும் வரை தேடுவேன்
என் கண்மணியை.

மாலைச் சூரியன் கீழே போகின்றான்.
அடிவானத்தில்
அப்படி ஒரு சிவப்பு
என் கண்ணன் அதிலிருந்து
எழுந்து வர மாட்டானா?

இன்னும் கொஞ்சம் நேரத்தில்
பீயா வருவாள்.
அவள் என்னுயிர்த் தோழி.

• வந்திருந்து என்னுடன் கதைக்கும் தோழி.
ஒளிகொண்ட இதயத்துடன் வந்து
எம் இருள் அகற்றும் அன்புத் தோழி.
என் கதைகளை அவள் கேட்டுக்
கொண்டேயிருப்பாள்.
அவள் கதைகளை நான் கேட்டுக்
கொண்டே இருப்பேன்.

யாரையும் யாரும்
நிர்பந்திப்பது இல்லை.
என்னுடன் நீ வா என அல்லது
உன்னுடன் நான் வரவா என
எதையும் எதிர்பார்க்காத அன்பு.
ஆண்டவன் சந்நிதியில் நிலவும் அன்பு.
இப்பொழுது அவள் வருவாள்
மகிழ்ச்சியுடன் வருவாள்...

அந்தி மந்தாரையாய்
என் மனம் முகிழ்க்கும்..
நானை நான் தொடர்கின்றேன்...
அதுவரை கண்ணுறங்கு மகனே...

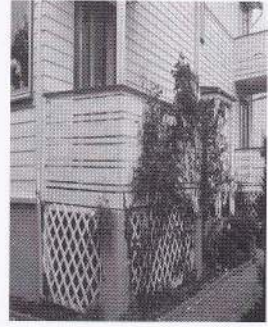
**இப்படிக்கு
அன்புள்ள அம்மா...**

8. பாசத்தின் போராட்டம்

காலை வணக்கம்
என் ஆன்மாவே!

நன்றாக இரவு தூங்கினாயா ஹரி!
அல்லது
அம்மாவின் அழைப்பிற்காக
காத்திருந்தாயா?

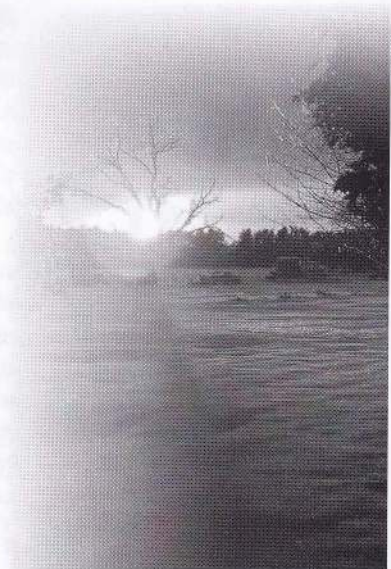
இங்கு அனைத்துமே
அமைதியாக இருக்கின்றது.
காலைச்சூரியன்
இரவுப் பனியுடன்
சண்டையிட்டுக் கொண்டு இருக்கின்றான்.
வெல்வது சூரியனாகத்தான் இருக்கும்.

அம்மாவைத் தெரியுதா ஹரி?
அம்மாவின் குரல் உனக்கும் கேட்குதாடா?
உன் அம்மாவின் இதயத்தின் பாறை
உனக்கு விளங்குதா?

எனது கதைகள் எல்லாம்
இந்த பூச்செடிகளுடன் தான்
யன்னல் கரையில் செழித்திருக்கும்
இந்த பூச்செடிகளுடன் தான்!
அமைதியின் நடுவில்,
தனிமையின் பரிபாஷை
அவைகளுக்கு
நன்கு விளங்கும்
அந்த நற்செய்திகளை
அவைகள் உனக்குக் காவிவரும்.

பூக்களின் வாசனை
எனக்குப் புன்னகையைத் தரும்.
பூக்களின் அழகு
எனக்கு இளமையைத் தரும்.

ஆம்!
இந்த சகாராவுக்கு
அவை பாலைவனப் பூஞ்சோலைகள்!
இந்த தரிசுநிலங்களுக்கு
அவை கோடை மழை!!

உன்னைப் போல
இந்தப் பூக்களும்
என்னுடன் ஒட்டிக் கொண்டுவிட்டன.
உன்னைப் போல
இந்தப் பூக்களும்
எனக்கு ஒத்தடம் தருகின்றன.

அவைகளைத் தினமும்
தடவி விட்டு...
தண்ணீர் விட்டு...
இடம் மாற்றி இடம் மாற்றி வைத்து...
அழகு பார்த்து
அது ஒரு சந்தோசமடா!
சந்தோசம் என்பது
எங்குமில்லையடா ஹரி!
எங்களுள் தான் இருக்கிறது.

ஹனா
நேற்று எனக்கு
இரண்டு மகிழம் பூக்கள் தந்தாள்.
அவை உன்னைப் போலேயே
சிரிக்குதடா!

ஹரி!
அம்மாக்குப் படுக்க விருப்பமாய்
இருக்கடா.
ஆனாலும் முடியுதில்லையடா.
களைப்பு...
உடம்பெல்லாம் நோவு...
எனக்குள் ஏதோ ஒன்று
விளங்குமாப் போலவும் இருக்கின்றது.
விளங்காதது போலவும் இருக்கின்றது.

என் கண்ணாடியும் கொஞ்சம்
விளையாட்டுக் காட்டுகின்றது.
கண்களில் கொஞ்சம்
மஞ்சள் நிறப் படர்வு -
மாலைநேரச் சூரியன் போல.
முடியுதிரும் தலையிலிருந்து
முன்னோக்கியும் பின்னோக்கியும்
பல பல யோசனைகள் -
கீழே விழுந்திருக்கும்.

பழுத்த இலைகள்
காற்றில் அங்கும் இங்கும்
அள்ளிச் செல்லப்படுவது போல
பழுத்த இலைகளின் காலம்
இனி முடிந்து விடும்.
வின்றருக்குப் பின் புது இலைகள்
துளிர்ந்து விடும்.

என் காலம் போய்...
உன் காலமும்
கவினின் காலமும்
ஹரிணியின் காலமும் போல!

டிக்... டிக்... டிக்...
மணிக்கூடுக் கம்பிகளுக்கு
என்னதான் அவசரமோ..
காலமென்னும் சிறையுள் என்னை
எழுப்பி இருத்தி...
அழவைத்து அழகு பார்க்க.

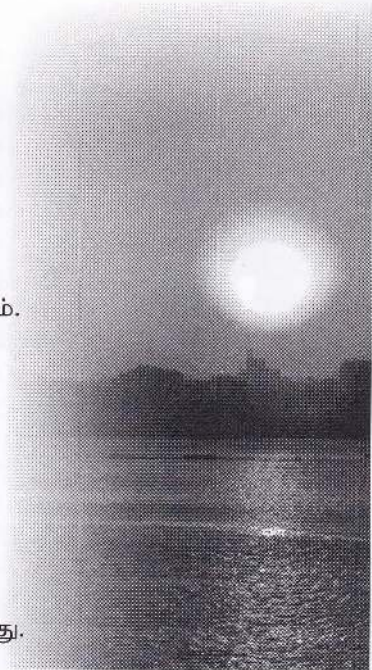
வெயில் வேறு சுடுகிறது.
சூரியனுக்கும் மணிக்கூட்டுக்கும்
இதில் நல்ல ஒற்றுமையடா.

டிக்... டிக்.. டிக்...
ஹரி!
அம்மாவின் இதய துடிப்பு
உனக்குக் கேட்குதா?

கடவுள் தந்திருக்கும்
கால எல்லையுள் என்
கடிதத்தை எழுதி நான் முடிக்க வேண்டும்.

சூரியனுக்குச் சொல்லி வைப்பாயா?
இன்று அவனை அதிக நேரம்
தூங்கச் சொல்லி.
வினாடிக் கம்பிகளுக்குச்
சொல்லி வைப்பாயா?
இன்றிரவு ஆறுதலாய் செல்லும் படி.

என் கார்த்திகை மாதக்கலண்டர்,
இதய நாட்களால் நிரப்பப்பட்டு இருக்கிறது.

சின்னதாய் பெரியதாய்...
செய்து முடிப்பதற்கு பலப் பல.

நாட்களை எண்ணுகின்றேன்.
அவை திரும்ப முதல் ஓடி மறைகின்றன.

வினாடிக் கம்பியும் நிமிடக்கம்பியும்
மணிக் கம்பியை இழுத்துக் கொண்டு
அவசரமாய் ஓடுகின்றன.

என்னதான் அவசரமோ?
சூரியன் எழும்பி வருகிறது தெரிகிறது.
திரும்பிப் பார்க்க முதல் கடலுக்குள்
போய்விடுகின்றான்.

நாட்களை நினைக்கப்
பயமாய் இருக்கின்றது.
பயம்!
எஞ்சியிருக்கும் நாட்களிடம்
என் கையில் இருக்கும் கடிதக்கட்டு
தோற்றுவிடுமோ என்ற பயம்!

தினம் தினம் இனி எனக்கு
குருசேத்திர யுத்தம் தான்.

என் கண்மணிக்கு...
என் கடைசி எழுத்துக்களைச்
சமர்ப்பிக்க
என் கைகளுக்கும்
காகிதத் தாள்களுக்கும் நடைபெறும்
குருசேத்திர யுத்தம் தான் இது.

இத்தனை இடையேயும்
சின்னச் சின்னதாய் பலப் பல
விசயங்கள்.

தெரியுமா ஹரி!
நீனாவின் திருமணத்திற்குப்
போக வேண்டும்.
அவளுக்கு 78.
அவளின் புதுக்காதலனுக்கு 80.
இருவருக்கும் சனிக்கிழமை திருமணம்.

ரீனாவின் புருஷன்
பத்து வருடத்துக்கு முன் போய்விட்டான்.

றோட்டு வேலைக்கு என்று
போனவன் தான்
வேகமாய் வந்த ஒரு கார்
அவன் மீது ஏறிச் சென்றுவிட்டது.

தனித்துப் போன அவள்,
தனியே தான் வாழ்ந்தாள்.
பிள்ளைக் குட்டி எதுவுமில்லை.

கிளவ்சின் மனைவிக்கும்
என்னைப் போலத்தான் -
காரணம் தெரியாத நோவு!
காரணம் தெரிந்தபோது
காலன் கூட்டிக் சென்று விட்டான்!!

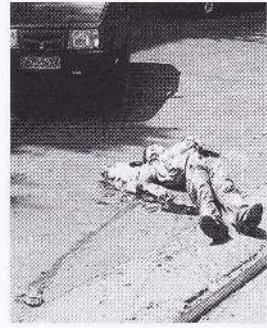
ஆறு பிள்ளைகள்...
சொத்துப் பிரிக்கும் வரை
நின்றார்கள்.
பின்பு போய் விட்டார்கள்.

இரு தனி மரங்கள்
தங்களுக்குள் கைகுலுக்கிக் கொண்ட
அதற்கு உன் அம்மா சாட்சி.

அடுத்த வாரம்
ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக வேண்டும்.
அடுக்கடுக்காய் சோதனைகள்.
இரத்தச் சோதனைகள்.

அத்துடன் சீத்தாவின் பொடியனின்
சித்திரக் கண்காட்சி.
பெரிய அளவில்...
பெரிய மனிதர் முன்னிலையில்...
பேசாத வாய்!
பேசும் கைகள்!!

ஆயிரம் குறோன்கள் எடுத்து
அழகிய அட்டையில்
இணைத்து வைத்துள்ளேன்.

பார்த்தியா!
சொல்ல மறந்திட்டேன்.

கண்காட்சிக்குப் பிறகு
ராஸ்முஸ் சீத்தாவை
கைப்பிடிக்கப் போகிறான்.

கவினுக்கு விருப்பமில்லை -
வாய் பேசாத பையன் என்று
கவினுக்கும் கவலை தான்.
கவலையில் நான்
பங்கெடுக்கப் போவதில்லை.

கல்யாணத்தில் மட்டும் தான்
பங்கு பெறுவேன்.
அது எனக்கு சந்தோசம்!!

கோபங்களும்
பகிஸ்கரிப்புகளும்
போராட்டங்களும்
பிரிவுகளும்
எம் அழகைகளும் போதுமடா ஹரி!

பேசும் வல்லமையை வைத்து
என்னத்தை நாம் செய்தோம்?
பேசிப் பேசி
வளர்த்ததை விட
கொன்றது தானே அதிகம்!

நல்லதையும் கெட்டதையும் தூக்கி
துலாபாரத்தில் போட்டுப் பார்...
மற்றவனின் நோவும்
வலியும், வேதனையும் தான்
உன்னைக் கீழிறக்கும்.

சீதாக்கு அஃதில்லை.
அதுகளின் பேசும் மொழி இதயம்.
அன்பின் சங்கமிப்பில்..
அதுகளின் வாழ்க்கை ஆரம்பிக்கட்டும்.
நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?

அம்மா பக்கமா?
இல்லை உன் தம்பி பக்கமா?

கவினும் ஹரிணியும் செய்யாதது எதையும்
சீத்தாவும் ராஸ்முசுவும் செய்து
விடவில்லை.

பெரியவராய் சொல்வது சுலபம்
இளையவராய் வாழ்வது கடினம்.

கவினும் ஹரிணியும்
செய்யாத குளப்படிகளா?
வெள்ளிமாலைகளில்
இரண்டும் வீடு திரும்பும் வரை
என் வயிற்றில் நெருப்புதானே!
இப்போ அது கவினைச் சுடுகிறது.
'சுடுகிறது' என குமுறுகின்றான் குழந்தை.

மாலை நேரத்து விருந்துகள்.
இரவு நேரக் களியாட்டங்கள்.
என் பிள்ளைகள்
பாதை மாறிய
செம்மறியாட்டுக் குட்டிகளாய்...
எந்த பயமும் எனக்கிருக்கவில்லை.
கவின் மட்டும் ஏன் பயப்படுகின்றான்?

அப்பாவும் அம்மாவும்
அளவுக்கதிகமான
சுதந்திரத்தைக் கொடுத்தோம்.
கையில் மூக்கணாங்கயிற்றை
வைத்துக் கொண்டு
சுற்றி வர விட்டோம்.

உனக்கு தெரியுமா?
கவின் ஒருநாள் தன் நண்பர்
பட்டாளத்துடன் வந்தான்.

அவர்கள் அனைவரின்
கண் இமைகளிலும்
காதுகளில்
நாக்கு நுனிகளில்
தொப்புள்களில் எல்லாம்
சின்னச் சின்ன வளையங்கள்.
அவ்விடத்தில் மட்டும் அது இல்லை.

பாவம் இந்த இளசுகள்.
அன்புக்காக ஏங்கும் இந்த இளசுகள்.

தன்னை மற்றவர் திரும்பிப் பார்க்க
தன்னிலும் தன் கண்ணிலும் காதிலும்
குத்திக் கொள்ளும்.

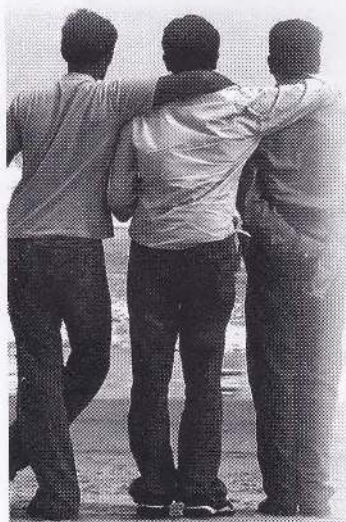
இதயத்தில் குத்தமுடியாதவற்றை
தம் இளமையில் குத்திக்
கொள்கிறார்கள்.
நாகரீகம் என்று சொல்லுகிறார்கள்.
அதுபற்றி அம்மாவுக்கு அதிகம்
தெரியாது.

ஆனால் அப்படிக் குத்தியவர்கள்
எல்லாம் கெட்ட பிள்ளைகள் இல்லை .
அது மட்டும் எனக்குத் தெரியும்.

ஹரி
உன்னுடைய இளமைக் காலங்கள்
எப்படியிப்பு போனது?

உன் அன்புக் கூட்டைச்
சிதறவிடாமல் பாதுகாக்கும்
பெற்றோர்கள் கிடைத்தார்களா?

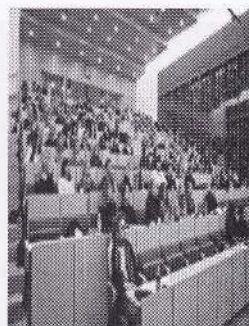
சின்னச் சின்னச் சொற்களால்
உன்னைச் சுட்டு விடாத
நண்பர்கள் கிடைத்தார்களா?
கவினுக்கு எல்லையற்ற இளமைவாழ்வு
எல்லாம் கிடைத்தது.

அப்பா... அம்மா... நண்பர்கள்...
சின்னச் சின்னக் காதல்கள்...
தோல்விகள்... அழகைகள்...
மீண்டும் காதலிகள்...
முற்றாக ஒரு டெனிஷ்
இளைஞனாய் வாழ்ந்தான்.
எங்கள் பிள்ளையாயும் வாழ்ந்தான்.

கைத்தொலைபேசிகள்
எஸ்.எம்.எஸ்.கள்
இ-மெயில்கள்
முன்னாலும் பின்னாலும்
அவனைச் சுற்றி
பின்னிப் பிணைந்திருந்தன...

காட்டாறின் வேகமும் இருந்தது.
கங்கையின் புனிதமும் இருந்தது.
அனைத்தும் அவன் சுட்டு விரலில்!

பல்கலைக்கழகம்
அவனுக்காக
வாசல் கதவைத்
திறந்து வைத்திருந்தது.
வெளியே வந்த அடுத்த கிழமையே
வங்கி ஒன்றின் உப முகாமையாளராக..
அவனது புன்சிரிப்பு வாடிக்கையாளரை
அதிகமாக்கியது.
வங்கியின் கல்லாப்பெட்டியும் மனம்
மிக மகிழ்ந்தது.

அன்பு அவன் வாழ்க்கைத் துணை.
தேடி வந்த சம்மந்தம்
கைகூடியது ஒரு நன்னாளில்,
அவனுக்கேற்ற பிள்ளை
ஆண்டவன் ஆசீர்வதித்தது -
எல்லோருக்குமே பெருமை.

இரசாயனம்
இருவருக்கும்
இனிதே பொருந்தியது.
ஹரிணி
இங்கிலாந்தில் சட்டத்தாரணியானாள்.
பேசி வந்த திருமணம்
பொருந்திப் போனது அவள் வாழ்வு.

25 வயதில் ஒரு மகள்
போன மாதம் அவள்
பாட்டியாகி விட்டாள்.
நான் பூட்டியாகி விட்டேன்.
என் கடுக்கன்தோடு இரண்டையும்
என் பூட்டிக்குக் கொடுக்க இருக்கின்றேன்.

ஹரிணி
தினமும் என்னைத்
தொலைபேசியில் அழைப்பாள்.

வருடத்தில் இரு தடவையாவது
பக்கத்தில் வந்து அமர்வாள்.

நான் ஹரிணியை
நினைத்து ஏங்குவதில்லை.
கவினை நினைத்தும் ஏங்குவதில்லை.
கண் முன்னே நிற்கும்
ரோஜாச் செடிகளாக
நிறைந்து இருக்கிறார்கள்.

ஆனால் என் ஹரி!
எந்தக் காண்டாவன வெய்யிலில்
எந்தக் கள்ளிச் செடியாக
எப்படியப்பு இருக்கிறாய்?

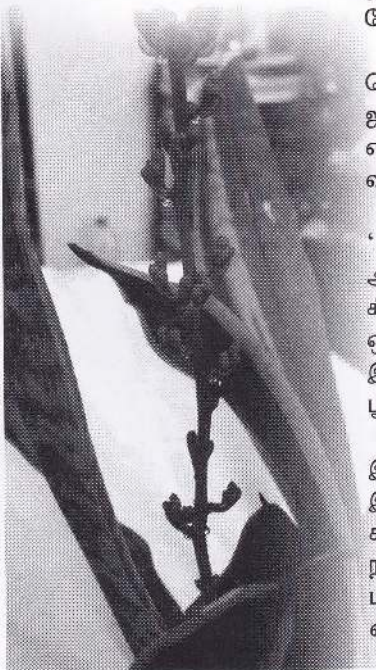
வறண்டு போன இலைகளிலும்
நீ சிரிப்பாய்!
மனது சொல்கிறது -
ஆனால்
மனம் அதனைக் கேட்க மறுக்கிறது.

கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொள்!!
மூச்சு முட்டுகிறது -
ஜன்னலைக் கொஞ்சம் திறக்க
வேண்டும்.

வெளியே வீசும் பலமான காற்று
ஜன்னலோரத்தில் இருந்த
என் அழகானச் செடி ஒன்றை
விழுத்திவிட்டது.

‘மாமியாரின் கூரிய நாக்கு என்பது
அதன் பெயர்’
கிழக்காசிய நாட்டுத் தாவரம் -
ஒரு வகைக் கத்தாளைச் செடி -
இலையுதிர் காலங்களில்
பூத்துத் தன் இருப்பை உறுதி செய்யும்.

இந்தச் செடி...
இந்த மாமியார் செடி...
கடந்து போன என் உலகத்தை
நினைவுபடுத்திக் கொண்டே இருக்கும்.
பக்கம் பக்கமாய்
என்னைப் படம் பிடித்துக் காட்டும்.

ஹரி!

கவினுடன் வாழ்ந்தபொழுது
நான் நல்ல அம்மாவாக இருக்கவே இல்லை.

எப்பொழுதும் போர்...

எப்பொழுதும் சண்டை...

எப்பொழுதும் குண்டு வீச்சுகள்...

எனக்கும் மருமகளுக்கும் இடையில்
பாசத்தைப் பங்கு கொள்ளும் போர்..

கவினைக் கை விட

என்னால் முடியவில்லை.

மூன்று பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பே

தொப்புள் கொடி வெட்டப் பட்டது.

எல்லாம் எனக்கு மறந்து போச்சு.

என் பிள்ளை - முப்பது வயதிலும்

நான் தூக்கித் தொட்டிலில் போடும்

என் பிள்ளை என்ற எண்ணமே

என்னிடம் நின்றது.

என் முரட்டுப் பாசம்

என்னையும் அவனையும் முட்டிக்

காயப்படுத்தி விடும்

என நான் நினைக்கவே இல்லை.

எங்கு போறான்?

எங்கு வாறான்?

சாப்பிட்டானா?

தூங்கினானா?

அவனது தினசரி வாழ்வின்

ஒவ்வொரு பக்கமும்

எனக்கு மனப்பாடமாய் இருந்தது.

அல்லது ஒப்புவி என

ஒற்றைக் காலில் நின்றேன்.

அளவுக்கு மிஞ்சிய அமுதம் அது.

ஒருநாள் நஞ்சாக மாறி விட்டது.

மருமகளைத் தாண்டி

என் கைகள் அவனை

அணைக்கத் தவித்தன.

அவளில் சின்ன ஒரு பொறாமை
கவினுக்கு அம்மா யார்?
நானா? அவளா?

ஹரி!
நீ பார்த்திருக்காத
உன் அம்மாவின் பக்கமடா இது.

கவினுக்கு
ஒவ்வொரு தடவை பசித்தபொழுதும்...
கவினுக்கு ஒவ்வொரு தடவை தாகம்
எடுத்தபொழுதும்...
எனக்கும் மருமகளுக்கும் இடையில்
ஒரு கறுத்த முகில்!
இடி இடிக்காத ஒரு கறுத்த முகில்
ஆனால் அது புழுக்கத்தை தந்தது.

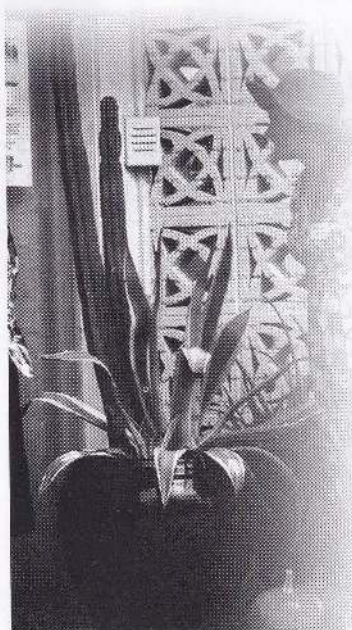
கவின் யாருக்கு?
எனக்கா? அவளுக்கா?

என்னிடம் இருந்து என் பிள்ளையை
எடுத்துச் சென்று விட்டாளா?
எல்லை தாண்டிப் போய்விட்டேன் என
அவன் அழுதிருந்தான்.
என் பிள்ளையை நீ கவனிப்பது
போதாது என எப்பொழுதும் நான்
நெற்றிக் கண்ணைக்
காட்டிக் கொண்டிருந்தேன்.

எங்களுக்குள் எப்போதும் ஒரு மோதல்
முட்டுப்படாத மோதல்
மோதலில் நசங்கியது
என் பிள்ளை கவின்தான்.

ஏன் என் எல்லையைத் தாண்டி
ஓடிக் கொண்டு இருந்தேன்.
ஏன் நான் குருடியாய் இருந்தேன்?

கண்கள் விழித்திருந்தால் சில வேளை
என் எல்லைகள் எனக்குத்
தெரிந்திருக்குமோ?
முட்டாளாய் இருந்திருக்கிறாள்.
உன் அம்மா!

கோபம்!

என் மருமகளில்
நான் கொண்ட கோபம்!
இறுகிப் போன இதயத்தில்
நச்சுப் பாம்பு புற்றெடுத்தது!!
நாக்கு 'படபட' என்று வெளித்தள்ளியது.

அவளிடமும்
அவள் வீட்டில் இராத வேளைகளில்
என் வயதொத்த மற்ற மாமியார்களிடம்,
அவளைப் பற்றி குறை கூறினேன்.
எங்கள் மாமியார் சங்கத்தின்
மையப் புள்ளியே
எங்கள் மருமக்கள்தான்.

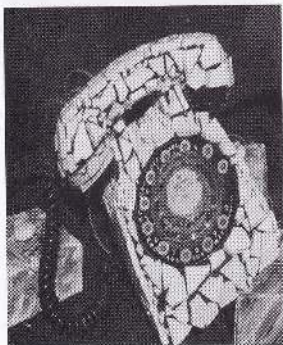
வெட்கமாய் இருக்கடா ஹரி!
தினம் தினம் காத்திருப்போம்.
பிள்ளைகள் வீட்டால் போகும் வரை
பின்பென்ன?
கைகள் எண்களைச் சுற்ற
காற்றில் குசுகுசுக்கத் தொடங்குவோம்.

காதுகளும் நாக்குகளும்
நன்கு நீளும்!
எங்கள் நாக்குகள்
எல்லாத்தையும் வளைத்து வரும்
கொடிய நாக்குகளடா ஹரி அது!

நம்பமுடியுதா ஹரி!
இது உன் அம்மா என்று?
அப்படி என்ன சந்தோசமடா?
எங்கள் பிள்ளை வீட்டுப் பிள்ளையின்
தட்டில் சாப்பிட்டு விட்டு
அதிலேயே துப்பி வைப்பதற்கு...
பஞ்சு மெத்தைத் தந்த
பிள்ளைகளின் கட்டில்களில்
முட்களைத் தூவி வைப்பதற்கு...
ஆனால்
சந்தோசமாக அளவளாவினோம்!!

மருமக்களைப் பற்றி..
பேரப் பிள்ளைகளைப் பற்றி..
சந்தோசமாக அளவளாவினோம்!!

அதன் முடிவு
நன்றாகவே ஞாபகம் இருக்கு!
என் ஆன்மாவில்
நீலத் தளும்பு விழுந்த நாள்!!
என் கவின் தந்த நீலக் கண்டல்!!!

இன்று போல
அன்றும் பலத்தக் காற்று
வேளையுடன் இருட்டிவிட்டது.
தொலைபேசி அலறியது.
கவின் தான் எடுத்தான்.

கணநேரம் தான்
அவன் முகம் மாறியது.
வெளியே தோட்டத்துக்கு
தொலைபேசியை எடுத்துப் போனான்.
ஒரு மணித்தியாலம் கதைத்திருப்பான்.
பின் வீட்டுக்குள் வேகமாக வந்தான்.

‘அம்மா’ எனக் குழறினான்.
கண்ணும் முகமும் சிவந்திருந்தது.
‘ஏன் சத்தம் போடுகிறாய்?’
‘என்ன செய்து வைத்திருக்கிறாய்?’
வாழ்க்கையில்
ஒருமையில் நான்
விழிக்கப்பட்ட முதல் தருணம்.
என்பிள்ளையால்
விழிக்கப்பட்ட முதல் தருணம்.
என் உடம்பு நடுங்கியது.
பயத்தாலா?
அவமானத்தாலா?

அப்பா எதுவும் பேசவில்லை.
பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார்.
நீங்கள், உங்கள் மருமகனைப் பற்றி
மற்றவர்களுடன் கதைத்தீர்களா?

‘என் மனைவி’யைப் பற்றி
என்று அவன் கேட்கவில்லை,
‘உங்கள் மருமகள்’ என்னும்பொழுது
நான் குற்றவாளி ஆகினேன்.

ஆனாலும்,
‘எதைப்பற்றி’
என நா தடுத்தது.
‘எல்லாத்தையும் பற்றி’
அவன் அனலானான்.

கையிலிருந்த தொலைபேசி
நிலத்தில் பறந்தது.
பற்றிகள்.. வயர்கள்..
துண்டு துண்டாக..
என் இதயம்போல.

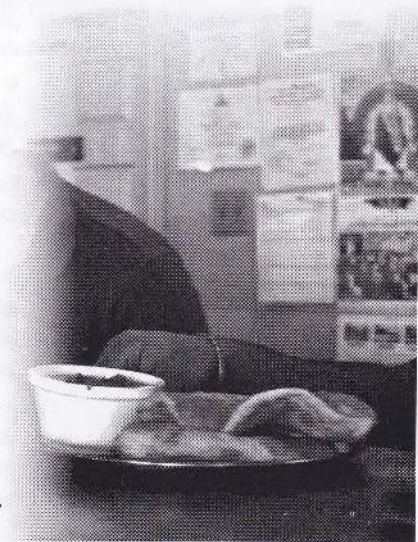
எங்கள் கிழட்டுக் கூட்டத்தைப் பற்றி
அவன் அனைத்தும்
அறிந்து விட்டான்.
எனக்குள் நான் சுருங்கிப்போனேன்.

எனது ‘நான்’ என்னை விட்டு
எங்கோ போய் விட்டது.
எனது நாக்கே
என்னைச் சுட்டு விட்டது.
நான் அழத் தொடங்கினேன்.

அப்பா அவனை விடவும்
என்னில் கோபப்பட்டார்.
எல்லோர் முன்னிலையிலும்
நான் குற்றவாளியாக..
என் மனச்சாட்சிக்கு முன்பாய்,
நான் ஆயுள் கையாக...

அன்றிரவு
வீட்டில் யாருமே
சாப்பிடவில்லை...
மௌனம்!
எல்லோரைச் சுற்றியும்
மௌனம்.

என் கையால்
என் இதயத்தில் குத்திய
முட்களை எடுக்க
முயன்று முயன்று கைகள் தோற்றன.

நாட்கள்..
கிழமைகள்..
மாதங்கள்..
எனக்கும் மருமகளுக்கும் இடையில்
மௌனத்திரைகள்
இரும்புத் திரைகளாகின.
கவினால் எதுவும் செய்ய
முடியவில்லை.

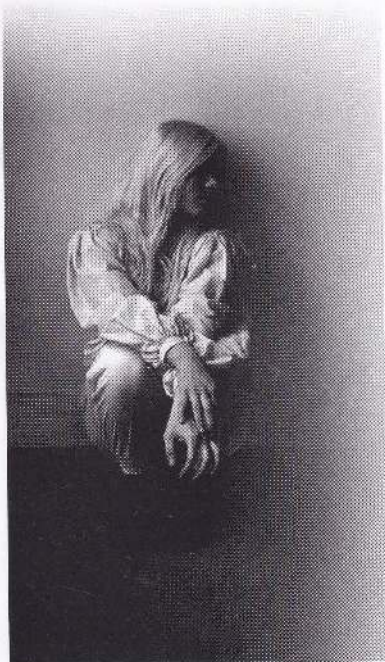
முட்டைக்குள் இருக்கும்.
குஞ்சு போல் அறைக்குள்ளேயே
அடைபட்டு இருந்தேன்.
பிள்ளைகளைத் தவிர எனக்கு
எதுவுமே தெரியவில்லை.

மகாராணியாக உலாவினேன்.
இன்று கைதியாகிப் போயிருந்தேன்.

எல்லையைத் தாண்டிய
படைவீரர்கள்.
பொறிக்கிடங்கில் விழுந்ததுபோல..
தாயைத் தேடும்
பிள்ளைகள் போல..
நான் ஏன் பிள்ளைகளின்
அன்புக்கு ஏங்கினேன்?
மருமகளையும்
பேரப்பிள்ளைகளையும்,
ஏன் என் பிள்ளைகளாக
நினைக்கவில்லை.
அவளும்,
ஒரு தாய் வயிற்றுப் பெண்தானே -
ஹரிணி போல!

எப்படி முடிந்தது.
என்னால் என்னை ஏமாற்ற?
எப்படி முடிந்தது
எனக்கு நானே கரி பூச!

அப்பா
என்னை விட கஷ்டப்பட்டார்.
என்னாலே கஷ்டப்பட்டார்.

ஒருநாள் முழுக்க
அவர் தூங்கவே இல்லை.
விடியும் பொழுது சொன்னார்.
நாங்கள் வேறு வீடு போவோம் என.
நான் மறு வார்த்தை பேசவில்லை.
ஒத்துக் கொண்டேன்.

எங்கள் பிரிவு
என் பிள்ளைக்கு
அமைதியைக் கொடுக்கும்.
நிம்மதியைக் கொடுக்கும்.
எங்கள் பிள்ளைக்கு
அது நாங்கள் கொடுக்கும்
மிகப் பெரிய பரிசு.
தன் கூட்டில்
தானாய் வாழ
நாம் கொடுக்கும் பரிசு.

35 வருடங்கள்
எம் பிள்ளையாக இருந்து விட்டான்.
போதாதா இது எமக்கு?
தொப்புள் கொடியை
கைவிட வேண்டும்.
இனிமேலும் அதனால்
கட்டி வைக்கக் கூடாது.
எங்கள் காலம் முடிந்து விட்டது.

ஒரு கிறிஸ்மஸ் காலையில்
புது வீட்டுக்குப் போனோம்.
புதிய விளக்குகள்...
புதிய வெளிச்சங்கள்...
புதிய துணைகள்...
புதிய சூழல்கள்...
அப்பாவும் நானும் தான்
அங்கு அரசனும் அரசியும்.
அப்பாவும் நானும் தான்..
அங்கு தாயும் பிள்ளைகளும்.

இப்பொழுதெல்லாம்
எங்கள் வீட்டு தொலைபேசிகள்
கண்கணப்பதே இல்லை.

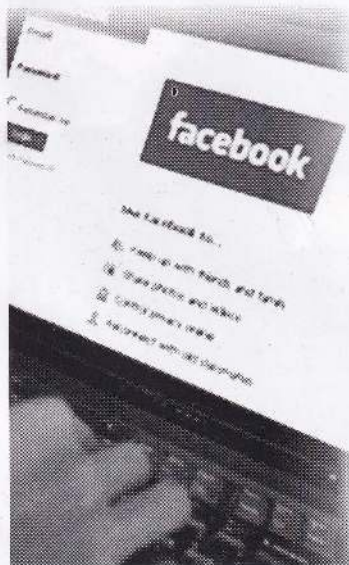
ஒன்று தெரியுமடா ஹரி!
இங்கு வந்த பின்பு தான
உன்னை அதிகமாகவே
இழந்து போயிருக்கும் உணர்வு.
பற்றிப் படர என்றும்
எனக்கு ஒரு தாய்மரம் தேவை போலும்.
மனம் தளராத விக்கிரமத்திதன் போல
எனது தேடல் தொடங்கியது.

சுகிளில், யூ ரியூப்பில் எல்லாம்
எங்கள் தேடல் தொடங்கியது.
எத்தனையோ கவிதைகள் படித்தோம்.
படிக்கும் பொழுது - அது
நீயாக இருக்காதா என ஏக்கம்?
எத்தனையோ பாடல்கள் கேட்டோம்.
அது உன்னுடையதாய் இருக்காதா
என ஏக்கம்?
எத்தனையோ படங்கள் வரும் போது
அதில் கதாநாயகனாக
நீ இல்லையா என ஏக்கம்?

ஹரி!
உனக்கு இழப்பு என்பது
என்றும் வரக்கூடாதடா.
இழப்பின் இருளில்
மூழ்கி விடாதே.
இழப்பின் வடுக்களைத்
தோண்டித் தோண்டி புண்ணாக்காதே.
அதை ஆறவிடு.

புது ரத்தமும்
புதிய காற்றும்
உன்னை
ஆற்றுப்படுத்தும்,
புதிய மனிதனாய்...
தினம் தினம் புதிய மனிதனாய்...
அவதாரம் எடு.

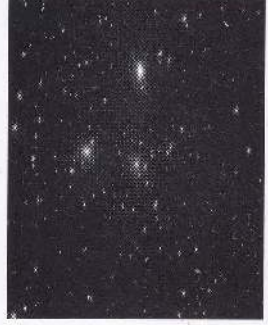
எல்லோரையும்..
அள்ளி அணை.
அது கடவுள் உனக்கு தந்த வரமடா -
என் ஹரி கிருஷ்ணா!

ஹரி!

இப்போ இரவு மணி 12.

தெளிந்த வானமெங்கும் நட்சத்திரங்கள்.
அமைதியின் ஆட்சிக் கட்டிலில்
அயர்ந்து தூங்குகின்றது ஆன்மா.
உன்னுடன் இருந்து..
விளையாட வேணும் போலிருக்கு.
என் ஹரி கிருஷ்ணாவுடன் இருந்து
விளையாட வேணும் போலிருக்கு.

கனவுலகத்தில் நான் கட்டியிருக்கும்.
கோட்டை கொத்தளங்களுக்கு
என்னுடன் வா!

அது

உனக்கும்

உன் மனைவிக்கும்

உன் பிள்ளைகளுக்கும்

நான் கட்டி வைத்திருப்பது.

சுற்றிவர நான் வளர்த்திருக்கும்.

பூந்தோட்டம்

எனது மருமகளுக்கு..

இல்லை... என் மகளுக்கு!

கோடைகால ஊற்றும

கற்களிடையே வளைந்தோடும்

அருவியும்

உன் பிள்ளைகளுக்கு!

நான் செய்து வைத்திருக்கும்.

பணியாரங்களை

உன் பிள்ளைகளுக்குக் கொடு.

எஞ்சியிருந்தால் நீ உண்ணு.

நான் வேண்டி வைத்திருக்கும்.

நகைகளை உன் மனைவியைப்

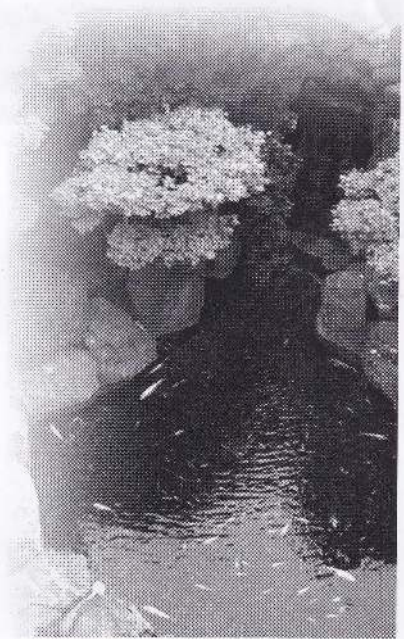
போடச் சொல்லு.

அழகாய் இருக்கிறாய் என

அடிக்கடி சொல்லு.

அடிக்கடி உன் மனைவியிடம்

‘ஐ லவ் யூ’ என்று சொல்லு.

நாம் போகும் பாதை,
எல்லாம் இருட்டாய் இருக்கிறது.

சூரியனைப் பிடித்து
உன் சிவத்த ரங்கு பெட்டியுள்
அடைத்து வைத்திருக்கின்றேன்.
அதனையும் கையுடன் எடுத்து வா!

‘இரவு வணக்கம் யசோ அம்மா’
இரவுத் தாதி சாரா.
‘நித்திரைக் குளிசை எடுத்தீர்களா?’
நித்திரைக் குளிசை எடுத்தால்,
கனவின் தேசத்துக்குப் போக முடியாதே?
‘என்ன சொல்லுகின்றீர்கள்?’
உங்களுக்கு மறதி அதிகமாகி விட்டது.’
சுனிந்து என்னை
முத்தமிட்டுவிட்டுப் போகின்றாள்.

ஹரி!
நீ வா
என் கனவுலகை வந்து பார்...
கண்களை மூடு...
என் கண்மணியே கண்ணுறங்கு

**இப்படிக்கு
அன்புள்ள அம்மா..**

9. எண்பது வயதில் ஒரு பிள்ளையைத் தத்தெடுத்தேன்

டே ஹரி!

வின்டர் என்னும்

‘இராட்சத தேவதை’ தன்

வெள்ளைச் சிறகுகளை

விரித்தபடி வந்து அமர்ந்து விட்டாள்.

எங்கும் வெண்மை.

குளிர வைக்கும் வெண்மை.

தொட்டு விட்டால்

உதிர்ந்துவிடும் மகரந்த மணிகள் போல

எங்கும் வெண்மை.

இலைகளில்...

கிளைகளில்...

தாழ்வாரங்களில்...

நடைபாதைகளில்...

பூப்போல..

பூப்போல..

உன் இரு கைகளை விரித்தபடி

என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றாய்.

இது தான் நீ எனக்கு தந்த

கிறிஸ்மஸ் பரிசா?

கனவில் இன்று நீ வந்தாய் - ஆனால்

உடனே போய் விட்டாய்.

மீண்டும் கண்ணை மூடிப்பார்த்தேன்.

நீ திரும்பி வரவேயில்லை.

உன் சிரிப்பு மட்டும்

அடுத்த கிறிஸ்துமஸ்வரை போதும்.

இந்தப் பூக்கள்

இந்தப் பனிப்பூக்கள்

இன்று மாலையோ

இல்லை நாளையோ

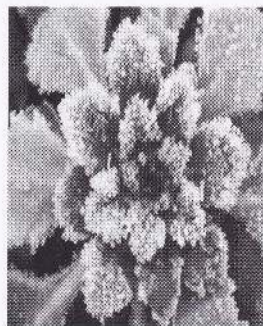
பனிக்கட்டிகளாகி விடலாம்.

விறைத்த மனிதர்களைப் போல..

மோதினால் உடையலாம் எலும்புகள்.

சறுக்கினால்..

சக்கரநாற்காலியில் தான் மீதி வாழ்வு.

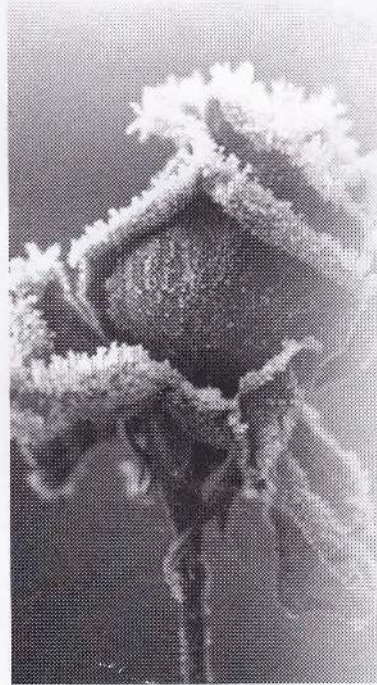

பார்த்தியா இயற்கையை
பூ புயலாகும்
பூ பாரையாகும்
பூ மரணிக்க செய்யும்.
இன்னும் வடக்கே
உள்ள பனிப்பாறைகள்
உருகினால் உலகமே தாண்டு விடும்.

ஆனால்,
அதிலிருந்தும் நீ எழுவாய்.
அந்த நாளிற்கு தானே
காத்திருக்கின்றேன்.

‘காலை வணக்கம் யசோ’
இது காலைத் தாதியின்
திருப்பள்ளி எழுச்சி
கனவினில் சிறைப்பிடித்த
உன்னைக் கை விட
என் கண் இமைகள் மறுக்கின்றன.
ஆனாலும் கண்விழிக்க வேண்டும்.

இரவு பூத்திருக்குது...
பனி கொட்டியிருக்க வேண்டும்!
திட்டி திட்டியாய்...
எங்கினும் பனி.
சூரியக் கதிர்களை
தெறித்துவிடும் கண்ணாடிப் பாளமாய்
எங்கும் பனி.
இப்பொழுது பூமிக்கு
இரட்டை வெளிச்சம்.
இரட்டைக் குளிர்மை.

சூரிய வெப்பம் பனியிடம் தோற்று
குளிர்ந்த காற்றுப் போல..
சுபாஸ் கபேக்குகள் போனது போலே
இருக்குமடா!

டே ஹரி!
நீ என்னிடம் வந்துவிடு.
நீ பனியைப் பார்த்ததில்லையே..
இந்த வெள்ளை உலகத்தை..

எந்தக் கறையோ, கறுப்புப் புள்ளிகளோ..
படியாத இந்த வெள்ளை உலகத்தை
வெளியே போய் நின்று பார்..
உன் ஆத்மா பரிசுத்தப்படும்!
அழுக்குகள் கழுவிச் செல்லப்படும்!!

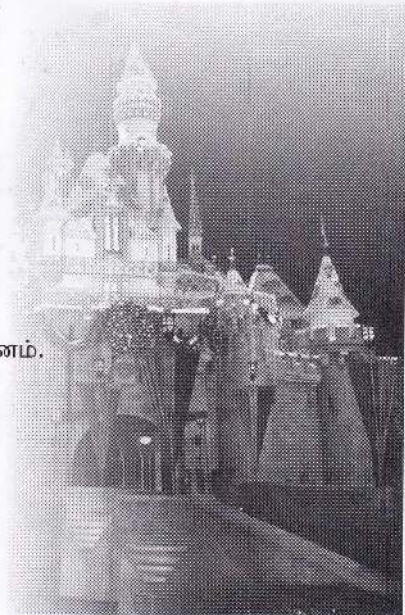

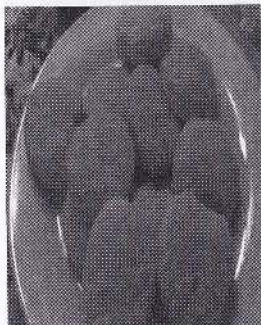
என்ன சொன்னேன்?
விசர்க் கிழவி நான்
அழுக்குகள் என்றா?
என் ஹரியில் அழுக்குகளா?
நீ அப்பழுக்கற்றவனடா!
அப்படியேதான் இன்றும் இருப்பாய்!!

வெளிவாங்கில்
சூல்வைவ் கிழவி உட்கார்ந்திருக்கின்றாள்.
கழுத்துக்கு மௌளரும்
தலைக்கு தொப்பியும்
கையுக்கும் காலுக்கும்
கையுறையும் காலுறையும் போட்டபடி..
மெது மெதுவாய் விழுந்து
கொண்டிருக்கும்
பனி மழையைப் பார்த்தபடி..
இளமைக் காலங்களை
இரைமீட்டியபடி..
அவளைத்தாண்டிச் சொல்லும்
ஒவ்வொருவருக்கும் எழுந்து குனிந்து
கை குலுக்கிக் கொள்கிறாள்.
வரவிருக்கும் கிறிஸ்மசின் வாழ்த்தை
இப்பொழுதே சொல்வதில்
அப்படி ஒரு ஆனந்தம்.

கிறிஸ்மஸ்!
இது பாலன் பிறப்பு மட்டுமில்லை.
பழைய உறவுகளைப் புதுப்பிக்கும் தினம்.
உள்ளே உறவுகளை
இறுக்கி வைத்திருக்கும் தினம்.

கடைகள்..
வீதிகள்..
மாடிக்கட்டடங்கள்..
அலுவலகங்கள்..

வீடுகள்..
 வீட்டு ஜன்னல்கள்..
 சமையலறைகள்..
 சாப்பாட்டு மேஜைகள்..
 எங்குமே கிறிஸ்தம்..
 கண் சிமிட்டும்
 சித்திரக் குள்ளர்களின் சித்திரங்கள்
 வீதிகளில்.. வீட்டுக் கூரைகளில்..
 பாடசாலைகளில்... வீட்டுப்
 படலைகளில்..
 கரம்பு குத்திய தோடம் பழங்கள்..
 கறுவாப்பட்டை மணம் கிளப்பும்
 பலகாரங்கள்..
 சீனியில் வறுத்தெடுக்கும்
 பாதாம் பருப்பின் மணங்கள்..
 குண்டுத் தோசை போன்ற
 ஆப்பிள் பணியாரங்கள்..
 சின்ன சின்ன வாசனைகள்..
 டென்மார்க்கை நிறைத்திருக்கும்!

நண்பர்களாக..
 குடும்பங்களாக..
 புதுக் காதலர்களாக..
 பழைய காதலர்களையும்
 மறக்காதவர்களாக..
 யாரோ ஒருவர்
 யாரோ வீட்டு மேசை
 மெழுகுதிரி முன்னே
 அமர்ந்திருப்பார்கள்.

யாருமே இல்லாதவர்கள் -
 சில வேளைகளில் தற்கொலை
 செய்து கொண்டு இருப்பார்கள்.

எனக்கு எல்லாமே இருக்கு.
 எல்லாருமே இருக்கின்றார்கள்.
 நீ மட்டும் அருகில் இல்லை.

மரியாக்கும் அவள் பிள்ளை
 அவளிடம் இல்லை.
 எனக்கும் என் பிள்ளை
 என்னிடம் இல்லை.

“என் பாலன் பெத்தலகேமில் பிறந்தான்!
ஹல்லேலூயா.. ஹல்லேலூயா..
ஏழைத்தாய் பெற்ற இராஜகுமாரன் அவன்...
ஹல்லேலூயா.. ஹல்லேலூயா..”
கிறிஸ்டினா
தன் உச்சக் குரலில் பாடுகிறாள்.

மரியாவின் பாடல்
எனக்கும் பொருந்துகிறது.
கிறிஸ்டினா பாடி முடித்ததும்
எனக்கு மீண்டும் மீண்டும்
கேட்கிறது.

தொப்புள் கொடி..
கருவில்..
பிறப்பில்..
வளர்ப்பில்..
தாயாகினால் தானடா
இந்த சுகம் தெரியுமடா.
எல்லையில்லாதது..
எல்லை கடந்தது..
வானுயர்ந்தது..
உன்னால் நான்
அனுபவித்தேனடா.

பத்து வருடங்களுக்கு முன்
அதுவும் ஒரு கிறிஸ்மஸ் காலை
நானும் 80 வயதில்
ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றெடுத்தேன்.

நம்புவியா ஹரி!
அப்பா குழந்தையானார்!

ஆமடா ஹரி
அப்பாக்கு முளை
தடுமாறிப்போச்சு.
டிமென்ஸ் எண்டு பேராம்.
எத்தனையோ புத்தகத்தைப்
புரட்டிப் பார்த்தேன்.

மாறாட்டம் என்கினம்.
ஆனால் அவர் குழந்தையாயிட்டார்.

என் சொல் கேட்டு நடக்கும்
குழந்தை ஆகிவிட்டார்.

எல்லாம் ஒரு வினா
நாளில் தான் ஆரம்பித்தது.
அவருக்கு
எல்லாத்திலும் எரிச்சலாயும்
சினமாயும் இருந்தது.
எல்லாத்திலும் தடுமாற்றமாயும்
கோபமாயும் இருந்தது.
எல்லாத்திலும் மறதி. பின் கோபம்..
எல்லாத்திலும் மறதி. பின் எரிச்சல்..
பின் மறதி மட்டும் தான்!
வேறெதுவுமில்லை.

திறப்பு வைத்த இடம் ஞாபகம் இல்லை.
கையுறை வைத்த இடம்
ஞாபகம் இல்லை.
டைரி வைத்த இடம் ஞாபகம் இல்லை.
கடைசியில்..

அவர் பெயர் அவருக்கு
ஞாபகம் இல்லை.
நேரத்திற்கு நேரம்..
நாளுக்கு நாள்..
கிழமைக்கு கிழமை..
சூடிக் கொண்டே வந்தது.

சண்டை

எதற்கெடுத்தாலும் சண்டை.
‘இதுதானா எங்கள் அப்பா’ என
நம்பவே முடியவில்லை.

பணி விடாது கொட்டிக் கொண்டிருந்த
ஒரு காலைப் பொழுது..
கைத் தொலைபேசி அழைத்தது.
அப்பாதான் எடுத்தார்.
“ஹலோ.. ஹலோ..”
வைத்து விட்டார்.

எனக்கு கோபம் -
யாருக்கு என்ன அவசரமோ?
மீண்டும் அடித்தது.

எடுக்க வந்தார்.
நானே எடுத்தேன்.
அது அவருக்கு கோபம்.

மறு முனையில் கவின்.
எனக்குக் கண் கலங்கியது.
கவினை அப்பாக்கு தெரியவில்லை என்று.

அந்தக் கிழமை முழுக்க
முறையிட்டுக் கொண்டேயிருந்தார்.
பனி நிற்குதில்லையாம் -
தனக்குத் தலையிடியாம்.
பனி நிற்குதில்லையாம் -
தனக்குத் தலைசுற்றாம்.
பனி நிற்குதில்லையாம் -
தனக்கு நிற்க ஏலாமல் இருக்காம்.

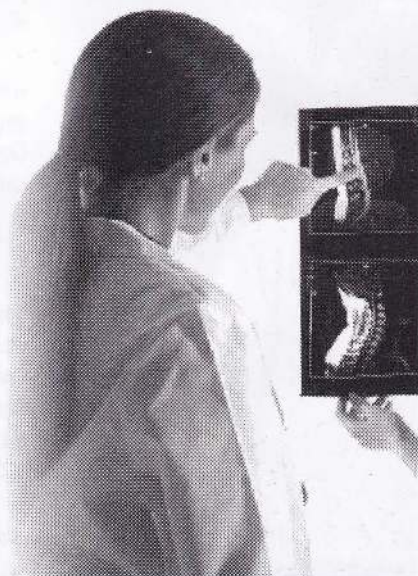
கடைசியில் ஆஸ்பத்திரியில் ஒருநாள்...
கவினும் எங்களுடன் வந்திருந்தான்.
தலையைப் படம் பிடித்தார்கள்.
டெமென்ஸ்சாம்!

முனையின் கலங்கள்
கொஞ்சம் கொஞ்சமாக..
இறக்கத் தொடங்குமாம்..
நரம்புத் தொகுதி
கொஞ்சம் கொஞ்சமாக
ஈடாத் தொடங்குமாம்.

எல்லோரும் கவலைப்பட்டோம்.
அப்பாவின் அடையாளம்...
அப்பாவின் ஆளுமை...
அப்பாவின் தன்னம்பிக்கை...
அப்பாவின் சந்தோஷங்கள்...
கொஞ்சம் கொஞ்சமாக
இறக்கத் தொடங்குமாம்.

சரிந்த பாதையில்
தள்ளாடத் தொடங்கியது
அவர் வாழ்க்கை!

கதைப்பது கொஞ்சம்
கொஞ்சமாய் குறைந்தது.

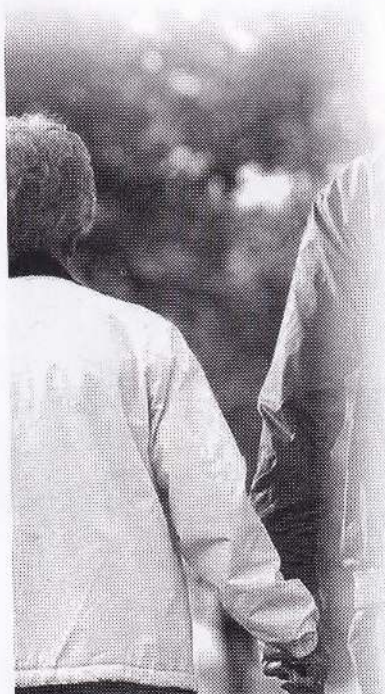

சொல்லும் சொல்லும் முட்டவில்லை.
முட்டிய சொல்லுகள்
முற்றுப் பெறவில்லை.
தொடர் குறியையும்,
முற்றுப் புள்ளியையும்
நானே போட்டு அனைத்தையும்
விளங்கிக் கொண்டேன்.

கவினும் மருமகளும்
மறுபடியும் வீட்டை வரக் கேட்டார்கள்.
நான் மறுத்து விட்டேன்.
அப்பா மாட்டேன் எனத்
தலையாட்டினார்.
இனி ஒரு பாரம் -
எங்கள் பிள்ளைகளுக்கு வேண்டாம்.

எனக்கு ஹரிகிருஷ்ணா இருக்கின்றான்.
அது துணியைத் தந்தது.
எமக்குத் தோன்றாத்
துணையை தந்தது.

நம்புவினா ஹரி?
நீ பிறந்த பொழுது அம்மா சொன்னா
“எங்கள் வீட்டில்
கிருஷ்ணர் பிறந்திருக்கிறார்” என்று.

எங்கள் குடும்பங்களில்
குழந்தைகளை
தெய்வங்களாய்ப்
பார்ப்பதுதான் வழக்கம்!
நீ எங்களுடன் இருந்தபொழுது
நீ எங்களுக்கு தெய்வமாகவில்லை.
நீ எங்களைப் பிரிந்து
அன்றிலிருந்து
எமக்கு தெய்வமானாய் -
என்னுடன் எங்கும் நின்றாய்.
எங்குமாய் நின்றாய்.
நீயே தெய்வமாய்..
நீயே வழிகாட்டியாய்..

எங்கள் வைத்தியர்கள்
வைத்தியத் தாதிகள்

அவசரகால வண்டிகள்
அதன் ஒட்டுநர்கள்
அனைத்தையும் கடவுளாய் பார்த்தேன்.
ஹரியாகப் பார்த்தேன்!

ஆதலினால் அப்பாவை
கலங்காமல் பார்த்தேன்.
அப்பா அதிகம் பேசாமல் விட்டாலும்
அதிகமாகக் கவலைப்பட்டார்.
கண்களில் அது தெரிந்தது.
வயோதிப மடத்தில்
தன்னை விடக் கேட்டார்.
நான் மறுத்து விட்டேன்.

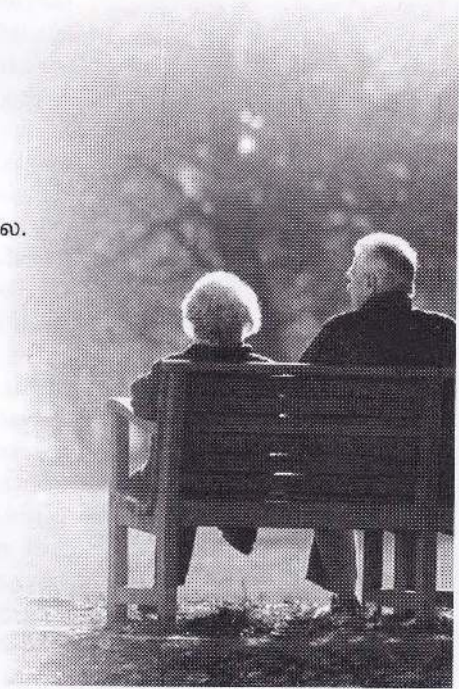

டிமென்ஸுக்கு எதிர்வினை
மருந்து கொடுக்கப்பட்டது.
கொஞ்ச நாள் உதவி செய்தது.
ஒன்றாக நடந்து போனோம்.
ஒன்றாக சாப்பிட்டோம்.
ஒன்றாக கதைத்தோம்..
ஒன்றாக மாலையில் டி.வி. பார்த்தோம்.
ஆனால் எதிலுமே ஓட்டவில்லை.

கவலை அவரின் ஒவ்வொரு
முகத்தசையிலும் தெரிந்தது.
எனக்கு பாரமாய் இருக்கின்றேன்
என்ற கவலை
உன்னைத்தினம் தினம்
நான் தேடுகின்றேன் என்ற கவலை.
உன்னை விட்டு விட்டுத் தான்
வந்து விட்டேன் என்ற கவலை.

அப்பா வேற்று மனுஷனானார்.
சாப்பிட மறுத்தார்.
குளிக்க மறுத்தார்.
தூங்க மறுத்தார்.
சவரம் செய்யாத
தாடியும் மீசையும்...
தலையைச் சாய்த்து
முகட்டைப் பார்த்தபடி.

ஒருநாள் தோட்டத்தில்..
பூ பிடுங்கி வரப் போயிருந்தேன்.

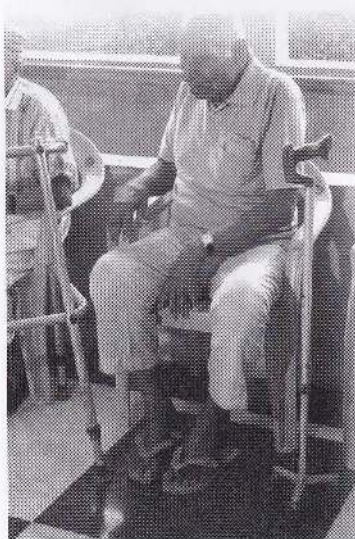

வந்து பார்த்தபொழுது
அப்பாவைக் காணவில்லை.

கவினைக் கூப்பிட்டேன்.
உறவினர்களை கூப்பிட்டோம்.
நண்பர்களைக் கூப்பிட்டோம்.
கடைசியில் ஆஸ்பத்திரியில்
போய்ப் பார்த்தோம்.
எங்கும் காணவில்லை.
கவினின் கார்
ஒடிக்கொண்டே இருந்தது.

உன்னை இழந்த இரவு போல
உலகத்தில் நான் தனித்திருந்த
இரண்டாவது நாள் அது.

நடுச்சாமம் தாண்டியிருக்கும்.
போலீஸ் கொண்டு வந்து
இறக்கினார்கள்.
'எங்கே போனீர்கள்?'
சொல்லத் தெரியவில்லை.
உடம்பெல்லாம் குளிர்ந்திருந்தது.
அப்பாவைப் பார்க்க
ஈரல்குலை நடுங்கியது.

புகையிர நிலையபடியில்
பிச்சைக்காரர்களுடன்
படுத்திருந்தாராம்.
போலீஸ்காரர்
சொல்லி முடிக்க முதல்
வாய் விட்டு அழுதுவிட்டேன்.

பின்பு...
நாளுக்கு நாள் மோசமானார்.
அனைத்தும் நான் தான்.
சாப்பாடு கொடுக்க...
குளிக்க வார்க்க... தலை சீவ...
என் கையில் ஆண்டவன் 80 வயதில்
ஒரு ஆண்பிள்ளையைத்
தந்திருக்கிறான் என
நினைத்துக் கொண்டேன்.

கவின் கட்டாயமாகச் சொன்னான்.
அப்பாவை வயோதிப மடத்தில்
விடச்சொல்லி
நான் முடிந்த வரை போராடினேன்.
நானே எல்லாமாய் நின்று பார்த்தேன்.
முடியவில்லையடா ஹரி!

பகலில் மட்டும்
இளைப்பாறும் இடம் ஒன்று உண்டு.
காலையில் கூட்டிப் போவார்கள்.
மாலையில் கூட்டி வருவார்கள்.
ஆரம்பத்தில் நானும்
அவருடன் போவேன்.
அவருடன் வருவேன்.

சில வேளைகளில் என்னை ஏசுவார்.
அவரையறியாமலே என்னை ஏசுவார்.
தன் மகன் ஹரியிடம் சொல்லி
தாதிமாரை இடமாற்றம்
செய்வேன் என ஏசுவார்.
சிலவேளைகளில் அவர் ஏசுவது
யாருக்கும் விளங்காது.
யாருக்கும் வரக்கூடாதா - இப்படி
ஒரு நிலைமை.

பழுத்த மரம்
எத்தனை நாளைக்கு கல்லெறியை தாங்கும்.
ஒருநாள் அப்பாவை திருப்பி ஏசிவிட்டேன்.
வைத்திய தாதிகள் என்னை வரவேண்டாம்
என்று விட்டுவிட்டார்கள்.

பிறகு பகலில்
அப்பாவின் துணிகளைத் தோய்த்து,
அப்பாவின் கட்டில்களை விரித்து,
அப்பாவின் வேலைகளைத்
தனியே உன்னுடன் சேர்ந்து செய்வேன்.

ஒருநாள் பெரிதாக அழுதார்.
நானும் அழுதேன்.
இருவருமே மரணித்து விடுவோம்
எனச் சொன்னார்.
பாவமாய் இருந்தது..

தனியாகப் போக
பயமாய் இருக்குது என்பார்.
அன்று நான் சாப்பிடவேயில்லை.

நல்ல காலம்
உறவினர்கள் சங்கம்
என்ற ஒன்று - அதில்
இதே வருத்தத்தைப் பற்றி
ஒரு கூட்டுப் பறவைகளாய்
ஒருவருக்கொருவர் ஆறுதலாய்
பேசிக்கொண்டு இருப்போம்.

அது எனக்கு பெரிய
பக்குவத்தை தந்தது.
80 வயது பிள்ளையை
தோளில் தூக்கிப் போடும்
பக்குவத்தைத் தந்தது.

ஒருநாள் எனக்கு காய்ச்சல்
அனலாய் அடித்தது.
தலையிடி
தலைச்சுற்று
உடம்பு முழுக்க வலி
கட்டிலில் சுருண்டு படுக்க விருப்பம்
அப்பாவைப் பார்க்கவே முடியவில்லை.
தண்ணி தண்ணி எனக் கேட்கிறார்.
எடுத்துக் கொடுக்க முடியவில்லை.

வயோதிபமட வீடு!
மீண்டும் வந்து வாசலைத் தட்டியது.
எங்கள் வீட்டின் பின்புறம் தான்
அப்பாவை என்னுடன் வைத்து
வேதனைப்படுத்த விரும்பவில்லை.
கவினும் 'ஓம்' என்றான்.
அப்பாவை வயோதிப மடத்தில்
விட்டோம்.

நிலம் வெளிக்கப் போய்விடுவேன்.
பகல் முழுக்க பக்கத்தில் இருப்பேன்.
நிலம் கருக்க வந்து விடுவேன்.

அப்பாவும் சந்தோசமாய் இருந்தார்.
பிந்திப் போனால் போதும்...
கதைக்கவே மாட்டார்.

சின்னக் குழந்தையடா -
உன்னைப் போலே!

எல்லாம் கொஞ்ச நாளைக்குத் தான்.
பின்பு கூட கூட நித்திரை
கொள்ளத் தொடங்கினார்.
நோயின் கைகளுக்குள் போகின்றார்
எனப்பட்டது.

ஒரு நாள் சொன்னார்..
'ஹரியைக் கூப்பிட்டுப்
பார்க்க வேண்டும்' என்று...
அதுதான் அவர் கதைத்த
கடைசி வார்த்தை.

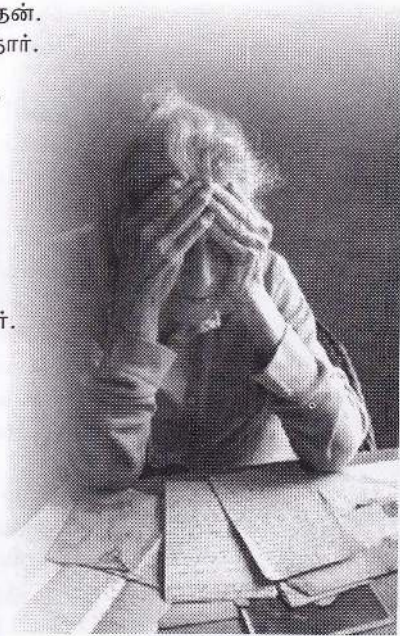

அடுத்த நாள் இரவு கட்டிலில்
இருந்து விழுந்து விட்டார்.
கவினும் நானும் உடனே போனோம்.
அம்புலன்சில் அப்பாவை ஏற்றிக்
கொண்டு இருந்தார்கள்.
நாங்களும் ஏறிக்கொண்டோம்.

கவின் ஒரு கையைப் பிடித்தபடி..
நான் மறு கையைப் பிடித்தபடி
நான் அவரைப் பார்த்தபடியே இருந்தேன்.
அவர் என்னைப் பார்த்தபடியே இருந்தார்.
'கண்ணை மூடி
'நிம்மதியாய் நித்திரை கொள்ளுங்கள்'
என்றேன்.

அப்பாவின் முகத்தில்
எந்தப் பயமும் இல்லை.
எந்த வலியும் இல்லை.
எந்த சத்தமும் இல்லை.
ஆண்டவன் கைகளில் உறங்கி விட்டார்.

என்னுடைய அப்பா
அம்மா
பிள்ளை
நண்பன்
உன்னுடைய வழிகாட்டி
எல்லாம்
எல்லாமாய் இருந்தவர்
போய்விட்டார்.

ஹரி!

அவரைப் பற்றி எழுதுவது கடினமடா...
அப்பாவின் இழப்பு...
அது யாருக்கும் தெரியாத வேதனை.
அவரோடு இருந்து கதைக்கணும்
போல இருந்தது.
அவரோடை குரலைக் கேட்க வேணும்
போல இருந்தது.

அவருடன் சண்டையிட வேண்டும்
போல இருந்தது.
ஆனால் எதுவுமே இல்லாமல் இருக்கும்.
கொடுமையடா அது!!

உலகமே விழித்திருக்கும்
நடுவில் நான் இருட்டில் நின்றிருப்பேன்.
எழுத கண்களால் ஓடுதடா -
விக்கி விக்கி அழுகின்றேனடா.
மூச்சு முட்டித் தொண்டை அடைக்குதடா.
எங்கே பெரிதாக அழுதிடுவேனோ எனப்
பயமாய் இருக்கடா..

பொறு ஹரி!
கொஞ்சம் ஒவ்வெடுத்துக் கொள்கின்றேன்.

ஹரி!
இப்ப பின்னேரம் ஆறாகிவிட்டது -
மன அழுத்தக் குளிசைப் போடவேணும்.

மன அழுத்தம்!
எனக்கென்னடா அழுத்தம்
அப்பாவை வடிவாய்ப் பார்த்து விட்டுட்டேன்.
கவினையும் ஹரிணியையும்
நல்லாவே வளர்த்திட்டேன்.
பேரக்குழந்தைகள் அத்தனையும்
உன்னைப்போல...

நீயும் நல்லாய் இருப்பாய்.
ஆனாலும் நான் மன அழுத்தக்
குளிசை எடுக்க வேண்டுமாம்.
எடுத்திட்டுப் போறேன் போ..
என் இழப்புகளுக்கு தானடா

குளிசைகள் வேண்டும்.
அது இவர்களிடம் இல்லை..

எங்கள் கிராமம்
எங்கள் கோயில்கள்
எங்கள் பொங்கல்கள்
எங்கள் சடங்குகள்
எங்கள் மனிதர்கள்
எங்கள் இருப்புகள்

அத்தனையும்
தொலைத்த எனக்கு எங்கடா
குளிசைகள்?

இதுகளை வாசித்து
நீ அழாதே.
என் எழுத்துக்கள் உன்னைத்
தெரியப்படுத்த வேண்டும்.
கோழையாக்கக் கூடாது.

மரணத்தைப் பற்றி நினைக்காதே.
மரணம் எல்லா இடங்களிலும் உண்டு.
எங்கள் கண்களுக்கு அவை
தெரிவதில்லை.
உனக்கொரு கதை தெரியுமா?
பிள்ளையை இழந்த ஒரு தாய்..
புத்தரின் காலைக் கட்டிக்கொண்டு
அழுதாள்.

‘மரணம் நிகழா வீட்டில் இருந்து
ஒரு சிறுகை கடுகுடன் வா’ என
அனுப்பி வைத்தார் புத்தர்.
தேடினாள்..
தேடினாள்..
கடுகைக் கடலளலவு தேட முடிந்தது.
ஆனால்,
ஒரு கடுகுமணியைக் கூட
மரணம் நிகழா வீட்டில் இருந்து
பெறமுடியவில்லை.

அப்படித்தான் ஹரி
நேற்று அப்பா -

நானை நான்.
நீ எதற்கும்
கவலைப்படாதே!

அம்மா மட்டும்
கவலைகளுடன் இல்லை...
இன்னும்
ஆயிரம் ஆயிரம் அம்மாக்கள்...
அவரவர் கவலைகளுடன்...

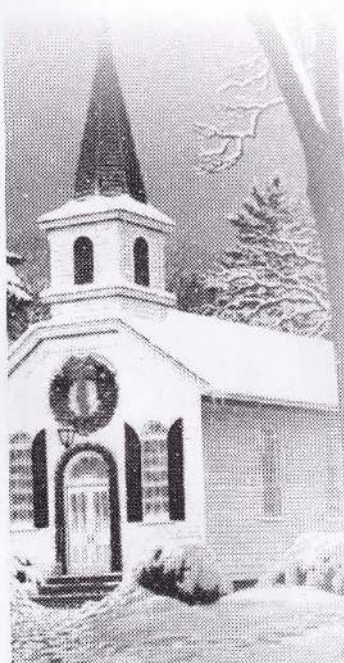
கேட்குதா உனக்கு
தேவாலயத்தின் மணிச்சத்தம்.
இன்று கிறிஸ்மஸ்!
பாலன் பிறப்பும் இங்குண்டு.
காட்டிக் கொடுப்புகளும் உண்டு.
சிலுவையில் சிரச்சேதமும் உண்டு.
மீண்டும் உயிர்த்தெழுதலும் உண்டு.

காலநதி வற்றாது
ஓடிக்கொண்டுதான் இருக்கும்.
'ஹாய் யசோ' அம்மா
திரும்பிப் பார்க்கின்றேன்.
'கிறிஸ்மஸ் பூஜைக்கு வருகின்றீர்களா?'
ரீனா கேட்கின்றாள்.
'என் சக்கர நாற்காலியை எடுத்து வா..
அன்றில் என்னைத் தூக்கிச் செல்..'
சிரித்தபடியே என் சக்கர நாற்காலி
எனக்குக் கிட்ட வருகின்றது.

ஆலயமணி மீண்டும் அடிக்கிறது.
எனது அன்பை
என் மகனுக்குத் தெரிவித்து விடும்.
அவனை ஆசீர்வதியும்!!
வழி தவறவிட்ட வெள்ளாடு அவன்.
அவனுக்குக் கருணை செய்யும்.
ஜீசஸிடம் என் வேண்டுதல்
போய்க்கொண்டு இருக்கின்றது.
சக்கர நாற்காலி சுற்றுகின்றது.
எனக்குக் கண்ணயர்கிறது.

நானை தொடர்வேன்.

இப்படிக்கு
அன்புள்ள அம்மா..

10. போய் வருகின்றேன் மகனே!

காலை வணக்கம் -
என் ஹரிக்கு.

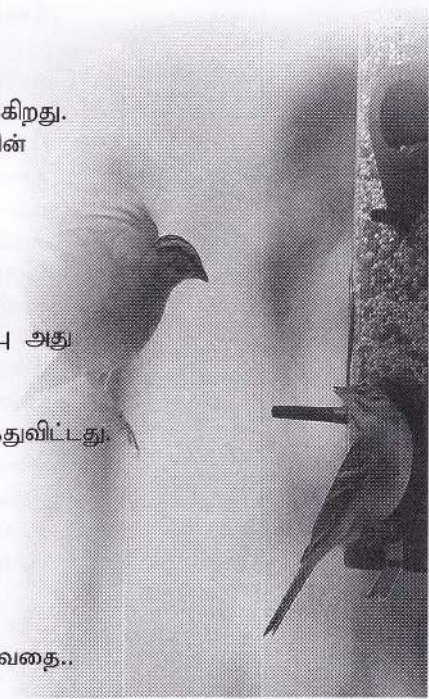
என்ன அழகானக் காலைப் பொழுது இன்று!
ஜன்னல் கரையோரம்
அம்மா சக்கர நாற்காலியில்
அமர்ந்திருக்கின்றா.
மெல்லிய வெக்கைக் கலந்த காற்று
ஜன்னலோடு வருகிறது.
அம்மாக்குக் கால்கள்
வீங்கிப் போயிருக்கிறது நடக்க இயலாது.
ஆனாலும் மனம்
நடக்கத்தான் விரும்புகிறது.

ஹரி!
நீயும் வா.
என்னுடன் இருந்து
ஜன்னலினாடு வெளியே பார்த்து ரசி.

உனக்குக் கேட்கின்றதா?
அந்த சின்னக் கறுப்புக் குருவியின்
காலைக் கீச்சுகள்.
அது ஒரு சங்கீதம் போலவும் இருக்கிறது.
தாயைத் தேடும் பிள்ளைக் குருவியின்
தவிப்பு போலவும் இருக்கிறது.
இன்னும் கேள்.

தூரத்தே இருந்து வரும்
'சு... சு...' சத்தத்தை.
பிள்ளையைப் பிரிந்த தாயின் தவிப்பு அது
உனக்கது கேட்குதா?

இப்பொழுது தாய் குஞ்சுகளிடம் வந்துவிட்டது.
அலகால் கொஞ்சிக் கொள்கின்றன.
இறகால் தடவிக் கொள்கின்றன.
இப்பொழுது அனைத்தும்
பாடத் தொடங்கிவிட்டன.
அதன் குஞ்சுகள்
தாய்க் குருவியிடம் இருந்து
அதன் சங்கீதத்தைக் கற்றுக் கொள்வதை..

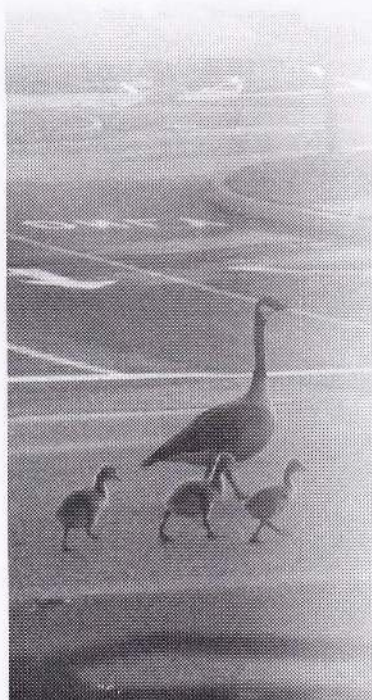
அவை மேலும் என்னென்னவோ
சொல்வது போல இருக்கின்றனவோ?
இதுதான் காலைத் தாலாட்டோ?

கண்ணை மூடிக்கொண்டுக்
கதிரையில் சாய்ந்திருந்து கேட்கின்றேன்.
இனிமையான சங்கீதம்.
இதமான காற்று.
வேறென்ன வேண்டும் எனக்கு?

இப்பொழுது கண்ணைக்
கொஞ்சம் முழித்துப் பார்க்கின்றேன்.

டே.. ஹரி!
எங்கே போயிட்டாய்?

வேலிக்கு அங்கால் உள்ள வீதியில்
வாத்துக் குஞ்சுகள்
தத்தி தத்தி தவழும் நடை போட்டு
றோட்டைக் கடக்கின்றன.
தாய் முன்னே
சேய்கள் எல்லாம் பின்னே...

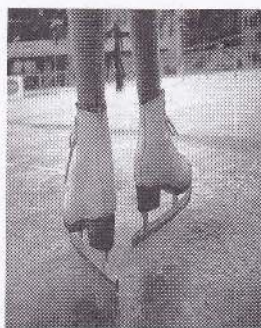

சூரியன் மெல்ல மெல்ல
மேலே வருகின்றான்.
பூக்களின் மொட்டுகள்
தலையசைக்கின்றன.
கிளைகளால் மட்டுமே
உயிர்வாழ்ந்திருந்த மரங்களை
குருத்துப் பச்சை நிறம்
உயிர்ப்பிக்கத் தொடங்குகிறது.

நிலத்தின் கீழ்
நீண்ட உறக்கம் கொண்ட
வின்ரர்கெக் செடிகள்
தலைதூக்கிக் கொண்டு வெளியே வர
இலைதுளிர் காலம்
உலகத்தைப் பழையபடி
சோடனை செய்ய வருகின்றது.

பார் அங்கே!
ஒழுங்கையில் பிள்ளைகள்

விளையாடிக் கொண்டிருப்பதை...
சக்கரங்களை உருட்டியபடி...
சக்கரங்களைக் கால்களில்
பொருத்தியபடி...
மண் பெட்டிகளுக்குள் இருந்தபடி...
மணல் வீடுகள் கட்டியபடி...
வீட்டின் பின்னால்
ஊஞ்சலால் ஆடியபடி...

வின்டரில் வீட்டுக்குள் போய் ஒளித்த
தோட்டத் தளபாடங்கள்
வெளியே வருகின்றன...

கறுத்தக் கண்ணாடி அணிந்தபடி
பெரியவரும் சிறியவரும்
சூரியக் குளியலில் திளைத்தபடி..

அனைவரும்
இளவேனில் காலத்துடன்
கைகோர்க்கத் தொடங்கி விட்டார்கள்

ரியூலிப்பின் செடிகளும் இனித்
தலையெடுக்க
இனி வீதி எங்கும் வர்ணம் தான்.
இனி எல்லோரும்
சுறுசுறுப்படைந்து விடுவார்கள்.
வெய்யிலையும்
வெளிச்சத்தையும் வரவேற்பதற்கு.

கடிகாரங்கள் கூட
ஒரு மணிநேரம் முன்னே பாய்ந்து
காலைச்சூரியன்
கதவிடுக்கினாடு வந்து
எழுப்பி விடுவான்.

எனது சூரியனே!
அம்மாவின் கடிதங்களை
நீ வாசித்து இப்போது
இரண்டு மாதமிருக்குமா?
இரண்டு மாதமும்
இரண்டு யுகங்களாக..
இப்போ மீண்டும் உயிர்த்தெழுப்பு!

இரண்டு மாதமும்
ஆஸ்பத்திரிக் கட்டில் தான் தஞ்சம்.
வயர்களும் பைகளும்
இரத்தம் எடுக்கும் ஊசிகளும்
என்னுடன் விளையாடின.

கவலைப்படாதே ஹரி!
பழைய துணிகள் கிழிவதும்
பழுத்த பழங்கள் விழுவதும்
இயற்கையடா!

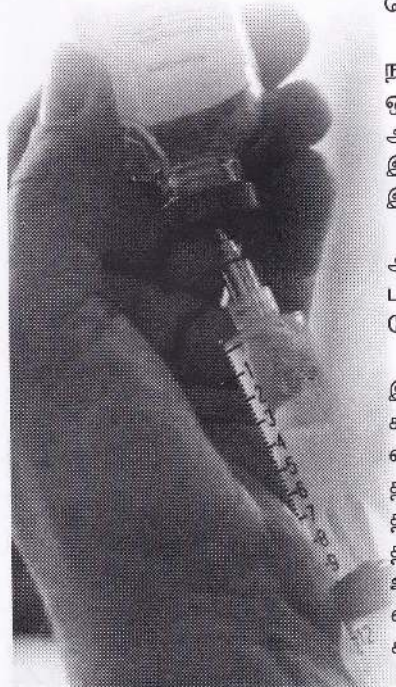
அப்பா போனது
பெரிய ஒரு இழப்படா.
தனிமையின் உச்சக் கட்டத்தை
நான் உணர்ந்தது அப்போதுதான்.
நீ தந்தது பிரிவின் வேதனை.
அப்பா தந்தது தனிமையின் வேதனை.

ஹரிணி ரொம்பவே
கஷ்டப்படுத்தினாள் தன்னிடம் வரும்படி.
'ஒரு மாதம் மட்டும் தான்'
சொல்லிப் புறப்பட்டேன்.

நான் வெளிக்கிட இங்கு எல்லோரும்
ஒரே அழுகையடா...
அப்போதான் தெரிந்தது
இங்கு என் உலகத்தையும்
இருப்பின் பெறுமதியையும்.

அவள் அங்கு வீட்டில் இருந்தாள்தானே!
புருஷன் மாறி.. அவள் மாறி..
வேலை.. வேலை..

இரண்டு கிழமை போயிராது - ஒரு
காலை என்னைக் கண்திறக்க
விடவில்லை.
தலையிடி..
தலைப்பாரம்..
தாகமில்லை.. பசியில்லை..
உள் வயர் முடிச்சுகளில்
எங்கோ பழுது என எனக்கு
சிவப்பு விளக்குகள் கண்சிமிட்டின.

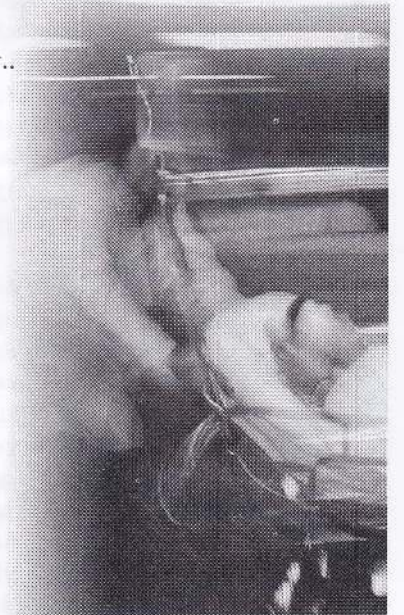
எத்தனையோ பேரிடம் காட்டுவோம் என
ஹரிணி ஒன்றைக் காலில் நின்றாள்.
நான் மறுத்து விட்டேன்.
என் வீட்டுக்கு திரும்ப வேண்டும்.
எனப் பிடிவாதம் பிடித்தேன்.
உன்னுடன் நான் வாழும்
என் வீட்டுக்குத் திரும்ப வேண்டும்
என பிடிவாதம் பிடித்தேன்.
கடைசியில் அவளும்
என்னுடன் வந்தாள்.

விமானத்தில் எனக்கு ஒரே பேச்சுதான் -
தான் எனக்குப் பிள்ளை இல்லையோ
என, சிரித்தேன்!

முதலில் சொந்த டாக்டரிடம் போனோம்.
ஆஸ்பத்திரி வீதியை நோக்கிக்
கையை நீட்டினார்.
பின்னென்ன!
குப்பிக் குப்பியாக..
இரத்தச் சோதனைகள்..
முன்னால்.. பின்னால்..
உள்ளால்.. வெளியால்..
எக்ஸ்ரே படப்பிடிப்புகள்..
தோலின் மெல்லிய சவ்வை
பிரித்தெடுத்து வேறும்பல சோதனைகள்..
கொஞ்சம் பயந்தேன்.

பயம் என் உணர்வுகளை அழுத்தியது!
உணர்வுகள் பயத்தை அதிகரித்தது -
தோற்றுவிடப் போகின்றேனே
என்ற பயம்.
உன்னைக் காணாமல் போகப்
போகின்றோனே என்ற பயம்!
உனக்கு எழுதிய கடிதங்களையும்
உன் சிவப்பு ரங்கு பெட்டியையும்
உன் கையில் தராது
போகப் போகின்றேனே என்ற பயம்!
மொத்தத்தில் உன்னை -
கவினை - ஹரிணியை
விட்டுப் போகப் போகின்றேனே
என்ற பயம்!

பயம் என்ற என் எதிரி
என் கழுத்தை
இறுக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

ஹரி!
நான் சொல்வதைக் கேட்டு நீ
கலங்காதே.
வைத்தியசாலையிடம் இருந்து
இறுதி முடிவு வந்தது -
உன் அம்மாவுக்கு
புற்று நோயாம்!

மரணத்தின் வாசலுக்கு
மெது மெதுவாய் அழைத்துச் செல்லும்
புற்று நோயாம்!!
உன் நினைவுகளால்..
கவினதும் ஹரிணியினதும்
நினைவுகளால்..
சீத்தாவினதும் ராஸ்முஸ் நினைவுகளால்..

என் மற்ற மற்ற
பேர்க்குஞ்சுகளின்
நினைவுகளால் நிறைந்திருக்கும்
இரண்டு சுவாசப்பைகளிலும்
புற்றுநோய் பரவத் தொடங்கி விட்டதாம்.

எத்தனை நாளைக்குத் தான்
புதுச் சாணம் போட்டு
மொழுகி வைக்க முடியும்?
ஏறும்புகள் ஆங்காங்கே..
புற்றெடுக்கத்தான் செய்யும்.

கவினும் ஹரிணியும்
கதறி கதறி அழத்
தொடங்கி விட்டார்கள்.
என்னால் அவர்களை
சமாதானப்படுத்த முடியவில்லை.
என் அடுத்த வாழ்வு
ஆஸ்பத்திரி வாசலில்
ஆரம்பிக்கிறது என்பதை
ஏன்தான் அவர்களுக்கு புரியவில்லை?
ஏதோ ஒரு அதிசயத்தால்
அம்மா பிழைப்பாள் என நம்பினார்கள்.

சாத்திரங்கள்..
பரிகாரங்கள்..
நேர்த்திக் கடன்கள்..
பூஜைகள்..
சாவின சங்கீதத்தை
நான் கேட்கத் தயாரானேன்.

அம்மாவாக அதனிடம் போகவில்லை.
அதுவாக வந்தபொழுது நான்
மறுக்கவில்லை.

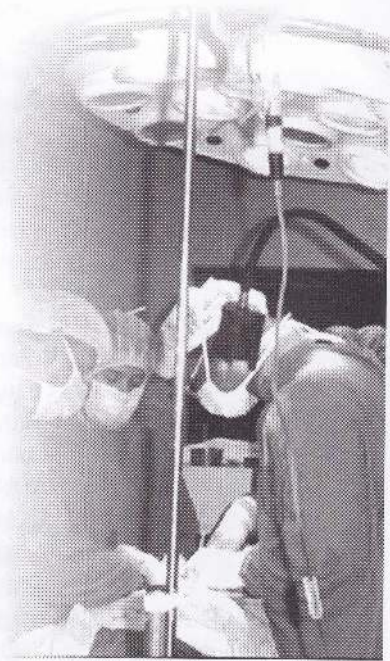
ஏன் தான் எனது இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும்
இது விளங்கவில்லை?
ஹரி அண்ணன் வந்து கேட்டால்
நாம் என்ன சொல்வோம் என
குழந்தையாய் அழுதார்கள்.

எனக்குச் சந்தோஷமாய் இருந்ததா -
நான் உன்னைத் தனியே விட்டு விட்டுப்
போகவில்லை என!

ஆனால் மனதுள் ஒரு பயம்
இருக்கத்தான் செய்தது.
ஒவ்வொரு தடவையும்
மூச்செடுக்கும் பொழுதும்
இதுதான் கடைசி மூச்சோ என
மனம் நினைக்கும்.
ஒவ்வொரு தடவையும்
இதயம் அடிக்கும் பொழுதும்
இதுதான் கடைசி இதயதுடிப்போ என
மனம் நினைக்கும்.

ஆனால் ஆஸ்பத்திரியில்
நான் இருந்த பொழுதெல்லாம்
நீ என் பக்கத்தில் நின்றுய்
உன் ஆற்றுப்படுத்தலினால் தான்..
நான் மீண்டும் எழுந்து நடந்தேன்.

டே ஹரி!
உனக்கு நான் எழுத
ஆரம்பித்த பொழுது
வைத்தியக் கத்திகள் என்
நெஞ்சாங்கூட்டை நோக்கி நின்றது.

ஆனால் பிள்ளை பயப்பிடுவான் என
எழுதாமல் விட்டுவிட்டேன்.

ஆனால் கடைசி அத்தியாயத்தில்
இருக்கும் பொழுதும்
முதலாவது அத்தியாயத்தை
ஆரம்பிக்காமல் இருப்பது தவறடா!

முற்றுப்புள்ளிக்கு வந்த பின்பும்
தொடர்குறியுடன் இருப்பது
புத்தியில்லையடா!

எனவே தான் என் பிள்ளைக்கு
எல்லாமே எழுதத் தொடங்கினேன்.
நான் எல்லாத்தையும்
இலகுவாகவே எடுத்தேன்.
பொக்கை வாயால் சிரித்தபடி
இலகுவாகவே எடுத்தேன்..

இது ஒன்றும் முடிவிலியிலும்
சந்திக்காத சமாந்திரக் கோடுகள்
இல்லையே.

முடிந்தே ஆக வேண்டும் என்று
ஆரம்பிக்கும் சாய்ந்த கோடுகள்.
சிலரின் கோடுகள் பிஞ்சில் சந்திக்கும்.
சிலரின் கோடுகள் பழத்தில் சந்திக்கும்.
சந்திக்க வேண்டும் என்பது விதி!
சந்திப்புகள் இருந்தால் தான்
புதியவற்றிற்குப் பாதை பிறக்கும்.
ஏன் என் பிள்ளைகளுக்கு இது
விளங்கவில்லை?

தினமும் ஆஸ்பத்திரியில் சனங்கள் தான்!
பிள்ளைகள்.. பிள்ளைகளின் பிள்ளைகள்..
மருமக்கள். அவர்களின் உறவினர்கள்..
வயோதிபமடத்தில் இருந்து ஊழியர்கள்..
என் தோழர் தோழிகள்..
எல்லோருமே வந்தார்கள்.
பூக்களுடன் வந்தார்கள்.
அனுதாபங்களோடு வந்தார்கள்.
அனுதாபங்களை அழகிய மட்டைகளில்
ஆறுதல் வார்த்தைகளாய் எழுதி
எடுத்து வந்தார்கள்.

ஆனால்..

எவர் முகத்திலும் புன்னகை இல்லை,
என் முகத்தை தவிர...
உனக்கும் தெரியுமா ஹரி!
ஆறு பேர் கொண்ட
அந்த வார்டில் அனேக விருந்தாளிகள்
எனக்குத் தான்.

ஒரே சத்தம், ஒரே அழகைகள்
ஒரே தமிழ்!

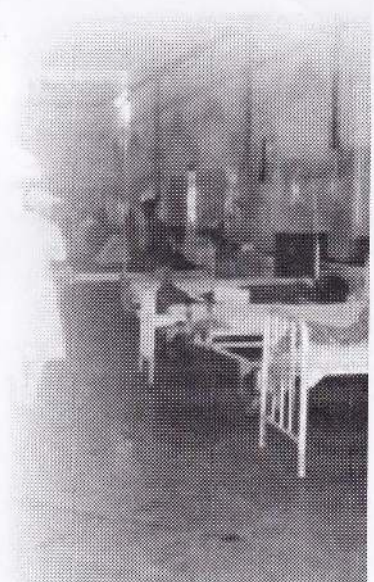
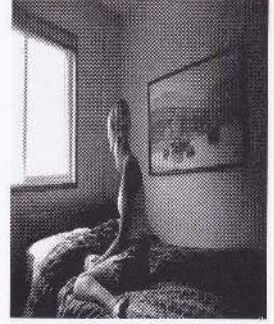
ஒரே தமிழ் சாப்பாடுகள்..
தாழித்த கறியும் சொதியும்..
கடைசியாக என்னைத்
தனி அறைக்கு மாற்றினார்கள்.

எனக்குச் சின்னப் பெருமை
இந்தச் சின்னக் கிழவிக்கு
இத்தனை உறவுகள் என்று...

மருமகள் தினமும் வந்தாள்.
ஹரிணி ஒரு கிழமைக்கு
மேல் நிற்க முடியாது -
மீண்டும் லண்டனுக்குச் சென்றாள்.
அவள் தன் காலில்
சில்லுகளைப் பூட்ட வேண்டுமே!

ஆஸ்பத்திரிக் காலம்
அது நீண்டதாகவே இருந்தது.
ஹீமோ..
ஹீமோக்குப் பின் மீண்டும் ஹீமோ..
கதிர் பாய்ச்சல்..
கதிர் பாய்ச்சலுக்குப் பின்
மீண்டும் கதிர் பாய்ச்சல்
சத்திர சிகிச்சை...
சத்திர சிகிச்சைக்குப் பின்
மீண்டும் சத்திர சிகிச்சை...

வலியும் களைப்பும்
என்னைப் புரட்டிப்போட்டது.
வைரங்களும் பாக்டீரியாக்களும்
என் புண்களை ஆறவிடாது
அரித்தெடுத்தது.

இன்சலின்.. பென்சலின்..
மற்றும் என்னென்னவோ
வயர்கள் மூலம்!

கடவுளே எனக்கு சக்தியைக் கொடு!
என் ஹரி குட்டிக்கு என் கதையை
எழுத சக்தியைக் கொடு!

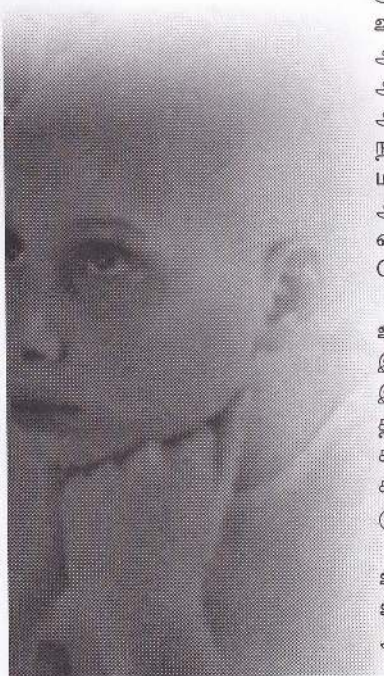
எல்லாத் தெய்வங்களிடமும்
மன்றாடினேன்!

எல்லாத் தெய்வங்களிடமும்
மன்றாடினேன்!
நிச்சமாய் எனக்கு உயிர் மேல்
ஆசையில்லையடா -
உன்னைத் தவிர.

இங்கு
தினம் தினம் ஒரு மறு பிறப்படா.
தினம் தினம் ஒரு தீக்குளிப்படா.
தினம் தினம் ஒரு பாலன் பிறப்படா
காலையில் கண் திறந்தால் தான்
அன்று உயிர் வாழ்தலுக்கான
உத்தரவாதம்!
ஆனாலும்
அங்கு நான் சந்தோஷமாய் இருந்தேன்.
அங்கும் எனக்கு நண்பர்கள்..
நண்பிகள்..
மனிதர்களை
அழகிய மலர்களாய்ப் பார்த்தேன்.
வைத்தியத் தாதிகளை
தெய்வங்களாகப் பார்த்தேன்.

உனக்குத் தெரியுமா ஹரி!
இங்கு ஒரு ஒற்றுமை -
இந்த வார்டில் ஒருவருக்கும்
தலையில் முடியில்லை.
கண்ணில் இமையில்லை.
கான்சர் பேசண்ட் சங்கத்தின்
முத்திரை இது..

ஊதாக் கதிரின் வெப்பத்தில் - இந்த
ஊளைச் சதையில் தொங்கி நிற்கும்
அத்தனை மயிர்களும் கொட்டி விடும்.

நீ
அம்மாவை பார்த்திருந்தால்
பயந்திருப்பாய்.
இங்குள்ள அனைவருக்கும்
இருட்டும் ஒன்றே!
வேதனையும் ஒன்றே!!
வலிகளும் ஒன்றே!!!

உங்கள் சூரியன் தான் எங்களுக்கும்...
உங்கள் சந்திரன்தான் எங்களுக்கும்...

ஆனால்
உங்களுக்கு கிடைக்கும்
புத்துணர்வு எங்களுக்குக்
கிடைப்பதில்லை.
உங்களுக்கு கிடைக்கும் குளிர்ச்சியும்
எங்களுக்கில்லை.

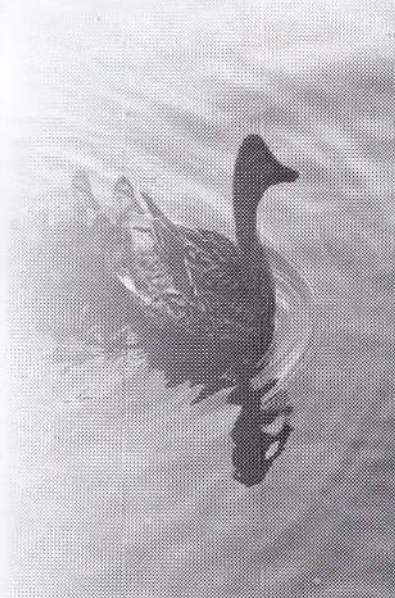
மொட்டையாய் திரியும்
தாராக் குஞ்சுகள் போல
நாங்களும் அருவருப்பான மனிதர்கள்.

அழகிற்குப் போராடும் உலகத்தில்
நாங்கள் அருவருப்பானவர்கள் தான்.
சுந்தலுக்கு சம்போவும்
கண்ணிமைக்கு மையும் என
விளம்பரங்களைப்
பார்க்கும் பொழுது
கண்களில் நீர் கசிவதை யாரறிவார்?

ஆம்!
'நான்' என்ற சுயத்தை
கொஞ்சம் கொஞ்சமாகவே
இது அழித்துவிடும்.

எனக்குள் ஒரு சந்தேகம் -
என்னையே அழிக்கும் சந்தேகம்!
மீண்டும் நான் ஆவேனா
என்ற சந்தேகம் -
தினம் தினம் நான்
சிறுத்துப் போகின்றேனா?

தினம் தினம் நான் பலமிழந்து
போகின்றேனா?

காலமெல்லாம் இங்கேயேயிருந்து
கண் மூடப் போகின்றேனோ?

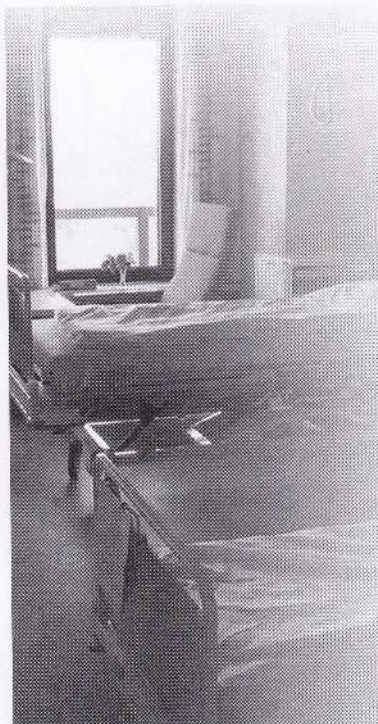
பயம்!

மீண்டும் பயம்!!

ஒரு நாள் காலை
தலை உதறுதலுடன் கண் விழித்தேன்.
வயோதிப மடத்துக்கே
திரும்பிப் போகக் கேட்டேன்.
இதே மருந்துகள் தான் அங்கேயும்.
இதே தாதிகள் தான் அங்கேயும்.

ஆனால் இங்கு நீ இல்லை!
அங்கு நீ இருக்கின்றாய்.!!

கவினுக்கும் மருமகளுக்கும்
கொஞ்சமும் உடன்பாடு இல்லை.
தங்களிடம் வரக் கேட்டார்கள்..
ஆனால் நான் தான் மறுத்துவிட்டேன்.

நான் அங்கு வாழ்ந்தால்
வீடு வயோதிபமடமாகி விடும்.
வீடு ஆஸ்பத்திரியாகிவிடும்.
பிள்ளைகளும் பேரப்பிள்ளைகளும்
தாதிகள் ஆகிவிடுவார்கள்.

மரணபயம் எனக்கு சோகத்தை
மட்டும் தரவில்லை.
உறுதியான மனத்தையும் தான்
சேர்த்துத் தந்திருக்கிறது.

வைத்தியசாலையில் இருந்து
வயோதிப மடத்திற்கு
வந்திருந்தபொழுது
பலரைக் காணவில்லை.
பலர் புதிதாக இருந்தார்கள்.
இப்பொழுது மீண்டும் நான்
ஓர் அன்னிய மனுசியாய்..

சுற்றமும் சூழலும்
என் பிள்ளைக்கும் எனக்கும்
இடையில் நிற்கவில்லை.

நான் எழுதி முடிக்க வேண்டும்...
கண் மூடித்தாங்க முதல் எழுதி
முடிக்க வேண்டும்...

உனது பிரிவு தான்
என்னை இவ்வளவும் எழுத
வலுவைத் தந்தது.
இந்த நீண்ட கடிதத்தை
என் பேனாவின்னுள்
மையை ஊற்றி எழுதவில்லை.
அதுவும் நீயறிவாய்!

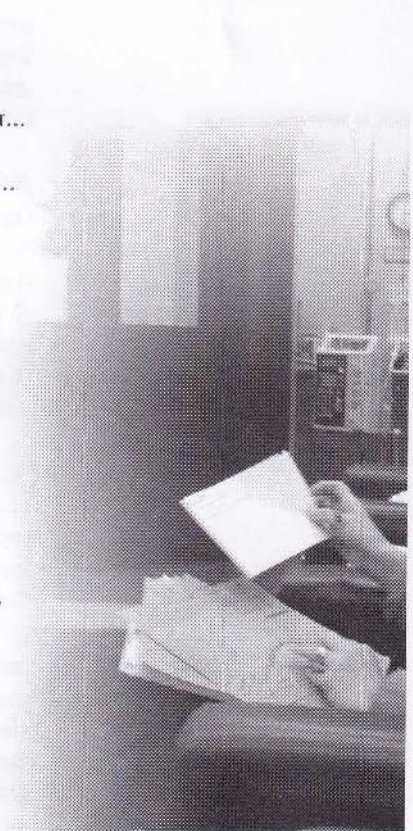
என் ஒவ்வொரு மூச்சும்
உன் பெயரைச் சொன்னது.
என் ஒவ்வொரு இதயவறை அடிப்பிலும்
உன் இள இரத்தம் என்னுள் பாய்ந்தது.

எங்கிருந்தது வந்தது அந்த வேகம்!
எங்கிருந்த வந்தது அந்த ஆவேசம்!!
கடைசி மூன்று மாதங்கள்...
கடைசி தொண்ணூற்றியொரு நாட்கள்...
கடைசி இரண்டாயிரத்து நூற்றி
எண்பத்தி நான்கு மணித்தியாலங்கள்...
கடைசி நிமிடங்கள்.. வினாடிகள்...

அனைத்திலும்
எழுத்து!
எழுத்து!!
எழுத்து!!!
எழுதி முடித்துக் கைகள் ஓயவும்
வைத்தியர்களும் தம் கைகளை
ஓயவிட்டு விட்டார்கள்.
இனிமேல் தாம் என்னைத்
தொந்தரவு செய்யமாட்டார்களாம்.

இனிமேல் உடம்பில் எந்த இடத்திலும்
குத்திப் பார்க்க மாட்டார்களாம்.
என் உடல் உறுதியை விட
என் மனவலிமை தம்மை
ஆச்சரியப்பட வைக்குதாம்.

இப்பொழுது என் கடைசி ஆசையை
கவினிடம் சொன்னேன்.

இறுதிக் காலத்தில்
நான் ஹெஸ்பிக்கில்
வாழ வேண்டும் என்று.

“ஹெஸ்பிக்”

அது ஒரு ஆசிரமம் போல..
அங்கு அனைத்தும் கிடைக்கும்.

இது மரணம் நெருங்குவதை
அறிந்தவர் வாழும் இடம்..
அமைதி..

பாதுகாப்பு..

கவனிப்பு..

இந்த

மூன்று சாவிகளும்

தொங்கும் வளையம் தான் ‘ஹெஸ்பிக்’

ஹரி இதே

ஹெஸ்பிகில்

அம்மா முன்பு வேலை

பார்த்திருக்கின்றா.

இதொன்றும் எனக்கு

புது உலகம் இல்லை.

எனக்குத் தெரியுதடா

நீ கவலைப்படுகிறாய் -

நான் என் பிள்ளைகளுடனும்

பேரப்பிள்ளைகளுடனும்

கடைசி காலத்தில் இல்லை என்று...

டே ஹரி!

உன் சகோதரர்களை

என் அன்பு என்ற வலைக்குள்

அடைத்து வைத்து வேதனை

கொடுக்க விரும்பவில்லையடா!

அன்பு என்பது திறந்த அருவி!

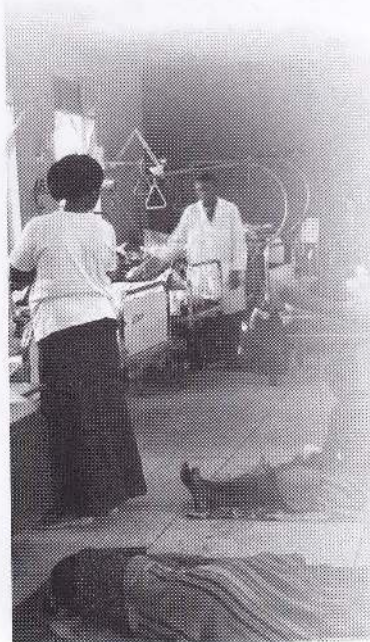
அது யாருக்கும் சுண்டாகி

விடக்கூடாதடா!!

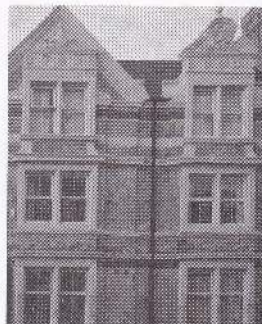
தொப்புள் கொடி அறுந்த உறவுகளை

நாணயக் கயிறு கொண்டு

கட்டக் கூடாதடா..

கவினிலும் ஹரிணியிலும்
நான் வைத்திருப்பது
எல்லையற்ற அன்பு.
எந்தக் கதியால்கள் போட்டும்
மூடிவைக்காத அன்பு.
அது ஒரு பிரவாகம்.
'என்னைப் பார்' என்று கேட்காத பிரவாகம்.
'என்னைத் தூக்கு' என்று கேட்காத பிரவாகம்.

என் பிள்ளைகள் கடவுளின் பிள்ளைகள்.
அவர்களில் நான் அன்பைச் செலுத்தலாம் -
உரிமை பாராட்டி
வேதனை கொடுக்கக் கூடாது.

ஹெஸ்பிகில்
என் இறுதி வாழ்வு -
என் தவம் -
என் தியானம் -
என் பிரார்த்தனை -
தனியாக வந்து
தட்டுப் பாயில் விழுந்தது போல
தனியான நான் செல்ல இருக்கும்
பயணத்தின் முதற்படி..

என் முடிவால்
அனைவருமே கலங்கினார்கள்.
கண்கலங்க உங்களை நான் பெறவில்லை
என ஆறுதல் கூறினேன்.
கண்கலங்க உங்களை விட்டுப்
போகவும் இல்லை எனவும் கூறினேன்.

மேலும் அழுதார்கள்.
என் மோட்டுப் பிள்ளைகள்...
மருமக்கள்
பேரப்பிள்ளைகள்
யாரும் என் சொல் கேட்பது இல்லை.

நீ இருந்திக்க வேண்டுமடா பக்கத்தில் -
என்னை அறிந்தவன் நீ.
அவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லியிருப்பாய்.

உன்னிடத்தில் சீத்தா நின்று
என்னைக் காப்பாற்றினாள்.

ஒவ்வொரு இரவும்
ஒவ்வொருவர் எனக்குக் காவலாக...
என்னிடத்தில் தம்மை இழப்பதில்
அவர்களுக்கு சுகம் போலும்!
என் தலை சற்று அசைந்தது போலும்.
ஆம் என்றா?
இல்லை என்றா?
அவர்கள் 'ஆம்' என்றே
அர்த்தப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.
எனக்கு ஹெஸ்பிக்கில் இடம் கிடைத்தது.

கடைசிப் பயணம்
என் இரத்த உறவுகள்
தினம் தினம் பக்கத்தில் நிற்க
அவர்களுக்கு கைகாட்டிச் செல்லும்
கடைசிப் பயணம்!
இது அவர்களுக்கு ஆறுதலைக்
கொடுத்தது.

அம்மாவின் ஹெஸ்பிக்
அது அழகிய ஒரு சந்நிதிக் கட்டிடம்
உள்ளே உங்கள் அனைவரின்
படங்களுமே கண்ணாடிச் சட்டத்துள்
இருந்து என்னுடன் பேசும்.

மேசையில்
உனக்கான என் கடிதக்கட்டுகள் -
உன் பிறந்தநாள் கார்டுகள் -
உன் சிவத்தப் பெட்டி -

வெளியே
சுற்றிவரப் பூந்தோட்டம்...
அதற்கு அப்பால் பசுமையான காடு.
நல்ல சூழல் -
நல்ல அமைதி -
நல்ல உணர்வு -
நல்ல தாதிமார் -
புன்னகைத்த முகங்கள் -
வருடும் கைகள்.

ஹரி!
உனக்கு நல்லாய் விளங்க வேணும்.
அம்மா பிடிவாதத்தால் இங்கு
வரவில்லை.

‘ஹெஸ்பிக்’ என்பது ஒரு சொர்க்கம்.
தாதியர் தேவதைகள் போல...

இங்கு அனைத்தையும்
தீர்மானிப்பது நான் தான்.
என்னை குழந்தையாக பராமரிக்க
வைப்பதும் நான்தான்.
ஓடிய கால்களுக்கு தவமுதல் சொர்க்கமடா.

ஹைக்கூ கவிதைகள் போல
சின்ன சின்ன ஆசைகள்...
சின்ன சின்ன எதிர்பார்ப்புகள்...
அனைத்தும் நிறைவேறும்போது
பெரிய பெரிய நிம்மதிகள்.

நேற்று மாலை குச்சித்தடி
ஐஸ் பழம் சாப்பிட
ஒரு சின்ன ஆசை - வாங்கி வந்தார்கள்.
இரவு நன்கு கண்ணயர்ந்தேன்.

ஹரி!
என் மூத்தவனே...
அம்மாக்கு ஒரு சின்ன ஆசை -
ஊருக்குப் போக வேண்டும் போல...
நான் தவழ்ந்த அந்த மண்ணில் அங்கு
அடியெடுத்து வைத்து நடக்க வேண்டும்.

என் சின்ன வயது
தோழர் தோழிகளுடன்
விளையாட வேண்டும்.
என் மாமா மாமிக்கள்
எனக்கு சாப்பாடு ஊட்டிவிட வேண்டும்.
என்னை ‘செல்லம்’ என
கொஞ்ச வேண்டும்.
என் சிற்றன்னையர் எனக்கு
சேவகம் செய்ய வேண்டும்.
அப்பாவின் மடியில்
உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும்.
மச்சான் மச்சாள்களுடன்
ஊஞ்சல் ஆட வேண்டும்.
அண்ணா, தம்பியுடன் மரங்களில் ஏறி
கள்ள மாங்காய்கள் பறிக்க வேண்டும்.

லைட் கம்பங்களில் அதனைக் குற்றி
உப்புடனும் தூளுடனும் உண்ண
வேண்டும்.

அழகிய ஒரு கூடை எடுத்துக் கொண்டு
அடுத்த வீட்டுப் பெண்களுடன் சேர்ந்து
ஊர் முழுக்க
மல்லிகைப்பூ பிடுங்கப் போக வேண்டும்.
பின்பதனைக் கோர்த்து
ஆலடி வைரவருக்குப் போட வேண்டும்.

இளவயது நினைப்பு -
என்னை இராஜகுமாரி ஆக்குகிறது.
எப்போதும் என்னைச் சுற்றி
படைகளும் பட்டாளங்களும் தானே!

அந்திசாயும் நேரத்தில்
அதிகாலை நினைவுகள் என்னைத்
தாலாட்டுகின்றன.

என்ன சுகம்!
நினைவுகள் எழுந்து எழுந்து வருகின்றன -
ஆனால்
மெதுமெதுவாக மறைந்து போகின்றன.

களைக்குதடா ஹரி!
எத்தனை தூரம் ஓடி
உன்னைப் பிடித்து வந்து
கிணற்றடியில் குளிக்க வார்த்திருப்பேன்?
இப்போ அதை நினைக்கவே களைக்குது.
ஆனால் நித்திரை வருகுதில்லை.
ஒவ்வொரு தசைநாடும்
வலித்து வலித்து நோகின்றது.

இரவுத் தாதி வந்து
'மோவின்' தந்து விட்டுப் போகின்றாள் -
வலி இல்லாமல் தூங்குவதற்கு!
கொஞ்சம் கண்ணயர்ந்தால்
நல்லாய்த்தான் இருக்கும்.

டே ஹரி!
கொஞ்சம் தூங்கி விட்டேனா?
நித்திரைக்குப் போக பயமாக இருக்கடா
மீண்டும் எழுந்திருக்க மாட்டேனோ என்று.

இப்போ அதிகாலை நாலு மணி
ஹரிணி இலண்டனில் இருந்து வந்திருந்தாள் -
இரவு என்னுடனே தங்கியிருந்தாள்.
'அம்மா எழும்பு'
ஹரிணி என்னை அசைத்த மாதிரி இருந்தது.
கண்ணை விழித்தேன்.
'எழும்புங்கோ அம்மா'
கொஞ்சம் பயமாய் இருந்தது.

‘அம்மா!

ஹரியண்ணா உயிருடன் இருக்கிறார்’

என் கண்களால் பொல பொல என்று ஓடியது.

எனக்கு எதுவுமே சொல்லத் தெரியவில்லை.
வாழ்வின் ஒவ்வொரு கணமும்
உன்னை சுவாசித்த இந்த ஜடத்திற்கு
எதுவுமே சொல்லத் தெரியவில்லை.
கண்களால் மட்டும்
‘பொல பொல’ என்று ஓடியது கண்ணீர்.

ஏனடா ஹரி அப்படி?
கட்டிலால் எழுந்து
நான் ஓடியாடியிருக்க வேண்டாம்?
கையெடுத்து கடவுள்கள் எல்லோருக்கும்
நன்றி சொல்லியிருக்க வேண்டாம்?
எதுவுமே செய்யவில்லை.
கண்களால் மட்டும்
‘பொல பொல’ என்று ஓடியது கண்ணீர்.

ஹரிணியின் கைகளைப்
பிடித்துக்கொண்டு
கண்களுக்குள் பார்த்துக்
கொண்டு கேட்டேன்.
‘நீ எனக்கு பொய் சொல்லேல்லையே..
யார் சொன்னது..?’
‘இல்லையம்மா..
லண்டன் சிவா மாமா
வன்னிக்குப் போனவர்.
அங்கிருந்து எனக்கு போன் பண்ணினவர்.
இப்போ அங்கு காலை எட்டு மணி’

உண்மையாய் இருக்குமா?
ஏனடா நான் நம்ப மறுக்கின்றேன்?

என் குழந்தையைத் தூக்க
ஏனடா என் கைகள் மறுக்கிறது?

“வன்னியிலை கம்பி வேலிகளுக்கு
பின்னாலை அண்ணாவைக் கண்டவராம்”
மீண்டும் கண்கள் பொல பொல என்று...
“அது அவன் தானா?”
“ஆம் அம்மா!

அப்பாவின் படத்தை
அண்ணா வைத்திருந்தாராம் அதில்தான்
அடையாளம் கண்டவராம்..
பொறுங்கோ கொஞ்ச நேரத்தில்லை..
ஹரியண்ணா கதைப்பார்..
மாமாவின் தொலைபேசியில்
காட் வேண்டிவந்து கணநேரமாய்
ஹரியண்ணா கதைப்பார்.

தலையணையில் என் தலையை
நன்கு சாய்த்துக் கொள்கின்றேன்.

ஹரி!
ஹரி!!
ஹரி!!!

அவனுக்கு
இரண்டு பெரிய ஆம்பிளை
பிள்ளைகளாம்...
மனுஷிக்காரி நல்ல பிள்ளையாம்...
மூத்த பிள்ளைக்குத்தான்
ஒரு கால் போரிலை போட்டுதாம்..

கடவுளே..

ஹரி!
ஹரி!!
ஹரி!!!

எனக்குத் தெரியுமடா
என் கனவுகளில்
நீ கதைத்த பொழுதெல்லாம்
என் கண்மணி நீ இருக்கிறாய்
எனத் தெரியுமடா!

இதயத்தின் துடிப்புகளில் தானே
நாம் பேசிக் கொண்டோம்!

சுவாசத்தின் உள் வெளி மூச்சுகளில் தானே
நாமிருவரும் உயிர் வாழ்ந்தோம்!!

இப்போது வந்திருக்கிறியா?
அம்மாவைக் கலங்காமல் வழி அனுப்ப?
டே.. டே..
என்னாலை எழுத முடியவில்லையடா!

நீ அம்மா எப்படி என்னும்பொழுது
நான் என்னடா சொல்லப் போறன்?

பக்கத்தில் வந்து நின்றிருந்தால்
உன்னை அடித்திருப்பேன்.
உன் மனைவியைக்
கட்டிக் கொஞ்சியிருப்பேன்.

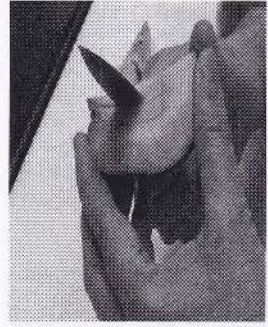
உன் குஞ்சுகளுக்கு
உந்த தோட்டத்தில் உள்ள
ஆப்பிளைப் பிடுங்கி
தோல் சீவிக் கொடுத்திருப்பேன்.

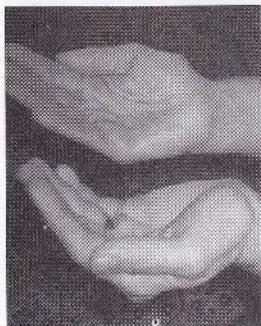
அதிகாலைத்தாதி அமைதி காக்கும்
ஊசி மருந்துடன் வருகின்றாள்.
வேண்டாம் என மறுத்து விட்டேன்.

ஹரிணியைப் பார்க்கின்றாள்.
'அம்மாக்கு இன்று வேண்டாம்'
அவள் திரும்பிப் போய் விட்டாள்.
இனி எனக்கு எதுவுமே வேண்டாமடா..
இப்பொழுது எனக்கு
எந்த நோவும் இல்லை.
எந்த வலியும் இல்லை.

அதிகாலைச் சந்திரன்
இன்னமும் பிரகாசமாகவே இருக்கின்றான்.
நட்சத்திரங்கள் இன்னமும்
முற்றாக மறைந்து விடவில்லை...
கண்ணை இப்பொழுதும் சிமிட்டியபடி.
என்னைப் பார்க்கின்றன.

அழகிய வண்ணாத்திப்பூச்சிகள்
அங்குமிங்கும் பறக்கின்றன.
வினாடிக் கம்பிகள்
மணிக்கம்பிகளாய் மாறி நகருகின்றன.

ஹரிணி

உன் பொருட்கள் அனைத்தையும் எடுத்து
மீண்டும் வடிவாக அடுக்கி வைக்கின்றாள்.
நான் வளர்த்த பிள்ளை அவள்.
என் துடிப்பை அவளும் அறிவாள்.

ஹரி!

வெளியில் மெல்லிய மழைத்தூறல்
உனக்கு கேட்குதா?
கடவுளுக்கு சந்தோஷம் போலும்!
அதுதான் அழகின்றாள்.

வானமும் பூமியும்

உனக்காகவும் எனக்காகவும்
அழுகின்றன!!

கணநாட்களாய் கடவுளிடம்
நான் எதுவுமே கேட்டதில்லை.
எனக்கும் கொஞ்சம் கோபம் கடவுளிடம்.

இன்று..

இப்போது..

மீண்டும் கை ஏந்துகின்றேன்.

என் ஹரியின் குரல் கேட்கும் வரை
என் இதயத் துடிப்பை நிறுத்தி விடாதே.
என் சுவாசப்பைகளில்
ஓட்டை போட்டு விடாதே.
இது ஒரு தாயின் தவிப்படா.

ஹரிணி கொஞ்சம் தூங்கி விட்டாள்
போலும்.

காலை ஏழு மணியாகி விட்டது.
கடவுளே..

‘காலை வணக்கம் யசோ’
காலைத் தாதி உள்ளே வருகின்றாள்.
கலையாத புன்னகையுடன்
யன்னல் திரைச்சீலைகளை
முற்றாகத் திறந்து விடுகிறாள்.

இலைதுளிர் காலம்

இனிய காலையை நிறைத்து நிற்கிறது.
பறவைகள்.. கீச்சு கீச்சு சத்தங்கள்..
மரங்கள் முழுக்க
மஞ்சள் நிற பூக்கள்..

அப்பிள் மரங்களில்
வெண்ணிறப் பூக்கள்..
அடுத்த காலத்தின்
கருக்கட்டலுக்கு தயாரான
வெண்ணிறப் பூக்கள்..
அப்பிள் மரங்களை
பார்க்கும் பொழுதெல்லாம்
உன்னையும் மாமரங்களையும்
தானடா நினைத்திருப்பேன்.

விதம் விதமான மாங்காய்கள்
போலத்தான் இவையும்.
காயில் புளிக்கும் -
பழத்தில் இனிக்கும்.
அடுத்த ஆண்டு வரை
நீ என்னுடன் இருந்து
பார்த்திருக்க வேண்டும்.

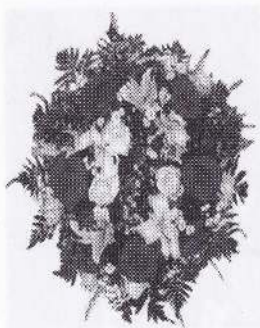
கண்ணயரப் பார்க்குதடா!
ஹரிணி..
என்னம்மா?
ஒன்றும் இல்லை..
'இல்லையம்மா நீ துடிக்கிறாய்'
'நானும் தான் துடிக்கிறேன்'
தொலைபேசி அட்டை வெளியில்தான்
வேண்ட வேணுமாம்.

கதவு தட்டப்படுகிறது -
காலைத் தாதி
கைநிறைய பூக்கொத்துடன்.
சீத்தா அனுப்பியிருந்தாள்
எங்கள் ரோஜாக்கு.. எனது ரோஜா என -
என சித்திரக் கைகளால் எழுதி.

அவள் என் கண்மணி!!
இன்றும் மதர்ஸ் டே!

ஹரி!
சரியாய் ஒரு வருடம் போய்விட்டதடா...
இதே இளம் துளிர் காலம்...
இதே மதேர்ஸ் டே...
இதே கைகளால்
உனக்கு எழுத தொடங்கினேன்.

இன்று எல்லோரும் வருவார்கள்.
இன்று மதேர்ஸ் டே இல்லையடா
என் சன்னின் டே..
என் சூரியனின் நாள்.

உன்னைப் பற்றித் தான்
இன்று முழுக்க கதையிருக்கும்
நீ உன் படம் அனுப்புவாய் இல்லையா?
உன் மனைவியின்.. பிள்ளைகளின்..

காலைத் தாதியர்
மாறி மாறித் தோட்டத்து ரோஜாக்களுடன்..
கொஞ்ச நேரம் செல்ல
கவினும் மனைவியும் பிள்ளைகளும்
ஆளுக்கொருப் பூக்கொத்துக்களுடன்..

ஹரிணி கவினைக்
கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு அழுகிறாள்.
என் கண்களில் இருந்து
மீண்டும் பொல பொல என்று கண்ணீர்.

டே ஹரி!
நான் மட்டும்
உன்னை இழந்து தவிக்கேல்லையடா.
பார் உன் தம்பியையும் தங்கையையும்.
பேரப்பிள்ளைகள் பூக்களைச்
சுற்றிவர அழகாக அடுக்குகின்றார்கள்.

எனக்குப் பிடித்த ரோஜாக்கள்
என்னைப் பார்த்து மீண்டும் சிரிக்கின்றன.
என் சவப்பெட்டிக்கு மேலே
சிவப்பும் வெள்ளையும் கொண்ட
ரோஜா மலர்வளையம்தான்
வைக்க வேண்டும்.
சீத்தாவிடம் சொல்லி வைத்திருந்தேன்.

கடவுளே..
ஹரி!
ஹரி!!
ஹரி!!!
மூச்செடுக்கக் கஷ்டமாய் இருக்கடா..
திமிறுகின்றேன் போலும்..

கவின் வெளியில் ஓடுகிறான்.
ஹரிணி சிவத்த மணியை அழுத்துகின்றாள்.
டாக்டர்கள்..
தாதிமார்கள்..
ஒட்சிசன்கள்..
இடைக்கிடையே
கடைவாய் வழியே பருகும்
கொஞ்சம் தண்ணீர்
தொண்டைக்குழியை நனைக்கிறது.

கண் திறக்க மறுக்கிறது..
கவினும் ஹரிணியும்
அம்மா என்று கூப்பிடுவது கேட்கிறது.

அபாய மணியின்
சத்தம் எனக்கு நன்கு கேட்கிறது.
இது கடைசி அழைப்பு
என் ஹரிக்குட்டியுடன்
பேசிவிட்டால் போதும்.

மரணம்...
ஐயர்...
சடங்குகள்...
பெட்டிகள்...
கிரியைகள்...
எட்டுச் செலவு...
அந்தியேட்டி..
மரணத்தின் வாசனை -
எனக்குக் கிட்டாவாகவே மணக்கின்றது.

ஹரி!
அம்மாக்கு கொள்ளி வைப்பியா?
என்ன விசரி நான்?
எதை என் பிள்ளையிடம் கேட்பது?
என்னுள் முழித்துக் கொள்கின்றேன் -

இன்னும் ஒரு பக்கம் இருக்கு
எழுதி முடிக்க!

எங்கிருந்து அந்த தைரியம் வந்தது?
முழித்து விட்டேன்!
எல்லோருக்கும் சந்தோஷம்.
'அம்மா பயப்படுத்திப் போட்டியள்'

கவின் சின்னப் பிள்ளையாய்
அழுது கொண்டே..
ஹரிணியின் கைகளைப்
பிடித்துக் கொண்டே..

சீத்தாவும் ராஸ்முசும் வந்து நிற்கிறார்கள்..
பாவம் பிள்ளை
தூரத்தில் இருந்து வந்திருக்கு.
பயந்து போய் வந்திருக்கு.
'நான் எழுத உதவுட்டுமா'
சீத்தா கேட்கின்றாள்.

'வேண்டாம்' எனத் தலை அசைக்க
கைகள் காகிதக் கொப்பியின் மேல்...

எனக்கு எழுதி முடிக்கும் அவசரம்.
மற்றவர் அனைவருக்கும்
சிவாமாமாவின் தொலைபேசியில்
உனது குரலைக் கேட்கும் அவசரம்.

எழுதத் தொடங்கி கொஞ்ச நேரம் தான்..
கைகள் அதிகமாகவே நடுங்குகின்றன.

இரத்த அழுத்தம் குறையுதாம்..
சிறுநீரகங்கள் அடுத்து
செயல் இழக்குமாம்..
பின் இரத்தம் நஞ்சாகுமாம்..
மூளை இறந்து விடுமாம்.

ஹரி..
நான் எழுதி முடித்துவிடுவேனோ தெரியாது.
ஆனால் நீ அம்மாவை
மன்னிக்க வேண்டுமடா.
உன்னைத் தனியே விட்டு விட்டு வந்த
இந்தத் தாயை நீ மன்னிக்க வேண்டுமடா.

உன்னைப் பாதுகாத்து வளர்க்காமல்
விட்டு வந்தத் தாயை மன்னிக்க
வேண்டுமடா.

விதிவரைந்த பாதைதான் அது!
ஆனாலும் மனது ஆறுவதில்லை -
உன் மன்னிப்பு கிடைக்கும் வரை.

என் ஹரியே!

பிரதிபலன் பார்க்காத உன் அன்பு...

பிரதிபலன் பார்க்காத உன் கருணை...

இந்த இரண்டுமே தரும் உன் மன்னிப்பு.

இது ஒன்று போதும் என் ரணங்களை மாற்ற.

கலர் கலரான குளிசைகளும் டப்பாக்களும்

எதுவுமே வேண்டாம்!

உன் குரலைக் கேட்கும் பொழுது

நொந்துபோன இந்த இதயம்

மீண்டும் துடிக்கும்.

வீரியத்துடன்

என் நாடி நாளங்களில்

புது ரத்தத்தைப் பாய்ச்சும்.

சுவாசப்பைகள் தானாகவேக்

காற்றை உள்ளெடுக்கும் -

காற்றை வெளியேற்றும்.

ஹரி

அம்மா உனக்கு எதுவுமே செய்யவில்லை.

அம்மா உனக்கு எதுவுமே இல்லை.

ஆனால்,

நீயே எனக்கு எல்லாம்.

உன் மன்னிப்புத்தான்

இந்தக் கூட்டில் இருந்து

எனக்கு விடுதலை தரும்.

எனது கைகளை

என்னால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

அளவுக்கு அதிகமாகவே ஆடுகின்றன.

ஆனால் என் காதுகள் மட்டும்

என் ஹரியின் குரல் கேட்க

உசாராகின்றன...

சுற்றி நிற்கும் ஒவ்வொருவரின்

குசகுசப்புக்களும் துல்லியமாக கேட்கிறது.

வினாடிக் கம்பியின் சத்தம் கூட

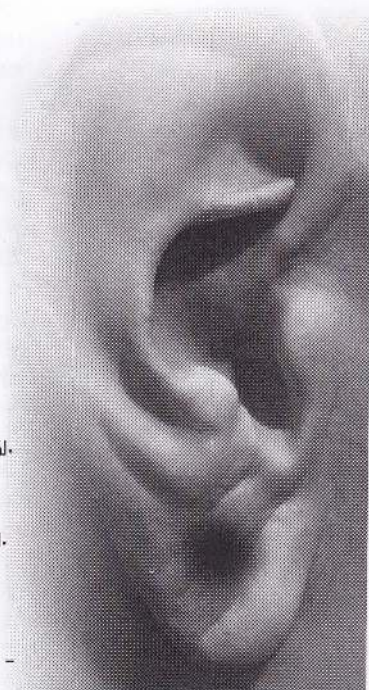
பட்டத்தில் கட்டிய விண்ணாகக் கூவுகிறது.

சுற்றி வர பயங்கர அமைதி

அது என்னைக் கொல்லுகிறது.

தொடரும் வினாடிக்கம்பிகளின் சத்தம்..

அதை நோக்கிக் கையைக் காட்டுகிறேன் -

“நிறுத்தும்படி”
யாருக்கும் புரியவில்லை.

‘ஹரி கெதியாய் கூப்பிடுவான் அம்மா’
பாவம் ஹரிணி.

‘கான்சர்
மூளையை நோக்கி
பரவத் தொடங்கி விட்டது’
கவினின் காதில்
டாக்டர் சொல்லுகிறார் போலும்.
அவன் விக்கி விக்கி அழுகிறான் போலும்.

ஹரி
அவன் உன்னைப் போல்
தைரியசாலி இல்லையடா.
கோபிக்கவும் - பின்
அழவும் தான் அவனுக்கு தெரியும்.

காலம் நெருங்கி விட்டதடா
சிவந்த ரோஜாக்கள்
மீண்டும் என்னைப் பார்த்து சிரிக்கின்றன.
மதேர்ஸ் டேக்கு வந்த ரோஜாக்கள்
மரணத்தின் இறுதிவரை
வரப்போகும் ரோஜாக்கள்.

எல்லோரும் கொஞ்சம்
பெலத்துக் கதையுங்கள்
சரியாகக் கேட்குதில்லை.
என் மூச்சை வயிறு வரை
இழுத்துப் பிடிக்கின்றேன்.
உன் குரல் கேட்கக் காத்திருக்கின்றேன்.

காத்திருப்பு!
காத்திருப்பு!!
காத்திருப்பு!!!

டே ஹரி!
அம்மாக்கு எழுத இயலாமல் இருக்கடா...
எழுத முடியவில்லையடா...

பார்க்க முடியவில்லையடா...

கேட்க முடியவில்லையடா...

உன்னை நீயே வடிவாய் பார்த்துக் கொள்.
உன் மனைவியை வடிவாய் பார்த்துக் கொள்.
உன் பிள்ளைகளை வடிவாய் பார்த்துக் கொள்.

அம்மாவை மட்டும் மன்னித்துக் கொள்ளடா!

உனக்கு
என் அன்பை
மட்டும் விட்டுச் செல்கின்றேன்.
இந்த உலகம் உள்ள மட்டும்
அம்மாவின் பாசம்
உன்னைச் சுற்றியிருக்கும்.

போய் வருகின்றேன்.
என் ம..க..னே..
என் சி..ன்..ன..
போர் வீ..ர..னே..
அழாதே!

சுற்றிவரப் பார்!
அனைத்திலும் நான் தெரிவேன்!!
அது தான்..
அம்மாவின் அன்புப் பரிசு.

சிவத்த ரோஜாக்கள்
மீண்டும் சிரிக்கின்றன.
கவனமாய் உன்னைப் பார்த்துக் கொள்.
அம்மாவின் இதயம் உனக்குதான் -
இந்த உலகம் உள்ளமட்டும்.

க..வ..ன..ம்..
போ..ய்..
வ..ரு..கி..ன்..றே..ன்..

எ..ன்..
ம...க...னே...
அ..ம்..மா..க்..கு..
நெ..ற்..றி..யி..ல்..
மு..ட்..டி..வி..ட..டா..
எ..ன்..
ஹ..ரி..கு..ட்..டி..

(முற்றும்)

என் கண்ணி வறிக்
 எல்லாம் எழுத வேண்டும்
 என் கைகள் விட்டு
 சிவன் நுழைவீ நான்விருந்து
 சித்தனையும் எழுத வேண்டும்
 என் இழப்புகள் வலிகள்
 வேதனைகள் மகிழ்வுகள்
 வளர்ச்சிகள் வீழ்ச்சிகள்
 சித்தனையும் எழுத வேண்டும்

எனது காலத்தை இன்னமும்
 நான் வீணாக்கப் போவதில்லை
 எழுத வேண்டும்
 என் கண்ணிக் கு எழுத வேண்டும்

இலைதரன்
 கோடை
 இலைமழை என்பது
 பன்

இந்தச் சூன் சூழ்ச்சியை
 காலம் மறையதை எழுதவேண்டும்
 நானும் மறையதை எழுத வேண்டும்

அதன்பம் இவ்வே அதே வேண்டும்
 நானை என்பது நம்ம்கைகள்தான்
 இப்போதே
 இக்கணமே...

வண்ணமாய் அழிவோடும் போது
 முற்றத்துப் பூஜாக்கள்
 என்னைப் பார்த்து சிந்திப்போம்

என் வறிக்
 நான் கொடுக்கப் போகும் செத்து
 இதுவென
 சிட்டுக்குருவிகள் பட்டப்படுகின்றன.